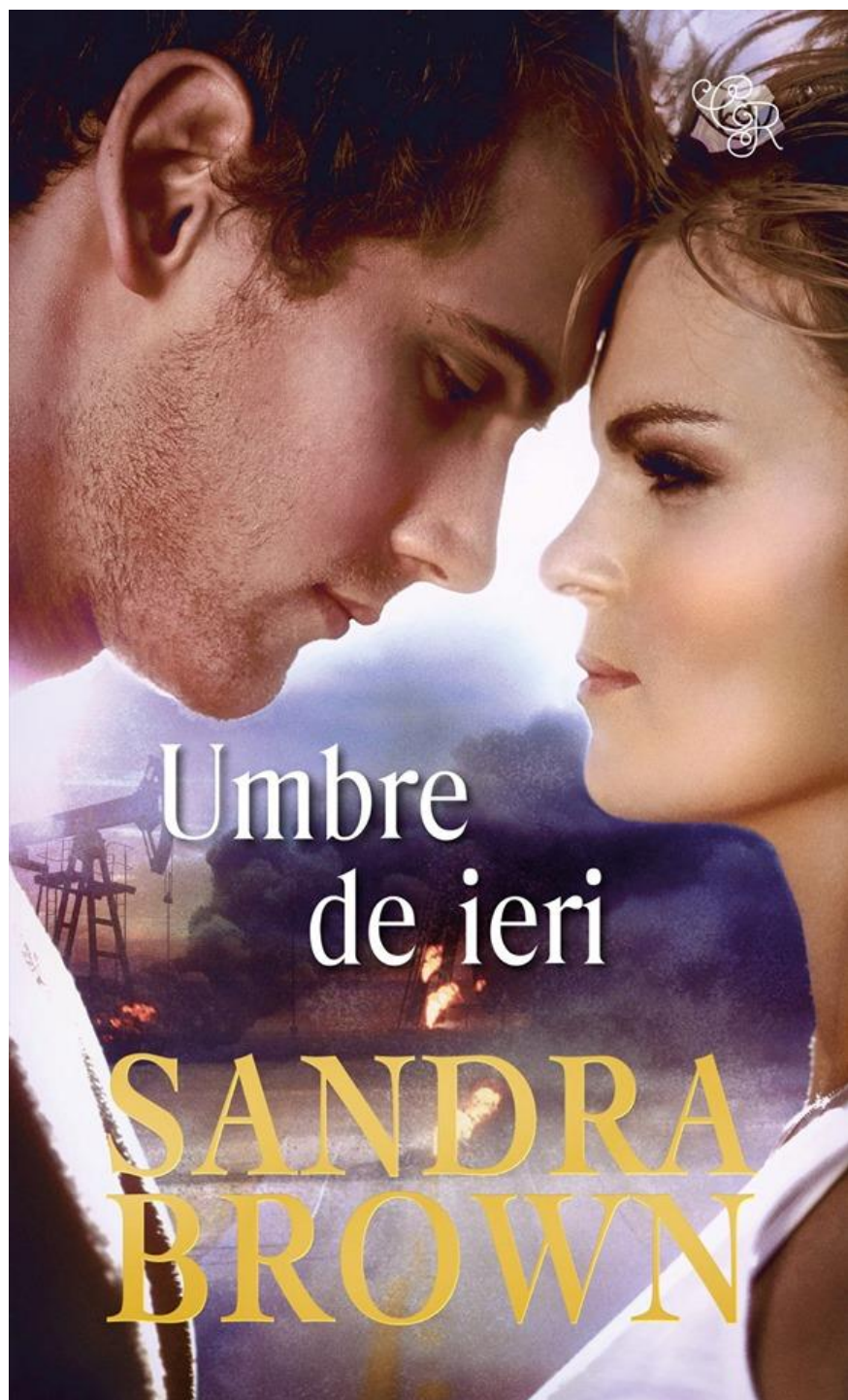

Sandra Brown

Umbre de ieri

Sandra Brown
Copyright © 1983 Sandra Brown
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.
Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată în SUA cu titlul *Relentless Desire* de
Berkley/Jove, New York

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro
Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Umbre de ieri
Sandra Brown

Copyright © 2019 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Umbre de ieri / Sandra Brown
trad.: Graal Soft – București: Lira, 2019
1 SBN 978 – 606 – 33 – 4091 – 8
I. Paulevici, Bianca (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Sandra Brown

Umbre de ieri

**Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici**

**Litera[®]
2019**

Cuprins

capitolul 1	6
capitolul 2	24
capitolul 3	46
capitolul 4	70
capitolul 5	90
capitolul 6	107
capitolul 7	123
capitolul 8	139
capitolul 9	155
capitolul 10	175
capitolul 11	192

capitolul 1

— Doamnă, s-a întâmplat ceva? Vă pot ajuta?

Leigh Bransom nici măcar nu-l văzuse pe bărbat până ce acesta nu bătu în geamul mașinii. Copleșită de durerea pe care o simțea în partea inferioară a corpului, nu observase nimic. În timp ce își înălța capul de pe volan și îl întorcea spre vocea care îi distrăsese atenția, gemu din nou, chinuită. Salvatorul ei nu semăna deloc cu un prinț pe cal alb.

— Vă simțiți bine? întrebă el.

Nu, nu se simțea bine, dar nu voia să o recunoască în fața acelui individ cu aspect neîngrijit, care ar fi putut scăpa basma curată indiferent de infracțiunea pe care ar fi ales s-o comită pe porțiunea aceasta izolată de autostradă. Avea hainele murdare, pătate de unsoare și de sudoare. Catarama lui de alamă mare, cu însemnul statului Texas pe ea, se afla chiar în dreptul ochilor lui Leigh, în timp ce individul de cel puțin un metru optzeci se apleca și o privea prin geam. Era un bărbat musculos, îmbrăcat cu o pereche de blugi uzați și cu o cămașă de bumbac cu mânecă scurtă. O pălărie de cowboy din paie ponosită îi arunca o umbră sinistră peste chip. Chinuită de dureri, lui Leigh i se strânse inima de groază.

Poate că, dacă nu ar fi avut ochelari de soare întunecați, care o împiedicau să-i vadă ochii...

Citindu-i parcă gândurile, străinul își dădu jos ochelarii, iar Leigh se holbă la cei mai albaștri ochi pe care îi văzuse vreodată. Nu văzu nici urmă de amenințare în privirea aceea albastră neliniștită, iar spasmul plin de teamă trecu. Ce-i drept, era murdar, dar nu părea prea periculos.

— Nu o să vă rănesc, doamnă. Vreau doar să știu dacă vă pot ajuta.

Leigh simți îngrijorarea din vocea străinului, care, la fel ca privirea lui, era ciudat de liniștitoare.

O cuprinse alt spasm de durere, pornind de la coloană până în jurul mijlocului, spre abdomen. Își mușcă buza de jos ca să-și înăbușe țipătul pe care îl simțea în gât și se aplecă în față, lovindu-se cu capul de volan.

— Dumnezeu mare! îl auzi ea rostind neliniștit și răgușit, după care ușa se deschise larg. Când îi văzu burta umflată, bărbatul șuieră printre dinți: Ce naiba cauți aici singură în starea ta? Întrebă el.

Își aruncă nepăsător ochelarii de soare pe bord, pe deasupra volanului.

Leigh gâfâi, încercând să numere în câte secunde ceda contracția. Din câte se părea, el îi adresase o întrebare retorică, pentru că nu dădea semne că s-ar fi așteptat la vreun răspuns din partea ei. Îi puse mâna pe umăr. O simți fierbinte și uscată pe pielea ei rece și umedă.

— Haide, liniștește-te, da? Ușor. E mai bine? Întrebă el când ea oftă și se lăsă pe spate în scaun.

— Da, răspunse ea. Preț de o clipă, închise ochii, încercând să-și recapete puterile și un strop de demnitate cu care să-l înfrunte pe străin în chinurile facerii. Mulțumesc mult.

— La naiba, încă n-am făcut nimic! Ce vrei să fac? Încotro te îndreptai?

— Midland.

— Și eu. Vrei să te duc până acolo?

Ea îi aruncă iute o privire precaută. El se ghemuise între ea și ușa de la mașină. Ținea o mână puternică și bronzată pe scaunul mașinii, iar pe cealaltă pe volan. Acum că își dăduse jos ochelarii, îi putea cerceta cu atenție ochii de un albastru adânc, care o priveau cu îngrijorare. Dacă ochii erau într-adevăr

oglindea sufletului, Leigh știa că putea avea încredere în el.

— Cred... Cred că așa ar fi cel mai bine.

El privi peste umăr.

— Cred că ar trebui să mergem cu mașina ta și să-mi las camioneta aici. E... Dumnezeuule, încă una?

Simțise contracția apropiindu-se chiar înainte să o cuprindă durerea. Se apăsă cu ambele mâini de o parte și de alta a abdomenului și încercă să respire adânc, forțându-se să se relaxeze și să își recapete controlul. Când contracția se termină, se lăsă în spate în scaun.

— Doamnă, sunt vreo 65 de kilometri până la Midland. N-o să reușim să ajungem până acolo. De cât timp ești în travaliu?

Îi vorbea pe un ton calm, liniștitor.

— M-am oprit acum vreo patruzeci și cinci de minute. Am avut dureri și până atunci, dar am crezut că este o indigestie.

Bărbatul aproape că zâmbi, iar ea zări niște urme de riduri de expresie în jurul ochilor lui senzaționali.

— Nu s-a oprit nimeni să te ajute?

Ea clătină din cap.

— Au mai trecut doar două mașini. Nu au oprit.

Bărbatul privi spre interiorul mașinii și studie spațiul limitat.

— Crezi că poți merge? Dacă nu, te duc în brațe.

Să o ducă în brațe? Unde? El îi citi în privire întrebările panicate pe care și le punea.

— Te poți întinde în bena camionetei mele. Nu e sală de nașteri, dar bebelușul nu o să-și dea seama.

De data aceasta, îi zâmbi larg. Avea riduri de expresie proeminente și adânci, încrețiturile albe contrastând cu pielea foarte bronzată. Dinții îi erau albi, strălucitori și drepți, iar chipul lui părea făcut din cupru. Leigh își dădu seama că, în alte

circumstanțe, i s-ar fi părut dezarmant de atrăgător.

— Cred că pot merge, zise ea, trăgându-și picioarele de sub volan, în timp ce el se ridică și se dădu la o parte.

El își puse brațul puternic pe după talia ei, care fusese cândva chiar zveltă. Ea se sprijini de el, recunoscătoare.

Cu pași mici, nesiguri, merseă spre partea din spate a mașinii. Valuri de căldură sufocante veneau dinspre câmpiile vestice ale Texasului. Leigh abia reușea să tragă în piept aerul arzător.

— Rezistă! Nu mai e mult.

Îi simți respirația pe obraz ca niște adieri calde, sacadate.

El se concentrează asupra picioarelor lor. Era amuzant cum încerca să își potrivească pașii lungi la mersul ei cu pași scurți și nesiguri, zgâlțâit din pricina efortului. Norii de praf care se înălțau dinspre acostamentul cu pietriș al autostrăzii se așterneau pe degetele cu unghii lăcuite care se iveau din sandalele ei și pe cizmele din piele roase și crăpate ale străinului.

Camioneta era la fel de murdară ca el, acoperită de un strat subțire de praf de prerie. Vopseaua în nuanțe de albastru și alb se decolorase, transformându-se într-un bej mohorât. Era o mașină rablagită, dar Leigh observă ușurată că nu avea autocolante obscene.

— Sprijină-te aici până când cobor eu hayonul, îi zise bărbatul, proptind-o de lateralul camionetei.

Chiar când el se întoarse, o cuprinse o altă durere.

— Oh! strigă Leigh, întinzându-se instinctiv după străin.

El o cuprinse cu brațul pe după umeri și își coborî palma bătătorită sub abdomenul ei încordat, ca să îl sprijine de dedesubt.

— În regulă, în regulă, fă ce ai de făcut. Sunt aici.

Ea își îngropă fața în umărul lui, în timp ce contracția o sfâșie în două. I se păru că nu se mai termina, dar în cele din urmă se domoli. Se auzi gemând.

— Te poți ridica?

Ea încuviință din cap.

Se auzi un hârșăit de balamale ruginite, un zăngănit de metal frecându-se de alt metal, după care el se întoarse, sprijinind-o și ridicând-o cu blândețe în bena camionetei. Ea se rezemă cu spatele de lateralul benei, în timp ce el întinse grăbit o prelată pe suprafața striată a vehiculului. Nu părea deloc curată, dar era mai bună decât bena ruginită a camionetei. El înjură ușor și își reproșă ceva, bombănind în timp ce întindea pânza de un verde militar.

— Gata, zise el, prinzând-o de umeri și coborând-o pe prelată. Sigur o să ți se pară mai bine.

Așa era. Oftă când atinse suprafața dură cu spatele, fără să-i pese măcar că era fierbinte. Trupul îi era acoperit de o peliculă de transpirație ce îi făcea rochița de vară să se lipească dezgustător de ea.

— Ai mers la cursuri ca să înveți să respiri așa?

— Da. Nu am putut merge cât de des aș fi vrut, dar am învățat câteva lucruri.

— Simte-te liberă să aplici orice ai învățat, zise el pe un ton blând. Ai ceva în mașină care ar putea fi util?

— Am o geantă pentru o călătorie de o noapte. Este o cămașă de noapte de bumbac în ea. Șervețelele sunt în torpedou.

Mama ei ar fi fost mândră de ea, se gândi Leigh crispându-se. De când se știa, îi tot repetase că unei doamne nu îi lipseau niciodată șervețelele.

— Mă întorc imediat.

Sări peste marginea camionetei, iar Leigh observă, distrasă, că era destul de sprinten pentru un bărbat de talia lui. Când reapăru în câmpul ei vizual, avea cămașa de noapte atârnată pe un umăr, ca o togă romană. Îi dădu cutia cu șervețele.

— Am cumpărat ziarul ăsta azi-dimineață. Am văzut odată într-un film că un ziar e de folos în timpul unei nașteri de urgență. Se presupune că nu are microbi sau ceva de genul ăsta. Oricum, poate că vrei să ți-l pui sub... șolduri, se bâlbâi el.

Îi întinse ziarul împăturit și necitit, după care se întoarse iute cu spatele și coborî iarăși din camionetă.

Ea îi urmă indicațiile, simțindu-se foarte stângace. Jena îi dispăru imediat când abdomenul i se strânse de la o altă contracție. Străinul își făcu brusc apariția, îngenunchind lângă ea și strângându-i mâna.

În timp ce găfâia, Leigh se holba la ceasul pe care îl purta bărbatul pe încheietura stângă. Era din oțel inoxidabil, cu tot felul de cadrane și dispozitive mici, și ticăia zgomotos. Instrumentul acela complex și scump nu se potrivea cu cizmele de cowboy pline de noroi și cu hainele murdare. Leigh își mută privirea de la ceasul de mână la degetele lungi și conice ale străinului și observă că nu avea verighetă. Oare avea să nască alături de un bărbat care nu numai că nu era doctor, dar nu era nici măcar tată?

— Ești căsătorit? întrebă ea în timp ce durerea prelungită se stinse încet.

— Nu.

Își dădu jos pălăria de cowboy și o azvârli în cabina camionetei.

Avea părul lung, șaten-închis.

— Probabil că e îngrozitor pentru tine. Îmi pare rău.

El zâmbi și își duse mâna la buzunarul din spate al blugilor, de unde scoase o bandană pe care și-o legă în jurul frunții ca o bentiță. Leigh își dădu seama cu uimire cât de arătos era. Își desfăcuse cămașa în partea de sus ca să se răcorească. Părul de pe piept i se întindea pe pielea închisă la culoare ca o pânză țesută fin.

— Ah, păi, nu e chiar așa de rău. Am trecut și prin situații mai rele. Dinții îi străluciră în spatele buzelor groase și senzuale. Scoase un șervețel din cutie și, cu mișcări blânde, îi tamponă broboanele de transpirație de pe frunte și de pe buza de sus. Dar data viitoare ai putea să alegi o zi mai răcoroasă, o tachină el, făcând-o să zâmbească.

— Doris Day, zise ea.

— Poftim?

— Era un film cu Doris Day. James Garner era soțul ei. Era medic ginecolog. Arlene Francis a intrat în travaliu într-un Rolls-Royce, iar Doris Day l-a ajutat să aducă bebelușul pe lume.

— E cel în care cade cu mașina în piscină?

Ea râse.

— Așa cred.

— Cine s-ar fi gândit că un astfel de film ar putea fi educativ?

O șterse cu șervețelul pe gât.

— Cum te cheamă?

— Chad Dillon, doamnă.

— Eu sunt Leigh Bransom.

— Încântat, doamnă Bransom.

La următoarea durere nu mai fu chiar așa de rău, pentru că Chad o mângâie cu mâinile lui pricepute pe burta care devenise ca o minge tare și chinuitoare. În timp ce contracția ceda, el îi zise:

— Cred că nu mai e mult. Din fericire, am un termos cu apă în cabina camionetei. O să mă spăl pe mâini cu ea.

Se întinse după termosul mare cu apă și, atârându-și mâinile peste marginea camionetei, se spală cât de bine putu.

— Ce ai făcut în după-amiaza asta? întrebă Leigh cu tact, vrând să afle cum reușise să își murdărească hainele așa de tare.

— Am reparat un motor de avion.

Deci era mecanic. Ciudat, nu părea...

— Mai bine ți-ai da jos lenjeria, îi zise el încet.

Leigh închise ochii, prea umilită ca să-l privească în ochi. Măcar dacă nu ar fi fost atât de atrăgător...

— Doar nu o să te rușinezi de mine. Trebuie să scoatem copilul.

— Îmi pare rău, murmură ea.

Își ridică rochia. Întrucât nu avea nici furou, nici sutien din pricina căldurii, trebuia să își dea jos doar chiloții. Cu ajutorul lui Chad, îi trase în jos și își trecu picioarele încălțate cu sandale prin ei.

— Te-ai simți mai bine desculță? întrebă el.

— Nu. Sunt în regulă... Chad! țipă ea din pricina altei dureri.

El îngenunche rapid între genunchii ei ridicați.

— Se vede capul, zise el, chicotind oarecum ușurat. Ar trebui să împingi sau... să faci ceva de genul ăsta? Nu-i așa?

Gâfâind, Leigh împinse cu toată puterea.

— Așa, o încurajă el. Te descurci bine.

Îi simțea vocea joasă și fermă precum un balsam peste măruntaiele contractate de durere.

— Mai e un pic, Leigh, zise el, aplecându-se în față și ștergându-i broboanele de transpirație cu alt șervețel.

Bandana pe care și-o legase în jurul frunții era udă de la propria sudoare. Își trecu dosul palmei peste sprâncenele groase. Părul de pe piept îi era ondulat și umed.

Scoase rapid un briceag din buzunarul blugilor, îndreptându-și piciorul ca să-i încapă mâna în materialul strâmt. Turnă apă din termos peste cuțit, apoi tăie o bretea de la cămașa ei de noapte.

— Ești fenomenală, știi asta? zise el. Majoritatea femeilor ar plânge și s-ar da în spectacol. Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

„Ba nu, nu sunt!” țipă ea în gând. Nu îl putea lăsa să creadă așa ceva. Trebuia să îi spună că, de fapt, era o lașă. Dar înainte să apuce să rostească acele vorbe, el continuă:

— Soțul tău o să fie mândru de tine.

— Nu... Nu am soț, zise ea scrâșnind din dinți, doborâtă de altă contracție.

Uluit, Chad se holbă la ea preț de o clipă, înainte ca trăsăturile ei contorsionate să îl avertizeze că se întâmpla ceva. Își coborî privirea și făcu ochii mari, încântat.

— Oh, ce frumos este! Asta e! Puțin mai tare. A ieșit capul! strigă el, râzând.

Bebelușul se înecă, scuipă, apoi începu să plângă.

— Haide, Leigh, te descurci grozav. Trebuie doar să-i scoatem umerii. Așa, așa, asta e! Acum! Oh, Doamne, Dumnezeule! zise el, prinzând bebelușul alunecos în mâinile lui pricepute. Uite ce ai: o fetiță frumoasă.

Lacrimi de ușurare se prelinseră pe obrajii lui Leigh când se uită la bărbatul care îi zâmbea larg.

— Lasă-mă s-o văd, șopti ea cu voce slăbită. E bine?

— E... e perfectă, zise el cu voce aspră. Stai puțin, să mă ocup de cordonul ombilical.

Îi așază bebelușul între coapse, ia ea îl simți lovind-o cu picioarele și mânuțele.

— Cum te simți? Întrebă el neliniștit după o clipă. Nu își ridică privirea. Se concentra pe ce făcea. O broboană de sudoare îi atârna de vârful nasului cizelat.

— Mă simt minunat, zise ea amețită.

— Cred și eu că da. Chiar ești grozavă!

Ghemuit între picioarele ei, își văzu de treabă. Ridică brațul și își șterse transpirația de pe față. Apoi luă bebelușul roșu, ud și zbârcit care se zvârcolea și plângea și îl așază cu tandrețe pe pieptul lui Leigh.

— Oh, Chad, îți mulțumesc! Uită-te la ea. Nu-i așa că e un miracol?

— Da, zise el cu voce aspră.

Privirea ei veselă se umplu iarăși de durere.

Simți o smucitură ușoară când el trase de ceva, apoi avu o senzație de ușurare.

— Gata. E mai bine?

Chad înveli placenta în ziar.

— Da.

Tăie cu abilitate cămașa de noapte din bumbac. Bebelușul scânci, împingându-se în mama lui. Leigh nu mai simțea căldura, ci doar bucata de carne care se mișca în brațele ei. Pipăi trupul umed al bebelușului, verificându-l. Îi numără degetele de la picioare și de la mâini. Sărută locul moale ce pulsa de pe capul fiicei ei. Fiica ei! Leigh era uluită la gândul că fetița aceea micuță, perfectă ieșise din trupul ei.

Chad îi împinse între coapse tamponul făcut din cămașa ei de noapte. Îl fixă în jurul taliei cu un cordon improvizat.

— Mi se pare ciudat să am iarăși stomacul plat, zise ea, apoi oftă.

El chicoti.

— Te cred. Te simți foarte incomod?

Abia acum începu să simtă durerea pulsândă.

— Nu, răspunse ea, dar știu că tonul ei șovăitor o trăda că nu era așa.

— Trebuie să vă duc la un spital, spuse Chad mai mult pentru sine. Îi trase rochia în jos peste picioare și îi întinse stângaci chiloții pe care ea și-i dăduse jos. Dacă ții tu bebelușul, eu te țin pe tine, continuă el.

O mută încet spre trapă, o prinse de sub genunchi și de după gât și o ridică din bena camionetei.

Cu pași repezi, ajunse numaidecât pe partea pasagerului a mașinii ei. Deschise ușa, iar căldura din interior o lovi drept în față pe Leigh. După ce o așează pe scaun, Chad fugi spre partea șoferului și porni motorul.

— Aerul condiționat o să răcească aerul imediat. Te-aș duce cu camioneta, dar călătoria nu o să fie la fel de lină și e plină de vechituri.

— E în regulă, dar cum o să-ți recuperezi camioneta?

— Nu îmi fac griji pentru asta, trebuie doar să o încui.

Se întoarse într-un minut. Dădu în spate scaunul șoferului cât de mult putu, ca să aibă loc pentru picioarele lungi.

— Scaunul tău nu se lasă pe spate? întrebă el.

— Ba da.

— Cred că ți-ar fi mai comod așa.

Ajustă scaunul și o ajută să se așeze, cu bebelușul în brațe. Când fu convins că stăteau cât de comod se putea, își puse iarăși ochelarii de soare. Își lăsase pălăria de cowboy în bena furgonetei, dar purta în continuare bandana, și își încheiase aproape toți nasturii de la cămașă.

— Chad, ai putea să-mi dai geanta? Cred că ar trebui să o

învelesc cu ceva.

— Sigur, zise el, coborându-și privirea spre nou-născutul gol. Frână îndeajuns ca să tragă geanta spre scaunul din față. E bine așa? Ești în regulă?

Ea îi zâmbi.

— Sunt bine.

Îi zâmbi la rândul lui. Păru pe punctul de a spune ceva, dar se răzgândi și viră pe autostrada îngustă. Mașina se zdruncină puțin pe acostamentul denivelat, până ce ajunse în zona pavată. Leigh își mușcă buza din pricina disconfortului.

— Îmi pare rău. Știu că te doare, dar nu părea să sângerezi prea tare. Nu cred că o să ai dureri prea mari după ce o să ți se administreze un tratament.

Leigh scotoci prin geantă. Găsi un tricou vechi și comod și o înveli pe fetiță în moliciunea lui.

— Noroc că l-am luat cu mine, zise ea absentă.

— Unde ai fost sau încotro te îndreptai?

— Am fost în Abilene. O fată din frăția de la colegiu s-a căsătorit aseară. Mi-am luat singura rochie de gravide bună pentru nuntă, zise ea, arătând spre sacul pentru haine care atârna de cârligul de lângă bancheta din spate. Dar știam că, dacă o să ne întâlnim, pentru câteva dintre noi o să fie și o petrecere în pijamale. Așa că mi-am împachetat și câteva haine mai comode.

El zâmbi larg când văzu tricoul portocaliu cu însemnul Universității din Texas cu care acoperise bebelușul.

— A fost menit să fie așa. Își încruntă sprâncenele și își luă ochii de la drum doar ca să-i arunce o privire serioasă. Nu ar fi trebuit să conduci singură. Când era termenul?

— Peste două săptămâni. Dar ai dreptate. Am căutat-o cu lumânarea. Mi-am dorit foarte tare să ajung la nuntă și nu

aveam cu cine să merg, așa că...

Nu mai încheie propoziția.

— De ce nu ai continuat pe I-20? Merge direct de la Abilene la Midland.

— După nuntă, am condus acasă o prietenă. Locuiește în Tarzan. A *trebuit* să văd orașul din Texas care se numește Tarzan. Durerile au început abia după ce am plecat de acolo.

El înjură, râzând ușor.

Ea își coborî privirea spre fiica ei agitată.

— Sper doar că bebelușul meu e în regulă.

— Plămânii sigur îi funcționează, zise Chad rânjind.

Fetița plângea. Fața i se încrețise în timp ce își lovea mama cu mâinile și picioarele micuțe. Temându-se ca nu cumva plânsul bebelușului să îl irite, Leigh se uită agitată la Chad. El se concentra asupra șofatului, ceea ce nu era dificil, întrucât nu mai era altă mașină pe autostradă. „Oare ce aş fi pățit dacă Chad nu ar fi trecut chiar atunci pe lângă mine?” se gândi Leigh, mutând bebelușul de pe un braț pe celălalt.

Mai erau vreo 30 de kilometri până la Midland, când bebelușul începu să plângă și mai tare. Leigh se uită la Chad, care îi întâlni privirea îngrijorată. Încetini, oprindu-se în mijlocul autostrăzii. Pe bucata aceasta de drum nu se vedea nimic între mașina lui Leigh și linia orizontului, în nicio direcție.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Leigh îngrozită.

Ce-ar fi putut să știe bărbatul acela despre bebeluși? Nici măcar nu era însurat. Totuși, se trezi întorcându-se spre el, fără să se gândească măcar de ce i se părea atât de firesc să o facă.

El își trecu obosit mâna peste ceafă și își îndepărtă de pe frunte o şuviță rebelă decolorată de soare.

— Nu știu. Poate dacă o hrănești...

Leigh fu recunoscătoare pentru faptul că lumina violetă a

amurgului îi ascunse confuzia.

— Nu o să am lapte câteva zile.

— Știu, dar poate... Știi tu... O nevoie instinctivă de alinare, îngână el și ridică din umeri.

Bebelușul începu să plângă și mai tare. Vinișoarele albastre de pe cap i se umflară alarmant de tare, în timp ce își lovea mama cu mânuțele. Hotărând în locul ei, Chad întinse mâna peste spătarul scaunului și trase de breteaua legată a rochiei ei de vară. Fără să-l poată privi în ochi, ea își mișcă umărul, coborându-și rochia, până își eliberă sânul. Îl cuprinse cu mâna și îl înghionti spre fiica ei furioasă. Cu o precizie surprinzătoare, bebelușul găsi și prinse cu lăcomie sfârscul mamei.

Leigh și Chad izbucniră pe loc în râs. Preț de câteva clipe îndelungate, chicotiră din pricina suptului avid și zgomotos al fetei. Când Leigh își ridică privirea spre Chad, el nu se mai uita la bebeluș, ci la ea. Iar ea înlemni când îi văzu privirea.

Văzu în privirea lui admirativă că, până și în starea în care se afla în acea clipă, lui tot i se părea încântătoare. Cuvintele lui o confirmară.

— Maternitatea ți se potrivește, Leigh, zise Chad ușor. Cu buclele tale castanii și lungi, cu ochii tăi gri-albăstrui ca norii de furtună, cu gura ta moale și rozalie ca a fetei tale... și îndeosebi cu expresia pe care o ai când îți privești copilul, îmi amintești de imaginea Fecioarei dintr-o pictură italiană din secolul al XV-lea. Doar că nu ești o pictură.

Continuă să o privească admirativ.

Leigh îl privi cu aceeași atenție. Cum crezuse că bărbatul acesta sensibil ar fi fost o amenințare pentru ea? Îi văzuse doar hainele murdare și fața acoperită de sudoare și de barba nerasă. Acum vedea blândețea din ochii lui. Mâinile, deși

bătătorite, păreau sigure și puternice, capabile de tandrețe. Când își aminti cât de intim o văzuse, o atinsese, își plecă pleoapele cu genele închise la culoare ca să-și ferească privirea de a lui.

Coborându-și ochii spre fiica ei, îl văzu pe Chad întinzând mâna spre bebeluș. Tot mai aproape. Își ținu respirația. Îi atinsese fiica pe obraz cu degetul lui arătător lung și bine definit. O mângâie. Leigh îi simțea mângâierea pe sân.

— Ce nume o să-i pui?

— Sarah, zise ea fără să ezite.

— Îmi place.

— Da? Întrebă ea, privindu-l iarăși. Așa a chemat-o pe soacra mea.

El își trase mâna de parcă l-ar fi ars.

— Parcă ziceai că nu ești căsătorită.

— Nu sunt. Nu mai sunt. Soțul meu a fost ucis.

Trecu un minut întreg, timp în care el privi spre soarele care apunea – o uriașă minge roșie la capătul autostrăzii.

— Îmi pare rău, zise el încet. Cu cât timp în urmă?

— Opt luni. Nici măcar nu știa că eram însărcinată. Era polițist la secția antidrog. A fost împușcat în timpul unei razii.

El înjură în șoaptă, după care se lăsă tăcerea pentru o vreme. Chad se uită din nou la fetiță. Dormea. Din când în când, își mișca doar gura ca un boboc de trandafir, de parcă ar fi supt.

— Cred că sunteți amândouă niște doamne foarte speciale, murmură el, după care accelerează din nou.

Probabil că după aceea Leigh ațipise. Înainte să-și dea seama ce se întâmpla, Chad opri lângă intrarea de urgență a spitalului. Claxonă lung din mașina ei mică, parcă și opri motorul. Se întoarse spre Leigh și îi luă fetița de la sân.

— Mai bine îți aranjezi rochia, îi zise el apăsător.

Ea își legă grăbită și neîndemânatică breteaua pe umăr. Sarah începuse să se agite din nou. Chad i-o dădu înapoi lui Leigh.

— Așteaptă aici, îi zise el.

Era o altă față a lui Chad – un general care le dădea ordine infirmierelor și asistentelor care ieșiseră repede să vadă ce era cu toată zarva aia. Cineva deschise ușa de la mașină, iar Leigh văzu niște mâini care îi luară cu nerăbdare bebelușul. Apoi o scoaseră din mașină și o ridicară pe o targă. Drumul de la mașină la salonul de consultații o ameți și i se făcu ușor greață. O mutară pe o masă de consultație și îi băgară picioarele în niște scărițe de metal reci.

Unde era bebelușul ei? O durea. Oare ceea ce simțea curgându-i pe coapse era sânge? De unde îi știau numele? O durea când o atingeau și o examinau. Cine era doctorul care îi tot spunea să nu-și facă griji? Îi făceau o injecție?

Unde era Chad?

Chad...

*

— Leigh?

Îi era foarte somn. Abia reușea să își țină pleoapele deschise. Camera era întunecată. Avea senzație că o ținea și o ustura ceva între coapse când încerca să își miște picioarele și își simțea fața fierbinte, și ca și cum ar fi înțepat-o ceva. Încet, își dădu seama că o mângâia cineva cu blândețe pe păr. Însă în restul corpului se simțea de parcă ar fi fost bătută. Făcu ochii și mai mari când îl văzu pe Chad Dillon cel arătos aplecându-se îngrijorat deasupra ei.

— Leigh, eu plec acum. Nu am vrut să te trezesc, dar

voiam să îmi iau rămas-bun.

— Sarah?

El zâmbi.

— E bine. Tocmai am fost s-o văd. E la incubator, dar m-au asigurat că e puternică și sănătoasă. Nu sunt probleme cu plămâni. E perfectă.

Leigh închise din nou ochii ca o rugăciune scurtă de mulțumire.

— Când o pot vedea?

— După ce te odihnești. Ai trecut printr-un adevărat chin, îți amintești?

Își puse ușor și scurt palma pe obrazul ei, după care și-o retrase.

Jenată, confuză și dezorientată, Leigh se uită prin încăpere și văzu un buchet enorm de trandafiri galbeni pe tăvița portabilă de la capul patului.

— Flori?

Îl privi întrebătoare.

— Nicio proaspătă mămică nu ar trebui să fie privată de ele.

În mod inexplicabil, o podidiră lacrimile. Probabil că trandafirii costaseră o avere, iar el nu-și permitea nici măcar cizme noi.

— Mulțumesc. Drăguț din partea ta, Chad.

El își înălță capul, timid.

— Doctorul care te-a tratat i-a sunat pe părinții tăi în Big Spring. Le-am găsit adresa și numărul de telefon în portofel, pe un cartonaș din acela de notificare în caz de urgență. Sunt pe drum. I-am spus doctorului unde e parcată mașina. Cheile sunt la asistenta-șefă. Datorită asigurării, v-au internat pe tine și pe Sarah fără probleme. Doctorul o să te consulte mâine-

dimineată, dar mi-au spus că ai nevoie doar de odihnă. Nu cred că te-am rănit prea tare. Cum te simți?

— De parcă tocmai am născut în bena unei camionete, zise ea, îndrăznind să-i zâmbescă larg. Mă ustură fața.

El chicoti ușor.

— Te-a ars soarele.

— Glumești.

— Nu. Vrei să te dau cu cremă? A lăsat-o asistenta.

— Ai vrea?

Era o întrebare ridicolă, ținând cont de tot ce făcuse pentru ea – își dădu seama de acest lucru din expresia lui.

Își turnă niște cremă în palmă, apoi, cu degetele de la cealaltă mână, i-o întinse pe pielea care o ustura – pe frunte, pe nas și pe obraji. Își trecu ușor degetele peste fața ei, întinzând crema uniform. Urmări traseul degetelor cu privirea. Frunte, pomeți, nas, bărbie – le privi pe fiecare în parte în timp ce întindea crema. O dată îi atinse din greșeală colțul buzelor. Se opri și își ridică privirea spre ea. Leigh își simți inima oprindu-se și începând să bată din nou doar după ce el continuă să o ungă cu cremă. Apoi Chad termină rapid.

— E mai bine, zise ea cu voce tremurătoare după ce o unse și închise flaconul.

De ce era atât de emotivă? Toate proaspetele mămici erau așa de sensibile? Se lupta cu un imbold de a plânge căruia nu i se putea împotrivi și nu știa de ce.

— Mă bucur că v-am fost de folos, doamnă.

Zâmbea larg, dar o spusese pe un ton ciudat de solemn. Leigh se întrebă dacă i se păruse sau gura chiar îi tremurase ușor.

— Ai fost... Înghiți în sec, căci i se puse un nod în gât. Nu știi ce m-aș fi făcut fără tine. Mulțumesc, Chad!

— Eu îți mulțumesc *ție*, Leigh, pentru că ai avut încredere în mine. Vă doresc *ție* și lui Sarah tot binele din lume.

Se îndreptă și se răsuci, făcu doi pași, apoi se opri. Își coborî capul, de parcă ar fi fost legat de gât și se holbă la podeaua de gresie de sub cizmele lui, de parcă răspunsul unei mari dileme ar fi fost scris acolo. Se răsuci rapid. Distanța pe care o parcursese înainte din doi pași o străbătu acum dintr-unul singur.

Se sprijini pe brațele vânjoase și se aplecă iarăși deasupra ei.

— Leigh.

Își lipi buzele de ale ei, mișcându-le încet și desfăcându-i-le cu blândețe. O sărută ușor, fără grabă. Apoi dispăru, silueta lui înaltă și musculoasă fiind absorbită de umbrele adânci din încăpere. Ușa se închise în urma lui cu un clinchet.

Leigh fu surprinsă de lacrimile care i se prelingeau din colțurile ochilor, absorbite de perna tare de spital.

capitolul 2

— Ești sigur, tată? Chad Dillon. Dar cu inițiale? Ai căutat pe cineva trecut cu inițială C?

— Da, Leigh. I-am spus operatoarei să caute orice variantă, dar mi-a jurat că nu există.

Acasă, rezemată pe pernele din pat, Leigh se încruntă necăjită.

— Voiam să-l răsplătesc cumva. Nici prin cap nu mi-a trecut să-i cer adresa sau numărul de telefon.

— Sigur locuia în Midland? Întrebă Lois Jackson, evident nedumerită de hotărârea fiicei ei de a-l găsi pe bărbatul care o ajutase să nască în urmă cu patru săptămâni și care dispăruse

apoi în mod grosolan.

Leigh miji ochii, concentrată.

— Acum că mă întrebi asta, nu sunt sigură. Doar a spus că se îndrepta spre Midland. Nu a spus că ar fi locuit aici.

— Păi, poate că e mai bine că nu îl putem găsi. Lois își îndreptă spatele și trase aer în piept, arțăgoasă. O să-i fiu pururi recunoscătoare că v-a ajutat pe tine și pe Sarah, adăugă ea, aruncând o privire strălucitoare spre bebelușul care dormea în pătuț în cealaltă parte a camerei, dar nu pare a fi genul de persoană cu care să vrei să ai de-a face.

Leigh își înăbuși o grimasă. Încerca să fie îngăduitoare cu snobismul mamei, dar i se părea culmea grosolăniei să îl denigreze pe Chad după tot ce făcuse pentru ea și pentru Sarah.

— Nu voiam să *am de-a face* cu el, mamă. Voiam doar să-l recompensez. Părea să aibă nevoie de niște bani în plus.

Preț de-o clipă, se gândi iarăși la Chad, la cum arătase când se aplecase peste ea și o apucase de mână în timp ce o contracție îi răscolise măruntaiele. Avea ochii atât de albaștri! Ochi ciudați, cu o nuanță foarte întunecată. Blândețea lui era în contrast cu puterea și cu forța musculară. Vorbea cu elocvență, ca un bărbat educat. Ba chiar o comparase cu un tablou al Fecioarei din epoca Renașterii italiene.

Ginecologul îi spusese că Chad fusese foarte meticulos. Leigh își aminti de ziar.

— Tânărul ar fi putut să te rănească grav dacă nu ar fi fost atât de scrupulos.

Nu avea cum să-i mulțumească dacă nu îl găsea. Chad Dillon era un mister care avea să rămână nerezolvat pentru totdeauna, iar asta o necăjea. Își dădu seama că se gândea tot mai mult la bărbatul acela greu de citit.

Oftă adânc, iar părinții îi interpretară greșit dezamăgirea drept oboseală.

— Odihnește-te, Leigh, îi zise tatăl ei. Haide, Lois, las-o să doarmă.

— Poate că nu ar trebui să plecăm mâine. Sarah are doar patru săptămâni. Vrei să mai stăm cu tine?

— Nu, răspunse Leigh tăios, după care își îndulci tonul și adăugă: Sunt bine, sincer. Ați fost mai mult decât generoși să stați cu mine până acum. Sarah e un bebeluș exemplar. Peste vreo două săptămâni, o să doarmă toată noaptea. O s-o pot lua cu mine la muncă în cele câteva ore pe săptămână în care trebuie să fiu acolo. O să ne descurcăm.

Pe mama ei o podidură lacrimile.

— Pur și simplu nu pot să cred că ți s-a întâmplat asta, Leigh. De ce s-a lăsat Greg împușcat? De ce ai rămas singură, văduvă la 27 de ani, cu un bebeluș? Te-am implorat să vii să locuiești cu noi când a murit Greg. Nepoata mea nu s-ar fi născut pe marginea unei autostrăzi dacă ai fi fost acasă, cu noi, unde ți-e locul. Te condamni singură la nefericire.

Lois izbucni în hohote de plâns. Harve Jackson o cuprinse în brațe, încurajator, și o scoase din cameră. În pragul ușii, se uită peste umăr:

— Culcă-te, Leigh. Odihnește-te bine înainte să plecăm.

Închise ușa în urma lor, iar Leigh se lăsă recunoscătoare pe perne. Uneori, uita în ce situație se afla. Invariabil, câte o persoană bine intenționată, de obicei mama ei, îi aducea aminte.

Durerea morții violente a lui Greg era uneori mult prea mare pentru a o suporta. Se temuse mereu că avea să se întâmple asta, ba chiar fusese aproape îngrozită, convinsă că era un lucru predestinat, care aștepta doar clipa în care trebuia

să se întâmple. Dar nu fusese pregătită pentru realitatea, bruschetea și caracterul irevocabil al faptului că soțul ei fusese ucis.

Se certaseră în noaptea dinainte să fie ucis.

— Unde te duci de data asta?

— Nu pot să-ți spun, Leigh. Doar știi asta. Te rog să nu întrebi.

— La graniță?

— Leigh, pentru numele lui Dumnezeu, nu face asta de fiecare dată când plec! Se opri în timp ce își umplea sacul de marinar și își puse mâinile în șolduri. Crezi că pot să-mi fac treaba, să mă concentrez pe ce am de rezolvat dacă de fiecare dată când plec iau cu mine imaginea ta plângând iritată? Știi ce fac înainte să te măriți cu mine. Ai zis că rezisti.

— Așa credeam. Își acoperise fața cu mâinile și plânsese. Nu pot. Te iubesc!

El răsuflase pe jumătate exasperat, pe jumătate afectuos, venise spre ea și strânsese în brațe.

— Și eu te iubesc. Știi că te iubesc. Dar îmi iubesc și slujba. E importantă, Leigh.

— Știu... Cel puțin la nivel intelectual. Nu îți cer să renunți de tot la ea. Dar ai putea accepta un post administrativ. Ai putea planifica razii fără să le pui efectiv în aplicare. Se înfiorase când privise pistolul automat de pe pat, care făcea parte din ținuta lui la fel ca șosetele și lenjeria pe care le împacheta. Urăsc gândul că lucrezi sub acoperire.

— Leigh, mi-aș pierde mințile la birou, știi bine. Sunt un actor bun. Au nevoie de mine pe teren.

— Eu am nevoie de tine!

— Guvernul are nevoie de mine. Copiii din școala elementară care au început să se drogheze au nevoie de mine.

Oricâte arestări am face, nu rezolvăm problema. E o bătălie pierdută, dar trebuie să lupt în continuare. Sustine-mă! Ai încredere în mine! Nu o să permit să mi se întâmple nimic când știu că ești aici și mă aștepti.

Ea se îndepărtase de el și zâmbise, tremurător.

— O să te aștept mereu. Întoarce-te acasă curând și teafăr!

El o sărutase cu ardoare.

— Așa o să fac.

Dar nu o făcuse. Următoarea dată când îl văzuse, era întins într-un sicriu asigurat de guvern.

Nu mai apucaseră să ia cina festivă pe care o pregătise Leigh. Nu apucase să îl mai surprindă pe Greg cu vestea despre copil, pe care plănuise să i-o dea în seara aceea. Și jurase că nu avea să se mai implice vreodată într-o relație cu un bărbat cu o slujbă mai periculoasă decât cea a unui director de școală elementară.

Greg lucrase în El Paso, dar, la scurtă vreme după înmormântare, lui Leigh i se oferise o slujbă în Midland. Citise despre noul oraș în curs de dezvoltare din vestul câmpiilor texane. Midland era un oraș al petrolului, unde se găseau și petrol, și slujbe, iar banii se câștigau și se cheltuiau. Părea un loc bun unde să o ia de la capăt. În pofida faptului că mama ei protestase cu vehemență și o implorase printre lacrimi să se ducă să locuiască împreună cu familia ei în Big Spring, Leigh acceptase slujba din Midland. Cu salariul care îi fusese promis, pensia lui Greg și cumpătare, avea să ducă un trai comod. Era hotărâtă să reușească pe cont propriu.

Leigh ascultă respirația ușoară și rapidă a fetei și îi privi spatele gingaș cum i se ridică și coboară.

— Ce-a fost mai rău a trecut, Sarah. O să ne descurcăm.

Avea un cămin, o slujbă, o fetiță sănătoasă. Acum mai trebuia doar să înfrunte singurătatea.

*

— Sarah, de mâine ești la dietă, gâfâi Leigh în timp ce o puse pe fetiță în leagănul pentru copii și întoarse mecanismul.

Avusese o zi grea la muncă. O luase pe Sarah, acum în vârstă de patru luni, de la bona cu care o lăsa la nevoie, după care trebuise să meargă la băcănie. Acum, după ce o lăsa pe fetița durdulie în casă, se întoarse la mașină ca să ia cele două pungi cu cumpărături, se întoarse și le trânti pe blatul din bucătărie.

— Pfiu! exclamă Leigh, dându-și jos pantofii și prăbușindu-se pe canapea.

Efortul depus de mama ei păru să o amuze pe Sarah, care râse de bucurie și își flutură veselă brațele.

— Nu o fac pentru distracția ta, domnișoară Sarah, o muștră Leigh. Se împinse în canapea, îngenunche în fața leagănului și o gâdilă pe Sarah pe burtica rotofeie. Ce crezi că sunt? Bufonul tău personal?

Sarah scânci când Leigh își îngropă fața sub bărbia moale a bebelușului și se prefăcu a o molfăi.

Fetița o prinse de cocul îngrijit, stricându-i-l aproape de tot.

— Au! strigă Leigh și căzu pe podea. Îi ieși cămașa de sub betelia fustei. Râse și încercă să-și tragă răsuflarea. Gemu când se auzi soneria de la ușă. Rămâi aici, o avertiză ironic pe Sarah.

Deschise ușa de la intrare și își duse imediat mâna la piept, surprinsă. Inima îi bătea cu putere. Focuri de artificii păreau să îi explodeze în minte. Oricât de ciudat ar fi fost, o năpădi o

senzație rară de euforie.

— Bună.

Arăta atât de diferit! Părul îi era tot lung, dar curat, lucios și pieptănat. Fața îi era la fel de bronzată, dar bărbierită. Nu mai purta blugi murdari și cămașă de cowboy. În schimb, era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni gri din flanel care îi veneau de minune, o cămașă de un albastru-deschis și un sacou bleumarin. Cizmele uzate fuseseră înlocuite de pantofi negri lustruiți.

Doar ochii îi erau la fel. Strălucitori. Albaștri. Electrici.

Ba nu, ochii nu erau singura trăsătură familiară. Leigh recunoscuse și zâmbetul acela larg și diafan.

— Îți amintești de mine?

— Bine... bineînțeles, se bâlbâi ea. Dacă își amintea de el? Da, își amintea de el. Deseori, în timp ce stătea singură în pat, își amintea foarte bine ochii, zâmbetul, vocea, sărutul lui înainte de a pleca. Își spusese că voia să îl revadă doar ca să-i mulțumească. Acum, când îl privea în ochi, când îi vedea zâmbetul frumos și viril, nu mai era convinsă că acela era singurul motiv. Chad. Arăți... arăți așa de diferit, zise ea bâlbâindu-se, simțindu-se jenată și confuză.

Speră să nu își dea seama că prezența lui magnetică o tulbura.

— Și tu. Ești slabă.

Ea râse și se privi, abia atunci dându-și seama cât de răvășită era. Își ridică privirea spre el, emoționată.

— Intră. Îmi cer scuze că arăt groaznic. Mă jucam cu Sarah și...

— Arăți grozav, o întrerupse el. Intră în cameră și se opri numaidecât. Nu poate fi Sarah! zise el, lăsându-se pe vine în fața leagănului și prinzându-i fundulețul așezat în scaunul textil

al leagănului ca să oprească mișcarea de pendul. Sarah îl privi curioasă.

— Da, ea e Sarah a mea, zise Leigh cu mândrie.

— E o frumusețe, rosti el încet. Își ridică degetul arătător ca să o atingă pe fetiță pe față, dar ea i-l prinse imediat în mânăta umed. Și are reflexe bune, răsă Chad. Își trase cu blândețe degetul din pumnul durdului și se ridică. I-am adus ceva.

— Oh, Chad, nu era nevoie! exclamă Leigh, jenată de banalitatea frazei. Se grăbi să îndrepte lucrurile: Cu siguranță, ai făcut destule pentru Sarah când ai adus-o pe lume.

— Am vrut să-i dăruiesc ceva. E afară, în camionetă. Mă duc să-l iau. Ieși pe ușa din față, dar nu o închise în urma lui.

Mișcându-se rapid, dar ineficient, Leigh își băgă bluza în fustă și se încălță la loc. Părul! Era tot ciufulit. Simțea cocul castaniu și greoi cum îi alunecă în jos pe ceafă. Șuvițe de păr rebele îi atârnavă în jurul feței. Nu avea timp să-l refacă. El deja se întorcea.

— Ce Dumnezeu? strigă ea râzând, când îl văzu intrând cu o cutie uriașă, împachetată.

— Trebuie să o desfaci tu pentru ea.

— S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Leigh desfăcu jos panglica roz strălucitoare cu care era legată cutia aceea enormă și începu să rupă hârtia.

— Mama păstrează mereu ambalajele de la cadouri. Ar leșina de m-ar vedea cum îl rup pe ăsta.

— Nu-i distractiv să desfaci un cadou dacă îți faci griji că trebuie să păstrezi hârtia pentru împachetat, zise Chad.

Leigh își ridică privirea spre el și zâmbi.

— Ai dreptate.

Ridică încet capacul cutiei înalte și văzu o masă de hârtie

albă. Începu să caute prin ea până ce dădu peste un moț moale de puf galben cu dungi negre.

— Stai, lasă-mă să-l scot eu, se offeri el.

Ea se dădu la o parte și îl privi scoțând din cutie un tigrul uriaș, cu coadă lungă, gene lungi și un zâmbet larg și binevoitor. Își duse mâinile la gură, uluită. Era jucăria de pluș perfectă.

— Chad! Întinse mâna și atinse plușul bogat. Probabil că îl costase o avere, și știa că nu-și putea permite. Mai întâi florile pe care i le adusese în salonul de la spital și acum cadoul acesta scump... Generozitatea lui era exagerată. Chad, repetă ea.

— Crezi că o să-i placă?

Duse mândru tigrul de jucărie lângă leagăn și îl așeză direct în fața lui Sarah. Animalul de pluș era cu câțiva centimetri mai înalt ca leagănul. Sarah îl privi precaută preț de o clipă, după care fața i se încreți, deschise larg gura și izbucni într-un plâns prelung, tare și neobosit.

— Oh, Dumnezeule, ce-am făcut? întrebă Chad, răsucindu-se spre Leigh de-a dreptul panicat.

Era chiar mai neliniștit decât Sarah.

Leigh se puse între fiica ei și tigrul și o ridică din leagăn pe copila care plângea.

— Cred că a fost doar copleșită, atâta tot.

— Îmi pare rău. Nu voiam...

— Bineînțeles că nu. O să-i treacă într-un minut. Trebuie doar să știe că sunt aici.

Peste doar câteva momente, Sarah se opri din plâns. Sughiță ușor, după care fu captivată de cercelul de aur din urechea mamei.

— Presupun că nu știi prea multe despre bebeluși, se scuza Chad.

— Dă-i timp o zi sau două pentru a se obișnui cu tigrul, și o

să-i placă la nebunie.

— Sper.

— De fapt, cred că te-a iertat deja.

Sarah își întorsese capul în direcția din care se auzea vocea cu timbru jos. În afară de tatăl lui Leigh, fetița nu prea fusese în preajma bărbaților. Nu-i luase prea mult timp să își dea seama de diferența de tonalitate dintre vocea lui și a mamei sale.

— Ai vrea să o ții în brațe? îl întreabă Leigh.

— Crezi că o să mă lase?

— Cred că ar trebui s-o faci, ținând cont de faptul că ai fost primul care a ținut-o în brațe.

— Hei, chiar așa!

Preț de o clipă, privirile li se întâlniră pe deasupra lui Sarah. Leigh își dădu seama că își aminteau amândoi cum fuseseră singuri, pe o autostradă pustie, într-o zi fierbinte de august, când el se oprise să o ajute. Leigh își aminti de bunătatea și sensibilitatea lui Chad și se gândi cât de bucuroasă era să îl revadă. Momentul acela tulburător se prelungi incomod de mult.

Leigh fu prima care își luă privirea de la el și i-o întinse pe Sarah. În timpul acesta, mâna îi rămase prinsă între spatele moale al lui Sarah și palma dură a lui Chad. Își ridică privirea să vadă dacă și el simțise contactul dintre ei și se alarmă când văzu că o făcuse. O străpungea cu privirea lui albastră electrizantă. Își retrase încet mâna de sub a lui.

El se concentrează asupra lui Sarah. Vorbind pe un ton jos, melodios, îi laudă frumusețea. Sarah se holba la chipul lui, hipnotizată de sunetul vocii ca un fredonat. Și lui Leigh îi era foarte greu să nu se simtă la fel de alinată ca fetița ei. Era așa de arătos! Ce-i drept, nu îl cunoscuse în cea mai bună ipostază a lui, dar nu se gândise niciodată că ar fi arătat chiar atât de

bine când se îngrijea. O emoționă faptul că se îmbrăcase cu cele mai bune haine ale lui ca să le viziteze. De ce ar fi surprins-o acest lucru? Tot ce făcea el era încântător.

Leigh se simți îmbrăcată fără gust, ciufulită, ca o mamă. Stângace, își împinse o șuviță de păr rebelă după ureche și se îndreptă de spate, sperând ca el să nu observe că își băgase haotic bluza în fustă. Știa că avea un fir tras la ciorapi din cauză că se lovise cu piciorul de căruciorul de cumpărături.

— Doamnelor, ați vrea să luați cina cu mine în seara asta, în oraș?

— Cum? Cina? În oraș?

El râse și o săltă pe Sarah pe brațe.

Fetița chicoti.

— Da, cina în oraș.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Chad, dar nu prea cred. E foarte dificil să o duc pe Sarah la un restaurant.

— Ne descurcăm noi.

— Nu, nu ți-aș putea cere să treci prin asta. Își mușcă buza de jos. Cheltuise atâția bani cu cadoul, nu-l putea lăsa să le facă cinste și cu cina. Totuși, îi plăcea să vorbească și cu altcineva în afară de Sarah. Un adult. Un bărbat adult. Chad. Vrei să rămâi să iei cina cu noi? adăugă ea. Vreau să spun aici, acasă.

„Bravo, Leigh!” se ridiculiză în sinea ei. Oare ce avea să creadă despre ea? Că i se perindau bărbați prin casă tot timpul? Că era o văduvă ahtiată după bărbați? Nu ar fi trebuit...

— Ești convinsă că ai prefera să gătești decât să ieșim în oraș?

Nu, nu era, dar nu voia ca el să știe asta. Măcar nu o privise speculativ și lasciv. Nu își închipuise că invitația ei ar fi inclus și altceva în afară de cină.

— Sarah încă nu poate sta într-un scaun pentru copii și

trebuie să o țin în port-bebe, pentru care deja e prea mare. De obicei, e foarte cuminte până când vine mâncarea, după care începe să se agite. Trebuie să mănânc cu o mână, în timp ce...

— Am priceput, zise el, râzând și ridicând o palmă ca să-i oprească obiecțiile. În regulă. Rămân. Dar numai în seara asta. O să încercăm să mergem la restaurant altă dată. Nu o să fie chiar așa de greu cu un ajutor.

„Altă dată?”

— Ce... ce îți place să mănânci?

— Orice.

Sarah îl plesnea gălăgios peste obraz. Nu părea să îl deranjeze.

— Tocmai am cumpărat niște șuncă la conservă de la băcănie. Îți place șunca rece?

— La nebunie.

— Salată?

El încuviință.

— Părinții mei au trecut pe la mine duminică. Mama a făcut un castron mare cu salată de cartofi și jură că, cu cât salata stă mai mult la frigider, cu atât se face mai gustoasă.

— Așa zice și mama. Cu ce te pot ajuta?

Îi zâmbi larg, cu dinți orbitor de albi.

— S-ar părea că te descurci bine cu Sarah. Te-ar deranja să o ții ocupată cât timp scot cumpărăturile și pregătesc cina?

— E cea mai ușoară slujbă pe care am avut-o de multă vreme, zise el cu o licărire în ochii albaștri strălucitori.

Leigh își coborî privirea în podea, stânjenită. Când o vizitase ultima dată un bărbat? Înainte de a se căsători cu Greg. Cum se proceda oare în astfel de situații? Puține femei care erau vizitate de bărbați aveau și un bebeluș de patru luni cu care să se descurce.

— Mă scuzi, te rog, câteva minute? întrebă ea, străbătând livingul spre dormitorul ei. Trebuie doar să... Mă întorc imediat.

Închise degrabă ușa de la dormitor în urma ei și dădu fuga spre dulap. Cu ce-ar fi putut să se îmbrace? Avea o pereche nouă de pantaloni de lână. Nu, schimbarea avea să fie evidentă. Oare blugii ar fi fost prea familiari? Ridicol. Doar își petreceau seara acasă, nu? Seara? „E doar o cină, Leigh. Doar o cină”.

Își trase pe ea perechea de blugi de firmă apretați și încrețiți și își schimbă bluza. Sarah salivase pe cealaltă. Alese o cămașă de culoarea caisei, din poliester. Doar un ochi cunoscător și-ar fi dat seama că nu era din mătase. Apoi își scoase agrafele din păr și se pieptănă, după care își prinse buclele după ureche. Gata, așa era mai bine. Își dădu cu un parfum subtil și se întoarse grăbită în living. Gâfâia, iar inima îi bătea nebunește.

Chad stătea pe canapea, ținând-o pe Sarah pe spate pe coapsele lui. Fetița îl lovea în stomac cu picioarele. O privi apreciativ când intră în cameră. Fluieră jos și prelung și prea exagerat ca să o ofenseze.

— Leigh Bransom, ești o femeie foarte frumoasă, o complimentă el cu voce răgușită.

Ea își ținea mâinile împreunate în față.

— Mulțumesc, spuse Leigh simplu.

— Sper că nu te deranjează că mi-am dat haina jos.

Atârna pe brațul unui fotoliu. Își suflecăse mânecile până la coate.

— Nu, fă-te comod.

Se întoarse spre bucătărie. Chad o luă pe fetiță în brațe, se ridică și o urmă.

— Îmi place casa ta, zise el, privind camerele mici, dar decorate cu gust.

Nuanțele pale de albastru și de bej din living se regăseau și în zona îngustă în care se servea masa. Bucătăria avea accente de albastru regal în gresia decorativă care mărginea blatul. Oale de cupru erau suspendate de un suport prins în tavan. Chad fu nevoit să își plece capul ca să evite câteva dintre ele.

— Îți mulțumesc încă o dată, zise ea, cotrobăind prin plasa cu cumpărături și așezând cu grijă lucrurile în dulapul ordonat cu atenție. Era necesar să aibă spațiu în dulapuri. Când m-am mutat aici, nu mi-a plăcut ideea de apartament, dar nu îmi doream nici responsabilitatea unei case, explică ea, așezând ouăle în tăvița specială din frigider. Comunitatea asta de apartamente a fost răspunsul. Plata pentru casă acoperă întreținerea curții. Și îmi place să am vecini apropiați.

Casa avea formă de U, în jurul unei curți centrale. În timp ce o luă pe Sarah în brațe, Chad se uită în curte printr-o fereastră mare aflată deasupra chiuvetei.

— Curtea interioară e plăcută. Priveliștea e drăguță.

Ea râse.

— După cum știi, în Midland nu prea sunt iarbă și copaci, iar peisajul arid mi se pare deprimant. A trebuit să-mi creez propriul petic de grădină. Bineînțeles, nu înflorește nimic acum, dar primăvara e drăguț să ai plante înflorite. Facturile la apă în timpul verii au fost îngrozitoare.

— Nu ești născută în vestul Texasului?

— Sunt fiică de aviator. Tata a fost un bărbat de carieră, iar ultimul lui post a fost în Big Spring. Asta, înainte ca baza aeriană de acolo să se închidă. Când s-a pensionat, el și mama au hotărât să rămână acolo. Pe atunci, eram deja la facultate. Eu și Greg locuiam în El Paso.

— Soțul tău? întrebă el încet.

— Da.

Ea se opri din ce făcea. Trecuse mai bine de un an. În toate cărțile scria că primul an de văduvie era cel mai dificil. Trecuse de primul Crăciun, de zilele de naștere, de aniversarea lor. Momentele rele, certurile din pricina slujbei lui fuseseră înlocuite de amintiri mai fericite.

— Ai zis că era polițist la secția antidrog, își aminti Chad gânditor. Te-a deranjat ce făcea?

Întrebarea lui Chad nu i se păru impertinentă datorită felului în care i-o adresase. Chiar părea interesat de răspunsul ei.

— Am urât ce făcea. Eu și Greg eram fericiți împreună. Singurul nostru conflict era munca lui. L-am implorat să renunțe, dar... Închise iute un dulap și se întinse spre altul după tacâmuri. Dar tu? Lucrezi tot ca mecanic?

— Mecanic?

— Ai zis că lucrei la un motor de avion. Am presupus că ești mecanic.

— Ah, da, ei bine, chiar *lucrez* și cu motoare din când în când. Fac mai multe lucruri.

Își întoarse jenat privirea, așa că ea nu îl forță să-i spună mai multe. Poate că nu avea o slujbă stabilă și accepta de lucru când și pe unde găsea. Din câte se părea, își cumpărase hainele pe care le purta într-o perioadă mai rentabilă. Ținuta lui conservatoare era, evident, de foarte bună calitate și i se potrivea perfect.

Masa era pusă, și mâncarea gata să fie servită. Chad adusese leagănul lui Sarah în bucătărie, ca să poată felia șunca la conservă pentru Leigh. Fetița stătu în leagăn cât mâncară ei.

— Muncești, Leigh? întrebă Chad, mușcând dintr-o bucată de baghetă unsă cu unt.

— Da, dar e destul de greu de explicat, zâmbi ea. Decorez

malluri.

Se holbă la ea de-a dreptul năucit, iar Leigh râse.

— Poftim? zise el după ce înghiți bucata de pâine.

— Decorez malluri. Nu te-ai întrebat niciodată cine atârână toate coșurile cu buchete de primăvară? Sau cine înlocuiește ghivecele cu plante din jurul fântânilor? Sau cine pregătește căsuța lui Moș Crăciun de la Polul Nord, lucru pe care se întâmplă să îl fac chiar acum?

Chad își așează furculița în farfurie și ridică din sprâncene.

— Probabil că sunt ignorant, dar nu, nu m-am gândit niciodată la asta.

— Puțini oameni se gândesc, dar cu siguranță ar observa dacă nu ar mai fi toate decorațiunile acolo.

— Lucrezi pentru mall?

— Nu exclusiv. Lucrez pe bază de comision. Mă ocup și de câteva clădiri de birouri. De obicei, vor decorații doar de Crăciun. Uneori, și de Paște. Le spun ce să cumpere din bugetul alocat, ei le achiziționează, eu le aranjez.

— Fascinant.

Ea râse.

— Chiar deloc, dar e o slujbă grozavă pentru un părinte singur. Lucrez în ritmul meu, cu termen-limită, bineînțeles. Plătesc studenți ca să facă treburile grele, mai puțin la mall. Acolo mă ajută inginerii lor. Decorațiunile din mall trebuie schimbate doar de vreo două ori pe an. Între timp, eu plănuiesc ce o să fac în continuare.

— Cum găsești o astfel de slujbă?

— De fapt, ea m-a găsit pe mine. Aveam o prietenă care făcea asta pentru băncile din El Paso. Eram asistenta ei neoficială. Dezvoltatorii mallului de aici i-au oferit slujba aceasta. Ea a refuzat, dar i-a convins să mă ia pe mine.

Bineînțeles, nu știau că sunt însărcinată când m-am dus prima oară la muncă, dar nimeni nu a spus nimic după ce acest lucru a devenit limpede.

— Bineînțeles că nu. Sunt convins că au fost încântați de munca ta. Și cine ar fi concediat o văduvă însărcinată în vremurile astea?

Ea râse.

— Probabil că ai dreptate. În orice caz, mă bucur că nu au făcut-o. N-aș fi putut găsi condiții de muncă mai bune.

Terminară de mâncat, apoi savurară înghețată cu sos de caramel la desert.

— Nu se întâmplă să ai și cafea pentru asta, nu-i așa? întrebă el.

Leigh scăpă lingurița în vas.

— O, nu, Chad, îmi pare rău, dar nu am. Nu am nici măcar cafetieră. Nu beau cafea și...

— Nu bei cafea? Sigur ești americancă?

Fusese îngrozită că nu îi putea oferi cafea, dar își dădu seama că era totul în regulă, pentru că o tachina.

— Îmi pare rău, zise ea din nou.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze, zise el simplu. Atunci mai vreau un pahar cu ceai.

În timp ce Leigh strânse masa, Chad îi dădu pe furiș câteva lingurițe de înghețată topită lui Sarah, pe care o ținea iarăși în poală. Leigh îl surprinse.

— Chad, îi dai cumva înghețată? întrebă ea pe un ton poruncitor, cu mâinile strânse pumn în șold.

— Bineînțeles, îi place la nebunie, zise el zâmbind inocent.

— Abia pot s-o mai țin în brațe la cât e de grasuță. Chiar nu are nevoie de înghețată.

Chad își înălță capul și preț de o clipă o privi cu atenție pe

Leigh din cap până în picioare.

— Eu aş zice că v-ar prinde bine amândurora ceva carne în plus.

Ea se linse agitată pe buze şi încercă să glumească pe seama remarcii lui.

— Am muncit din greu ca să slăbesc şi să mă tonifiez după ce am născut-o pe Sarah.

Oare ce se întâmplă cu vocea ei?

— Te-ai descurcat bine.

Îşi coborî cu subînţeles privirea spre sânii ei, iar ea simţi furnicături în ei, de parcă i-ar fi atins. Din nefericire, Leigh îşi dădu seama că sfârcurile i se încordau şi împingeau în cupele transparente ale bustierei. Îi veni s-o sărute pe Sarah că începuse să se agite şi să izbucnească în plâns chiar atunci.

— Îi e somn, zise Leigh, luând-o din braţele lui Chad şi ţinându-i trupul micuţ în faţa ei, ca pe un scut. Cred că o s-o culc.

— Te pot ajuta?

Se ridicase când i-o luase pe Sarah. Acum se apleca peste amândouă, mângâind-o pe fetiţă pe spate, dar uitându-se la Leigh, de parcă ar fi atins-o pe ea, nu pe copilă.

— Nu... se bâlbâi ea. Simte-te ca acasă. Mă întorc imediat. De obicei, adoarme repede.

Leigh ieşi efectiv în fugă din cameră. Trebui să tragă adânc aer în piept de câteva ori ca să îşi revină după ce ajunsese în dormitorul pe care îl împărţea cu Sarah. Încă nu era pregătită să o mute pe fetiţă din camera aceea într-un dormitor mai mic. O alina să audă şi respiraţia altcuiva, chiar şi a unui bebeluş, în timpul somnului.

Încercă să nu-i transmită şi lui Sarah nervozitatea care o încerca în timp ce o pregătea de culcare. Se dovedi că se

alarmase inutil, căci, de îndată ce o întoarse pe Sarah pe burtă, fetița își luă poziția de somn cu fundul în sus și nici măcar nu avu nevoie de cele câteva minute obișnuite de mângâiat ușor pe spate. Adormi numaidecât.

Chad se plimba încolo și încioace ca o santinelă când Leigh se întoarse în living.

— Era atât de liniște la voi în cameră, încât am crezut că s-a întâmplat ceva.

— Nu, zise Leigh. E un bebeluș foarte cooperant.

— Asta înseamnă că e fericită. Ești o mamă bună; o faci să se simtă în siguranță.

— Așa sper, zise ea cu toată convingerea. Îmi fac griji că o să crească fără...

Se opri când își dădu seama ce avusese de gând să spună și se concentră pe îndreptatul unui tablou care era deja drept.

— Un tătic?

Leigh se întoarse spre el.

— Da.

Chad se apropie de ea. Ea vru să se dea în spate în fața amenințării inefabile pe care o emana, dar picioarele ei refuzară să se miște.

— Asta înseamnă că momentan nu te vezi cu nimeni? întrebă el încet.

Acum era lipsită de protecția fragilă pe care i-o oferise trupul mic al lui Sarah. Prezența lui Chad umplea camera cu o aură masculină, învăluind-o pe Leigh. O vedea, o simțea, o mirosea.

— Da, îi răspunse ea la întrebare după o pauză destul de lungă.

— Da, ești cu cineva sau da, nu *ești* cu cineva?

— Da, nu ești... Nu sunt.

Clătină din cap, confuză.

— Greg? Întrebă el încet. Din pricina lui încă ești singură?

Ea îi evită privirea iscoditoare. Dumnezeu, era albastră, profundă și... Prin decolteul adânc al cămășii îi putea vedea părul de pe piept care îi strălucea în lumina slabă a becului.

— Nu. Nu pot să renunț la viață doar pentru că am pierdut un soț.

— Ai și alt motiv?

Își ridică privirea spre el și râse.

— Păi, sinceră să fiu, o văduvă însărcinată nu e chiar visul oricărui bărbat.

Râse și el, dându-și capul pe spate. Pielea de pe gât i se întinse peste mușchii ca niște frânghii. Părea caldă, vibrantă. Zâmbi și își coborî din nou privirea spre ea.

— Ai avut probleme după ce te-am dus la spital?

— Nu.

— Ești bine? A revenit totul la normal?

Ar fi trebuit să se simtă jenată că discuta astfel de lucruri personale cu el, dar, în mod ciudat, nu era.

— Da, am primit undă verde de la doctor la ultima vizită.

El oftă ușurat.

— Dumnezeu, câte ore am suferit gândindu-mă că poate ți-am făcut ceva!

— Chad... Întinse mâna spre brațul lui, după care se gândi că ar fi fost mai bine să nu îl atingă și și-o retrase. Unde te-ai dus după aceea? Am încercat să te caut. Nu erai trecut în cartea de telefoane.

— De ce?

— Ce anume?

— De ce ai încercat să mă cauți?

— Am vrut să te răsplătesc pentru că m-ai ajutat. Am...

Tăcu, uluită de încruntătura care îi întunecă rapid trăsăturile arătoase.

— Nu aş fi luat bani de la tine, Leigh, zise el printre dinţi, întorcându-şi privirea de la ea. La naiba, înjură el uşor, după care o străpunse iarăşi cu privirea. Credeai că mă aşteptam să mă plăteşti?

— Nu am vrut să te jignesc, Chad. Voiam doar să ştii cât de mult am apreciat... Buza de jos începu să-i tremure. Aş fi putut muri fără tine. Sarah ar fi putut...

— Şşşt, zise el, înaintând şi strângând-o în braţele lui puternice.

Ea se lăasă îmbrăţişată, de parcă ar fi fost un lucru firesc.

— Nu am vrut să te supăr. Se pare că tot ce-am făcut de când am ajuns aici a fost să fac două femei să plângă.

Era o încercare de glumă şi funcţionă. Ea râse cu chipul lipit de cămaşa lui. Mirosea bine. Scump şi subtil.

El îi ridică bărbia cu degetul până ce îl privi în ochii captivanţi.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat în salonul de spital înainte să plec?

Ea înghiţi în sec.

— Mi-ai adus flori.

— Şi mai ce?

Încercă să-şi coboare capul, dar el nu o lăasă.

— Şi mai ce?

— M-ai sărutat.

El încuviinţă încet.

— Nu ştiam dacă îţi aminteşti. Îşi trecu mâna peste maxilarul ei, cuprinzându-i chipul. Erai prea ameţită ca să te împotriveşti sau nu te-a deranjat deloc că te-am sărutat?

Ea îşi coborî timidă privirea.

— O combinație între cele două, cred.

Simți chicotitul hureitor din pieptul lui.

— Deci nu te-ar deranja dacă te-aș săruta din nou? Pentru că ea nu îl privi, el adăugă: Leigh?

Ea clătină din cap.

Îi simți respirația caldă pe buze înainte să-i simtă apăsarea ușoară a gurii. El își mișcă buzele peste ale ei așa cum își amintea: lent, tandru, dulce. Preț de o clipă, o strânse mai tare în brațe, după care se relaxă, ca să o poată mângâia pe spatele neted.

Știu momentul în care buzele li se despărțiră, îi simți pe buze dinții care îl ajutau să zâmbească atât de minunat, ciugulindu-le cu blândețe. Ca o floare, acestea se deschiseră sub insistența lui încântătoare. Preț de câteva bătăi ale inimii interminabile, gurile le rămaseră deschise una pentru cealaltă, nemișcate, simțindu-și reciproc doar respirația. Așteptând, așteptând.

Apoi el își împinse limba printre buzele și dinții ei, revendicându-i interiorul gurii, frecându-se de limba ei, cu o intimitate care o făcu să i se taie genunchii. Îl prinse de talie, agățându-se de el, sperând să nu se prăbușească.

Se simți plină de viață în timp ce trupul i se ridică spre al lui. Sâni i se umflară și i se lipiră de pieptul lui musculos, iar în timp ce el se frecă ușor de ei, îi auzi mârâitul satisfăcut și gutural. Își trecea mâinile peste spatele ei, masând, mângâind, alunecând într-o parte și tachinând-o în dreptul coastelor. Apoi își mișcă o mână posesivă și o așeză pe talia ei, la spate. Cu o grijă infinită, o lipi tare de el.

Șocul de moment când îi simți mădularul excitat fu înăbușit de nevoia instinctivă de a-l cunoaște mai bine. Când se arcui în brațele lui, el își pierdu și puținul control care îi

rămăsese. Sărutul lui se transformă într-o explorare ferventă. Îi descoperi cu minuțiozitate gura cu limba curioasă, gustând din ea cu buzele, ciugulind-o cu dinții.

O sărută apăsător, înfigându-se și gustând șovăielnic din ea. Era îndrăzneț. Era timid. Când lacom, când tandru. Poruncitor, apoi rugător. În timp ce îi exploră gura, Leigh fu cuprinsă de senzații delicioase, erotice, care i se răspândeau prin corp și îi răspunse la sărut cu dorință.

Simțind nevoia de aer, se despărțiră. El își lipi obrazul încins de al ei. Ea încă avea brațele împletite pe după spatele lui. Respirațiile lor șuierătoare se azeau în camera tăcută.

Încet, el se îndepărtă și îi aranjă o şuviță de păr rebelă. Se aplecă și o sărută blând pe buze.

— Noapte bună, Leigh. Ne auzim. Apoi, ca o completare, când ajunsese la ușă adăugă: Ah, și mulțumesc pentru cină!

capitolul 3

În dimineața următoare, Leigh rămase în pat multă vreme după ce sună alarma. Nu că ar fi avut nevoie de alarmă ca să se trezească. Nu dormise bine, și zorii zilei fuseseră o ușurare bine-venită după ce se zvârcolise și se întorsese de pe o parte pe alta toată noaptea.

Privise uluită cum Chad își luase sacoul bleumarin, se îmbrăcase cu el și ieșise pe ușa din față. Când se întorsese ca să își ia rămas-bun, îi făcuse cu ochiul afectuos. Preț de câteva momente, se holbase la ușă, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase, nevenindu-i să creadă că Chad Dillon exista.

Ce fel de bărbat era? La prima vedere, îl considerase murdar și posibil periculos. Calmul cu care acceptase situația dificilă în care se aflase și modul afectuos în care o ajutase să

treacă de acele clipe o făcuseră să se răzgândească. Până să o lase la spital, ajunsesse să îl considere un diamant necioplit. Totuși, seara trecută îi arătase mai multe fațete ale lui. Hainele lui erau elegante și sofisticate, iar el fusese bine-crescut și se purtase ca un om educat, dar mai ales fermecător. Iar sărutul lui...

Recunoștea că o fascina. Încă nu știa exact cu ce se ocupa sau unde locuia. Practic, era tot străinul care îi vorbise prin geamul de la mașină.

Și totuși, îi răspunsese la sărut cu o ardoare pe care nu știuse că o avea. Nu se considerase niciodată o ființă senzuală. Ea și Greg se bucuraseră de o viață sexuală sănătoasă, poate deseori grăbită, dar nu își amintea să fi simțit vreodată acel extaz din noaptea trecută, când o sărutase Chad. Să împartă patul cu Greg fusese doar o extensie a dragostei pe care i-o purta. Bănuia cu tărie că intimitatea cu Chad ar fi căpătat o dimensiune pe care nu putea nici măcar s-o ghicească. Ar fi fost un eveniment în sine.

La mult timp după plecarea lui, încă simțea junghiuri de excitare necunoscute, ca o greutate ce i se afunda în stomac, furtună în sân, un nod în gât.

Când se urcă în pat, conștientiza moliciunea cearșafurilor pe pulpe, pe coapse. Mirosul apei de colonie lemnoase a lui Chad se simțea încă vag în părul ei. La orice mișcare, cămașa i se freca de sân, forțând-o să se concentreze asupra lor. Încercă să se calmeze îmbrățișând perna, dar fu nemulțumită de moliciunea ei permisivă. Nu semăna câtuși de puțin cu pieptul impenetrabil al lui Chad.

Era intens conștientă de fiecare sunet, imagine, atingere și miros din jurul ei. Căuta cu limba ceva care să-i amintească de gustul delicios al lui Chad, lingându-și des buzele umflate de la

sărutări. Era ca și cum simțurile ei încarcerate fuseseră eliberate, ca să se lase în voia unei orgii de impulsuri noi și curioase. Minteă îi rătăcea în fantezii hedoniste.

Voia un bărbat.

Se făcu stacojie de rușine, simțindu-se vinovată, așa că își acoperi fața cu perna pe care o ținea la piept. Cât trecuse oare? Mai bine de un an. Oricât de stânjenitor ar fi fost pentru o proaspătă mamă să se gândească la astfel de lucruri, Leigh știa că își dorea să simtă greutatea unui bărbat lângă ea, în ea.

Ba nu, nu a unui bărbat. Îl voia pe Chad.

Chiar și acum, în lumina dimineții, vraja nu se stinsese.

„E prostesc, e ridicol”, se muștră Leigh, dând la o parte cuvertura și coborând din pat. Mai ales pentru o femeie fatală care nici măcar nu avea cafetieră. Puse pe ea un halat gros de catifea. În timpul nopții, suflase un vânt din nord.

Sarah tocmai începea să se agite când Leigh se aplecă peste pătuț.

— Bună dimineața, scumpete, zise ea, întorcând-o pe fetiță pe spate. Îți schimb scutecul și apoi poți lua micul dejun, gânduri Leigh în timp ce îi dădu jos scutecul plin. Probabil că nu o să-l mai vedem niciodată, Sarah, îi zise ea bebelușului. A venit doar ca să vadă dacă suntem bine. Îi prinse scutecul curat și o duse în bucătărie. Și ce dacă a sărutat-o pe mama ta? Sărută ca un profesionist. Cine știe pe câte femei a exersat ca să-și perfecționeze tehnica. Probabil că i-a tras cineva clapa în ultima clipă și nu avea nimic mai bun de făcut decât să vină să ne vadă pe noi. Tu ce crezi?

Sarah se arătă încântată de gustul cerealelor și al piersicilor pe care i le dădea cu lingurița, împrôșcându-le peste tot.

— E foarte atrăgător. Înalt, zvelt, și... tare. Sarah, când m-a

strâns în brațe, parcă m-am topit! Dar nu e brutal, clarifică ea rapid, ștergând-o pe fetiță la gură cu un șervețel umed. Nu vreau să îți faci impresia asta. E sigur pe sine, dar blând. Gura lui e... Și mâinile lui... Mă întreb cum se simt când... Dar, de fapt, știu deja, pentru că m-a atins când te-ai născut tu. Dar atunci a fost diferit. Nu era ca atunci când faci... Nu îmi dau seama de ce mă gândesc la... O să înțelegi când o să mai crești, Sarah.

Chad rămase subiectul de discuție tot micul dejun, dar pe Sarah nu părea să o deranjeze. Împroșcă apă în timpul băii, ascultând bănuielile mamei ei în privința lui. Dar nici după ce se îmbrăcaseră și se înfodoliseră ca să plece de acasă nu epuizaseră întru totul subiectul Chad Dillon.

*

— Vreau să pară suspendați în aer, nu ca și cum ar atârna de tavan, le zise Leigh celor din echipa de mentenanță strânși în jurul ei. Înțelegeți? Renii lui Moș Crăciun ar trebui să zboare. Așa că lăsați-i să atârne — își ridică privirea spre tavanul reflectorizant al mallului —, să zicem, vreo optzeci de centimetri de la tavan. Minimum. Filamentul nu o să se rupă, garantez.

— Dar dacă se rupe, și un ren uriaș cade pe un cumpărător care nu se așteaptă la asta?

Vocea care vorbise periculos de aproape de urechea ei era joasă și profundă, greu de confundat. Se răsuci și îl văzu pe Chad în spatele ei.

— Bună, zise el, zâmbindu-i larg. O să-l dau în judecată pe Rudolph dacă pică pe mine în timp ce îmi fac cumpărăturile de Crăciun.

— Nu te-ar răni, glumi ea. Este făcut din mucava și e gol.

— Și eu la fel. Adică gol. Ce zici de prânz?

Era iarăși cowboy. Doar că de data asta blugii, deși la fel de strâmți ca înainte, erau curați și noi. Cămașa din ecosez albastră, cu croi western, era parțial acoperită de o vestă din piele întoarsă, iar în mână ținea o pălărie de cowboy din fetru neagră. Leigh nu se putu abține și se uită la picioarele lui. Cizmele crăpate și prăfuite fuseseră înlocuite cu o pereche de cizme negre din piele de șopârlă în stare perfectă.

— Hei, Chad, ce mai faci?

Leigh privi cu gura căscată și nedumerită când mai mulți muncitori vorbiră cu el.

— Bine, George, Burt. Bună, Hal. Voi?

— Așa și așa. Ai avut vreun job interesant în ultima vreme? Chad aruncă o privire pe furiș la Leigh.

— Nu. Nimic special.

— Am auzit de cea din...

— George, am venit ca să o scot pe doamna mea preferată la prânz. Nu am de gând să-i irosesc timpul, sau pe al meu, îndrugând verzi și uscate cu tine.

Toți bărbații râseră și o priviră speculativ pe Leigh. Înainte, o văzuseră doar ca pe o profesionistă competentă, dar acum, își dădu ea seama, o priveau ca pe o femeie. Simți cum i se încing obrajii în timp ce Chad o luă pe după umeri. Încercând să-și vină în fire, se uită la ceasul de la mână.

— Păi... Cred că e o oră potrivită pentru prânz, zise ea. Ne reîntâlnim aici în... să zicem o oră.

— Să zicem două ore, interveni Chad.

Remarca lui stârni și mai multe râsete, priviri cunoscătoare și clipiri conspirative. Din fericire, Chad o răsuci pe Leigh.

— Unde ți-e biroul?

— Lângă Sakowitz.

— O să ai nevoie de haină. E frig afară.

— Nu e nevoie să plecăm din mall. E un bar cu salate bune în...

— Aia e mâncare pentru iepuri. Eu nu mă satur cu atât. În plus, i-am promis lui Sarah că o să te îngraș. Nu-i îngădui lui Leigh să se împotrivească și o întrebă: Apropo, unde e Sarah?

— O doamnă care locuiește aproape de noi are grijă, la ea acasă, de copiii mamelor care lucrează. Sarah stă la ea în zilele în care trebuie să lipsesc mai multe ore.

— Ah, apropo, zise el, scoțând o bucată de hârtie din buzunarul vestei. Uite numărul meu de telefon. Nu e înregistrat pentru că sunt plecat din oraș foarte des. De ce să aglomerez cartea de telefoane? zise el zâmbind.

— Mulțumesc, rosti ea, întrebându-se dacă și când ar avea ocazia să îl sune.

— Poți să îl folosești când vrei tu.

Îi zâmbi larg, fermecător.

Își croiră drum printre cumpărători – plictisiți, grăbiți sau indiferenți – spre biroul mic pe care managerii mallului i-l alocaseră. Se afla între baia pentru bărbați, baia pentru femei și telefoanele cu plată. După ce Leigh își luă haina și geanta, se îndreptară spre una dintre ieșiri.

Camionul era la fel de murdar și de dezordonat ca înainte și nu prea voia să pornească pe vreme rece, dar Chad reuși să-i insuflă viață și ieșiră din parcare. Se părea că hotărâse deja unde aveau să meargă și nu o întrebă pe Leigh.

— Chad, ești din Midland? Cum de te știau George și ceilalți?

— M-am născut aici și am urmat toate cele douăsprezece clase la școlile de stat din Midland, după care am mers la facultatea tehnică. Cei mai mulți din zonă ne știu pe mine și pe ai mei.

Ea asimilă informația, după care întrebă:

— Mai locuiești aici?

— Da, dar călătoresc mult.

— În interes de serviciu?

Vira la stânga, după care îi răspunse scurt:

— Da.

Ea își drese vocea.

— Ce faci mai exact? George te-a întrebat de o slujbă.

Lucrezi mereu la avioane?

Știa că existau câteva servicii charter în Midland. Numeroși mari industriași ai petrolului aveau propriile avioane.

— Păi, da, mă ocup puțin și de asta.

Frână în fața unui restaurant, coborî, după care se duse roată ca să-i deschidă portiera. Vântul le bătea în față în timp ce se grăbiră spre ușa restaurantului. Leigh nu fusese atentă pe unde merseseră, dar, de îndată ce intră pe ușă, mirosul îi spuse că se aflau într-un restaurant grill. Plutea o aromă puternic de condimente combinată cu mirosul fumului de lemn.

Din tonomatul din colț, Willie Nelson le implora pe mame să nu-și lase copilașii să devină cowboy. Toate scaunele de-a lungul tejghelei întinse pe lățimea încăperii erau ocupate de oameni de afaceri îmbrăcați în costume din trei piese, bărbați neciopliți în blugi mânjiți de petrol și crescători de vite în cizme de călărie cu tocuri înalte.

Chad o luă pe Leigh de braț și o împinse spre unul dintre puținele separeuri aflate de-a lungul ferestrelor ușor colorate, încețoșate de grăsime și de praf. Se strecură pe bancheta din imitație de piele roșie din fața ei, își dădu jos pălăria și o așeză, cu fundul în jos, pe pervaz. Își trecu ștrengărește degetele prin păr. Lui Leigh, gestul i se păru straniu de seducător.

— Vrei să o agăț? o întreabă el luându-i haina după ce ea și-

o dădu jos.

— Nu, mulțumesc, o s-o las aici.

— Te prinde foarte bine ținuta, zise el.

Măsură din priviri puloverul negru din tricot care i se mula provocator pe sâni și care cobora spre cureaua lată împletită din fire de diverse culori vii din talie. Pantalonii negri de lână i se mulau pe șoldurile și coapsele slabe.

— Sau poate că ar trebui să zic că tu faci ținuta să arate bine.

— Mulțumesc. Și tu arăți bine.

Spera să nu aibă impresia că erau niște laude vagi, dar nu putea să-i spună adevărul – n-ar fi putut exprima în cuvinte cât de sexy arăta.

Chad îi făcu semn chelneriței obosite din spatele tejghelei, iar ea ieși de după bar și veni spre separeul lor.

— Ce-ai vrea să bei? o întreabă el pe Leigh.

— Ceai rece.

El zâmbi larg.

— Îți place sau nu, ai devenit texană. Ceaiul rece nu e o băutură de sezon aici, ci se bea tot anul.

— Salutare, Chad, zise chelnerița cu voce călduroasă, venind agale spre masă. Pieptul ei generos stătea să-i iasă din uniformă din poliester de un albastru pal, iar de sub părul de culoarea platinei dat cu fixativ se întrezăreau cercei cu strasuri lungi și înzorzonați. Machiajul ei țișător s-ar fi potrivit mai bine pe o scenă din Las Vegas, lui Leigh amintindu-i de doamnele generoase din westernuri. Ce-ai mai făcut?

— Bine, Sue. Ce mai face Jack?

— E rău și gras. Îl știi tu să fie altfel? Râse ușuratic. Pe unde ai fost, Chad? Ți-am dus lipsa la petrecerea aia dansantă, acum două săptămâni.

— Am fost plecat din oraș.

— O sarcină importantă?

El ridică din umeri, evitând subiectul.

— Ea e Leigh Bransom. Ar vrea un pahar de ceai rece.

— Salutare, Leigh, zise Sue, zâmbind larg și dezvăluindu-și dinții de aur. Dar tu, Chad? Ce vrei?

— Ai vreo bere rece prin spate?

— S-a întâmpat să nu am? Râse iarăși. Mă întorc imediat cu ele și vă iau și comanda.

— Îți place carnea friptă la grătar? o întrebă el pe Leigh, deschizând meniul, care sigur prinsese și zile mai bune... sau ani mai buni.

— Da, răspunse ea încet.

Era un răspuns vag.

— Dar? o îmboldi el.

Ea zâmbi.

— Dar de obicei nu mănânc atât de mult la prânz.

El își încrucișă mâinile pe tăblia verde a mesei și se aplecă spre ea.

— Te-ai privat de alimente nutritive când o alăptai pe Sarah?

Leigh se simți de parcă o baghetă magică îi pictase tot trupul cu o culoare încinsă. Își plecă rapid privirea. Văzu mâinile împreunate ale lui Chad sprijinite de masă, între tacâmuri argintii înfășurate în șervețele de hârtie. Erau mâini frumoase, puternice, zvelte, bronzate, presărate cu păr maroniu. Știa cât de sensibile, cât de mângâietoare puteau fi. O mângâiaseră pe Sarah pe obraz pe când încă era lipicioasă de la lichidul amniotic. El o privise dezvelindu-și sânul și oferindu-i-l lui Sarah. O atinsese pe fetița ei pe față în timp ce supsesese la sânul ei.

Și totuși, acum se simțea jenată să vorbească despre asta. După sărutul din seara trecută. Sărutul schimbase totul. Sărutul din spital nu se punea. Fusesse amical, de felicitare că se descurcase bine. Dar seara trecută fusesse cu totul altfel. O explorase cu limba, dezlănțuind o fântână de erotism pe care Leigh nu știa că o avea, și acum orice își spuneau căpăta o conotație sexuală. Dar numai în mintea ei. El probabil că...

— Leigh?

Ea își ridică brusc capul și știe că el îi citise gândurile. Ochii lui superbi, ca două safire, o străpungeau precum două lănci, rupând sigiliile celor mai secrete gânduri ale ei. Drept răspuns, îl privi întrebătoare.

— Da, îmi amintesc, zise el încet, ca să-l audă doar ea. Îmi amintesc întocmai cum arătai, cât de dulce erai, ce culoare aveai, totul. De atunci, m-am jucat cu această amintire de mii de ori. Cel mai des, când sunt singur. În pat. Și de fiecare dată tânjesc să te ating ca în ziua aceea. Da, îmi amintesc. Mi s-a părut corect să știi și tu.

Tresăriră amândoi când auziră vocea nepoftită:

— V-ați hotărât deja ce vreți să mâncați? întrebă Sue, cu creionul pe carnețel.

Chad își dresă vocea.

— Leigh?

Nici măcar nu se uitase la meniu, dar zise rapid:

— Un sandviș cu felii de carne la grătar, te rog.

Mai degrabă mormăise vorbele acelea.

Chad spuse:

— Eu vreau două sandvișuri cu felii de carne la grătar, cu mult sos, dar fără ceapă. Părea să își fi revenit întru totul după discuția lor intensă avută doar cu o clipă în urmă și îi zâmbi obraznic lui Sue când îi ceru să nu pună ceapă. Și o porție de

cartofi prăjiți. Ba nu, mai bine două porții.

— Am făcut niște salată de varză cu dressing de smântână, cum îți place ție, îl anunță Sue.

— Două salate de varză.

— Chad, nu cred că pot...

Leigh se opri din obiectat când el se încruntă la ea amenințător.

Sue râse.

— De data asta, te-ai ales cu una slabă, Chad.

El nu își luă deloc privirea de la chipul uluit al lui Leigh.

— Așa-mi plac.

— Ei bine, *toate* te plac, scumpule, rosti Sue, bătându-l ușor peste obraz, apoi plecând cu comanda lor.

Iar Leigh află că, într-adevăr, așa era. În timp ce consumară cantitatea înfricoșătoare de mâncare, toate femeile din local vorbiră cu Chad. Trei femei care arătau ca niște membre de club country, cu părul grizonant, unghii sculptate și o tonă de bijuterii de aur, trecură pe la masa lor. Curtenitor, Chad le-o prezentă pe Leigh. Femeile însă o ignorară.

Una dintre ele îl mângâie pe Chad pe umărul lat.

— Bubba mi-a construit piscina aia interioară pe care mi-o doream, Chad. Are jacuzzi la un capăt și o bară în mijloc. Acolo ne ducem acum, să lăncezim toată după-amiaza printre bulele alea fierbinți. Poți să treci pe-acolo oricând vrei tu. Băutură rece și apă caldă. Nu se poate mai bine de-atât. Primești o invitație deschisă.

O invitație să profite de piscină, de băutură și de soția lui Bubba, se gândi Leigh sarcastic, în timp ce grupul se îndepărta învăluit de un nor de parfum de mosc. Cum cunoștea un mecanic de avioane astfel de femei vădit înstărite? „Și cât de intim le cunoștea oare?” se întrebă o voce geloasă din

interiorul ei.

Dar soția lui Bubba și prietenele ei nu erau singurul tip de oameni care îl cunoșteau. Un cuplu mai în vârstă care se pregătea să iasă din restaurant se opri pe la masa lor, iar femeia exclamă:

— Măi să fie, Chad! Ce mai faci, băiete? Îl îmbrățișă și îl sărută zgomotos pe obraji. A trecut așa de mult de când nu te-am văzut! Ai fost ocupat? Ce mai face mama ta? Chiar zilele trecute ziceam că nu i-am văzut pe mama și pe tatăl tău de un veac. Toată lumea e așa de ocupată zilele astea! Cred că îmi plăcea mai mult orașelul nostru înainte să se mute atâția străini în el. Știi ce vreau să zic, nu? Nu mai reușesc să-mi văd prietenii.

— Domnule și doamnă Lomax, mi-ar plăcea să v-o prezint pe Leigh Bransom, interveni el politicos.

— Ce mai faceți? abia reuși să îngâne Leigh înainte ca femeia să înceapă alt monolog.

— Măi să fie, ce frumușică ești! Desigur, fetele s-au ținut mereu după Chad. Băieții mei erau așa de geloși! Dar, pe de altă parte, Chad a fost mereu un scump – arătos, dar nu înfumurat. Un băiat bun. Mereu am zis asta, nu-i așa, dragule? Chad Dillon e un băiat bun.

Bărbatul nu apucă să spună nimic înainte ca soția lui vorbăreață să îl scoată din local.

— Îmi pare rău pentru asta, rosti Chad. Așa se întâmplă când cunoști prea mulți oameni în oraș. Nu ai niciodată parte de intimitate.

— E în regulă, serios, răspunse Leigh cu voce stinsă.

— Ba nu este. Te voiam doar pentru mine.

Preț de o clipă, privirile li se întâlniră, iar Leigh își simți măruntaiele topindu-i-se de dorință.

— Doar atât ai de gând să mănânci?

Mâncase toată carnea de vită, pâine deloc, ceva salată de varză și câțiva cartofi prăjiți. Încuviință din cap.

— Da. A fost delicioasă, dar sunt plină.

— Să ieșim de aici. Asta, dacă nu cumva preferi săruturile în locuri publice, adăugă el seducător.

Simți furnicături din stomac până în gât. Ieși împleticindu-se din separeu, iar el o prinse de cot. Plăti nota la casa de marcat de modă veche. Era flancată de o selecție de țigări, gumă de mestecat, pastile pentru stomac, bomboane, hărți rutiere, brelocuri și scrumiere ceramice în formă de tatu.

La întoarcerea în parcare, Chad opri cât mai aproape de intrare.

— Când își iau zborul renii?

— În duminica de dinainte de Ziua Recunoștinței.

— Înainte?

— Da. Vinerea și duminica de după Ziua Recunoștinței sunt cele mai aglomerate zile de cumpărături din an. Mallul ar trebui decorat de Crăciun înainte de asta, ca să le inducă oamenilor o dispoziție pentru cumpărături. Întrucât trebuie să lucrăm când mallul e închis, o facem duminica.

— Ca elfii care au venit în timpul nopții și au făcut pantofi pentru cizmar și soția lui?

— Știi povestea?

El păru rănit.

— Mama mi-a spus povești la culcare, ca orice altă mamă.

— Și tu erai un băiat atât de scump, o imită ea pe doamna Lomax. Un băiat bun.

Chad mârâi.

— Îmi dau seama că trebuie să-ți schimb rapid părerea pe care ți-ai făcut-o despre mine. Începând de acum.

Se aplecă spre ea, îi cuprinse ceafa cu mâna și o trase spre el.

— Nu cred că apreciezi îndeajuns cât m-am abținut astăzi. În timpul prânzului, doar la asta mă gândeam.

Buzele îi erau calde, imperioase, poruncitoare. Se aștepta la consimțire din partea ei și nu fu dezamăgit. Leigh deschise gura la încurajarea lui subtilă, și toate senzațiile pe care se străduise să le înăbușe prinseră iarăși viață. Ca și înainte, nervii i se aprinseră sub căldura gurii lui. Avea o limbă capricioasă, care ba lua, ba oferea, în funcție de stare, dar mereu cu ardoare.

El își trecu ușor buza peste obrazul ei, spre ureche:

— Mai crezi că sunt un *băiat bun*?

Răsuflarea lui i se păru tot o mângâiere, asemenea buzelor lui care o căutau.

— Nu, oftă ea. Nu.

El o prinse de mână și i-o duse la gură, sărutând-o fierbinte în palmă. Inima îi bătea puternic.

— Nu știam ce o să crezi despre mine dacă apar pe neașteptate, cum am făcut aseară. De-aia nu am sunat mai întâi. Mă temeam că nu o să mă primești.

— Nu aș fi făcut-o.

— Nu puteam risca. Trebuia să te văd.

— De ce, Chad?

O mângâie cu mișcări circulare peste venele pulsânde de la încheietura mâinii. Îi duse iarăși mâna la buze, și îi vorbi în palmă.

— Pentru că mi-ai invadat gândurile de când te-am lăsat în spital.

— În ipostaza de femeie pe care ai ajutat-o să nască?

— Nu.

Îi simți degetul răătăcitor jucându-se cu lobul urechii.

— În ipostaza de femeie pe care voiam s-o cunosc mai bine și care probabil era devastată de ceea ce i se întâmplase. Dumnezeu, la cum arătam în ziua aia, cred că te-am speriat groaznic!

— Doar preț de câteva minute. Ai fost așa de bun cu mine!

— Erai așa de frumoasă...

— Arătam înfiorător.

— Arătai ca o pictură.

— Cum să nu... De Dali!

— Della Robbia. Ți-am spus-o atunci și cred în continuare asta. Ori de câte ori te văd, Leigh, te doresc tot mai tare.

O sărută iarăși, părând să o devoreze. Leigh nu mai avea nicio urmă de putere ca să se împotrivească asaltului buzelor și limbii lui. Când se sătură și trecu la gâtul ei, ea simți fiori vibrându-i prin trup, care îi luau puterile și o amețeau. El își mută mâna de pe talia ei în sus, peste coaste, înapoi în jos, iarăși în sus, de data aceasta periculos de aproape de sân. Îi simți degetul mare curbându-se sub umflătura moale a sânelui.

— Chad, icni ea, împingându-i antebrațul. Trebuie... Trebuie să mă întorc la serviciu, zise ea, evitându-i privirea și trecându-și agitată mâinile peste haine și încercând să le îndrepte.

El o privi preț de o clipă. Știa că o studia, deși ea se holba la încrețitura pantalonilor ei. Îl auzi oftând înainte să-i deschidă portiera.

O ajută să coboare din camionetă și străbătură degrabă parcare, lipiți unul de celălalt din pricina vântului rece. Când se apropiară de intrarea în mall, el o trase lângă zidul de cărămidă al clădirii și o protejă de vânt cu corpul lui puternic.

— Pot să trec pe la tine diseară? Când o văzu precaută,

șovăitoare, intenționând să-l refuze, întrebă: Mă mișc prea repede, Leigh?

În pofida gândurilor erotice pe care le avusese cu o noapte în urmă, știa că nu putea începe o aventură. Trebuia să se gândească la viața ei și a lui Sarah, iar un astfel de aranjament le-ar fi compromis pe amândouă. I-ar fi fost ușor să îl accepte pe Chad ca iubit, dar Leigh nu credea în sex de dragul sexului. Cel mai bine ar fi fost să-i spună ce simțea.

— Dacă vrei un flirt rapid, trecător, nu sunt persoana potrivită, îl avertiză ea cu asprime.

— Știu asta. Mie, personal, îmi place sexul lent și bine făcut. Rânji ispititor, iar ochii charismatici îi scânteiară cu neastâmpăr.

La fel ca soția lui Bubba, ca bătrâna doamnă Lomax, ca Sue, ca propria fiică, Leigh cedă în fața farmecului său. Rigiditatea i se dezumflă ca o parașută ce se lasă la pământ.

— Ne vedem diseară, da? insistă el.

— La cină? întrebă ea cu voce supusă.

— Nu, rosti el cu regret. Am o obligație până pe la ora nouă. E prea târziu?

— Nu.

— Bine. Își coborî capul și o sărută iute. Ce e? întrebă el când o simți râzând.

— Nu am mai fost sărutată de cineva cu pălărie de cowboy.

Ochii îi erau de un albastru pătrunzător, înconjurat de o pădure de gene închise la culoare.

— Obişnuiește-te cu asta, mârâi el.

O împinse prin ușa de sticlă grea și se îndreptară spre biroul ei. Muncitorii din echipa de mentenanță se strânseseră în jurul fântânii mari unde îi lăsase la plecare.

— Ne vedem pe la ora nouă. O prinse de bărbie jucăuș. Tu du-te și dă-ți haina jos și fă ce faceți voi, doamnele, la baie, când vă ia atât de mult timp. Eu o să le spun oamenilor că vii imediat. Făcu un semn din cap spre bărbații care o așteptau.

— În regulă. Mulțumesc pentru prânz. Ne vedem diseară.

*

Era ora zece. Tortul pe care îl făcuse Leigh se răcise deja. Sarah dormea adânc în pătuț. Și Chad încă nu ajunsese.

Munca la mall decursese bine în restul după-amiezii. Finalizase planurile pentru decorațiunile de Crăciun împreună cu echipa care îi fusese alocată. Erau pregătiți să înceapă duminica următoare. Leigh nu anticipa prea multe probleme.

Întâlnirea cu grupul Saddle Club Estates era însă o cu totul altă problemă. Leigh fusese abordată de un comitet de proprietari reprezentanți ai celei mai exclusiviste zone rezidențiale din Midland. Comitetul voia ca ea să coordoneze montarea decorațiunilor exterioare de Crăciun pentru fiecare casă din cartier, dar nu reușeau să se pună de acord asupra schemei de culori. Leigh, pe punctul de a-și smulge părul din cap de nerăbdare, le amintise că timpul se scurgea.

— Dacă vreți să montăm decorațiunile până în a doua săptămână din decembrie, trebuie să mă anunțați cel târziu la sfârșitul săptămânii.

După ce îi promiseseră că aveau să o facă, plecase de la întâlnire să o ia pe Sarah. O hrănise, se jucase cu ea până când copila începuse să se agite, apoi o dusesse la culcare. Așa avusese timp să facă o baie cu spumă și să-și refacă machiajul.

Chicoti când își văzu reflexia în oglindă. Faptul că se gătea pentru un bărbat îi gădila egoul. Nici nu își amintea de când nu

mai fusese așa de entuziasmată. Oare Chad avea să creadă că se străduia prea tare? Oare avea să se retragă, crezând-o o văduvă singuratică, patetic de nerăbdătoare cu primul celibatar care îi acorda atenție? Oare avea să creadă că afirmația ei legată de faptul că nu credea în sex la întâmplare era doar o replică de ademenire sfioasă?

„Păstrează-ți calmul, Leigh”, se atenționa. Dar îi era greu să se prefacă indiferentă de vreme ce de fiecare dată când se gândea la Chad devenea buimacă și i se tăia răsuflarea, de parcă ar fi fost o adolescentă. Iar el o *grăbea* cu o hotărâre pe cât de măgulitoare, pe atât de tulburătoare.

Dar, odată cu scurgerea orelor, și ținând cont că nici măcar nu o sunase, Leigh începu să creadă că se amăgise singură, ca o proastă. În timpul prânzului, păruse că toate femeile din oraș suspinau după Chad. Ce nevoie avea de ea, pe care o cunoscuse în cele mai puțin erotice circumstanțe și care avea o fetiță mică? Emană o virilitate prea ostentativă ca să-i poată fi pusă la îndoială. Sigur se răzgândise în după-amiaza aceea, când îl atenționase că nu era interesată de un flirt oarecare. Cu siguranță, nu se simțea în largul lui cu o văduvă reticentă, ca să nu mai vorbim de un bebeluș.

— Ai dat-o în bară, gură mare ce ești, mormăi ea în barbă.

Oare de ce se simțise obligată să spună ceva? O sărutase ziua în amiaza mare, într-o camionetă parcată. Aproape că îi atinsese sânul. Și? Poate că fusese un accident. Poate că sărutul ei îl făcuse să nu mai gândească limpede. Oare ar fi putut un bărbat sănătos să fie tras la răspundere pentru acțiunile lui când o femeie îi răspundea la sărut cu entuziasmul de care dăduse dovadă ea? Oare de ce intrase în panică, de parcă ar fi fost o fecioară puritană?

Când îi simțise mâna apropiindu-se atât de senzual de

sânul ei, de ce nu îl plesnise jucăuș peste mână, muștrându-l, tachinându-l? Soția lui Bubba ar fi știut cum să-l refuze, dar și să lase loc pentru „poate după ce o să ne cunoaștem mai bine”. Dar ea nu era soția lui Bubba. Era ceea ce mama ei ar fi numit „o domnișoară bine crescută”, iar sexul i se părea un angajament. Fusesse virgină în noaptea nunții. Ea...

Se auzi soneria, iar Leigh sări de pe canapea. Înăbușindu-și impulsul de a țâșni spre ușă, trase adânc aer în piept de trei ori și se duse mai liniștită să deschidă ușa. Chad stătea cu brațele întinse, sprijinindu-se de toc. Mișcându-și doar capul, se aplecă și îi captură gura.

Preț de o clipă, se gândi să i se împotrivească, să-l întrebe de ce întârziase o oră, să-i aducă aminte că nu avea de gând să îl invite să petreacă noaptea la ea, dar puterea sărutului lui alungă astfel de intenții din mintea ei încețoșată. El își coborî lent brațele de pe cadrul ușii și o strânse tare în brațe. Ea se apropie instinctiv, până ce corpurile lor ajunseră să se atingă de la piept până la genunchi, într-o linie continuă și provocatoare.

— Îmi pare rău că am întârziat. Nu am avut ce face. Jur, șopti el seducător.

— Înțeleg, se auzi ea spunând.

Sărutul o făcuse să se simtă precum gelatina. El îi cuprinse fața cu mâinile, mângâind-o pe buze cu degetele mari.

— Îmi place cum... cum ești îmbrăcată.

— L-am cumpărat azi.

Văzuse caftanul lung brodat în vitrina unui magazin și îl cumpărase imediat. Era exact ce îi trebuia pentru seri liniștite acasă... cu Chad. „Ah, oprește-te, oprește-te!” se muștră ea în gând.

— Ți-am adus un cadou.

— Mi-ai adus un cadou? întrebă ea în timp ce inima îi

bătea nebunește.

El se întinse în spate și ridică două cutii împachetate.

— Deschide-o pe cea mare prima dată.

Ea luă cutiile și se așează pe canapea, în timp ce el își dădu jos haina și se ghemui în fața ei.

— Oh, nu! exclamă ea în timp ce scoase cafetiera din ambalaj. Să ghicesc ce-i în a doua cutie?

— Exact! El pocni din degete. Un kilogram și jumătate de cafea.

Ea izbucni în râs.

— Ce-i așa de amuzant?

— Nimic, doar că și eu am un cadou pentru tine. Vino în bucătărie.

Năuc, o urmă în bucătărie, după care izbucni în râs când văzu o cafetieră identică aflată deja în priză pe tejghea. Alături, se afla o cutie cu cafea.

— Chiar ai făcut ceva cumpărături azi, nu? O luă de mâini și o ținu la distanță, întrebând: Asta înseamnă că plănuiești să îmi faci cafea des?

— Asta înseamnă că ai vrea să îți fac? răspunse ea tachimându-l.

O trase spre el cu o nerăbdare care îi tăie răsuflarea. Îi simți degetele cum i se încâlcesc cu disperare în părul castaniu pe care și-l lăsase desfăcut, și cum îi trage capul pe spate, ca să se bucure întru totul de sărutul lui.

Ea își puse cu grijă palmele pe coastele lui, atingându-l, mângâindu-l, minunându-se de mușchii tari de sub ele. Apoi și le alunecă spre spate. Își răsfirea degetele și își trecu mâinile peste contururile lui, de o parte și de cealaltă a șirei spinării.

— Ah, Leigh, șuieră el, îndepărtându-se de ea. Dacă începem acum, n-o să mai apuc să beau cafea.

„Acum?” Asta însemna că aveau să reia mai târziu de unde rămăseseră?

— Și nu o să mai apuci să guști din tortul meu de ciocolată, îi răspunse la rândul ei.

— Sunt și alte lucruri pe care abia aștept să le gust, dar cred că ar trebui să încep mai întâi cu tortul de ciocolată.

Mai întâi? Își aranjă părul agitată.

— Ce-ar fi să faci cafea? O să mă uit în timp ce tai tortul, zise ea.

Trebuia să-l încetinească, ba nu, amândoi trebuiau să încetinească, se avertiză în sinea ei. Chad doar reacționa la invitația pe care știa că i-o făcuse, în pofida scrupulelor și a neliniștii ei.

El îi descrie metoda lui infailibilă de a face ceașca perfectă de cafea, în timp ce ea tăia feliile de tort. El bău trei căni de cafea și devoră două bucăți din tortul delicios de ciocolată.

— Cum de ești în formă, deși mănânci atât de mult? Îl întreabă în timp ce Chad luă cu degetul din glazură de pe tort.

— Muncesc din greu și am un metabolism bun.

— Mergi la sală? Faci jogging? Joci tenis?

— Uneori.

— Ai făcut sport în liceu și în facultate?

— Puțin.

— Chad Dillon, răspunzi vreodată clar la o întrebare? Îl întreabă ea exasperată.

— Uneori.

— Ah, mârâi ea, spre amuzamentul lui.

El se feri de mâna ei, care se îndrepta vertiginos spre capul lui.

— Îmi vin în minte moduri mai bune de a scăpa de frustrare... Ca să nu mai zic de calorii, zise el cu viclenie. O luă

de mână și o târî spre living.

— Tortul...

— O să reziste. În plus, mi s-a părut că băteai apropouri că am mâncat destul. Dar mai e ceva din care nu am avut parte destul. Nici pe departe...

O lăsă în picioare în mijlocul camerei și se așeză pe canapea, apoi trase de cizma dreaptă până ce reuși să o scoată.

— Ce... Ce faci? întrebă ea fascinată.

De ce stătea pur și simplu acolo? De ce nu îl întreba pe un ton poruncitor de ce își dădea jos cizmele, de ce se simțea îndeajuns de comod în livingul ei încât să-și dea jos cizmele și ce credea că aveau să facă după aceea?

— De ce îți dai jos cizmele? întrebă ea pe un ton care ar fi trebuit să pară sever, dar care îi ieși răgușit și amabil.

— Încep să mă doară picioarele.

— Ah...

Gata cu virtutea ei scandalizată!

A doua cizmă căzu pe covor cu o bufnitură ușoară. El nu spuse nimic, ci își ridică doar privirea spre ea și îi întinse mâna. Răspunzând parcă la o poruncă mistică, se duse spre el, descălțându-se și ea din mers.

El o trase cu spatele în adâncitura dintre brațul și umărul lui. Îi simțea pieptul dur la spate. El se foi și își schimbă poziția, până când șoldurile ei ajunseră să se cuibărească ferm între coapsele lui.

Îi ținea cu blândețe părul în sus, în timp ce o săruta pe ceafă. Ea se înfioră când îi simți limba deopotrivă catifelată și aspră sensibilizându-i lobul urechii.

— Chad... gemu ea. Nu mai fusese sărutată până atunci exact în locul acela, așa că își mută capul într-un unghi mai avantajos. Chad, repetă ea abia perceptibil, ce faci?

— Încerc din răputeri să te seduc. Am venit aici cu intenții onorabile... Îți simți gura strâmbându-i-se în timp ce rostise replica aceea învechită. Dar se pare că s-au evaporat. Îți cuprinse abdomenul cu brațul, trăgând-o mai aproape de el. Nu am dorit niciodată o femeie cum te doresc pe tine, îi zise el cu voce răgușită. Spune-mi că și tu mă dorești, Leigh! Spune-mi!

Cu răbdarea de care dădea mereu dovadă, o întoarse spre el. Îi cuprinse obrazul în palma și îi ridică bărbia cu degetul mare.

— Leigh a mea cea curajoasă și frumoasă. Te rog, îngăduie-mi să te iubesc!

Leigh își simți reținerea cernându-i-se printre degete, ca nisipul.

— Da, atât apucă să spună.

În clipa următoare, îi simți gura lipindu-se de a ei, la nesfârșit, cu precizie, de parcă ar fi fost două părți ale aceluiași întreg, celebrându-și uniunea.

Se răsuci mai comod spre el și, cu un gest destul de firesc, își puse mâna pe pieptul lui. În timp ce el îi încerca moliciunea gâtului cu gura, ea îi desfăcu nasturele de sus al cămășii până când îi simți părul aspru și ondulat de pe piept.

El își trecu degetele peste clavicula ei, găsi prima legătură care ținea închisă partea din față a caftanului și trase de ea până când cedă. O trată la fel pe a doua legătură. Apoi pe a treia. Leigh își ținu respirația, așteptând, și simți un junghi de dezamăgire când el își înălță capul și o privi. Fără să dea materialul la o parte, își apăsă mâna pe sânul ei.

O ținu captivă cu privirea în timp ce o pipăi.

— E atât de bine, șopti el. Sunt plini, moi și...

Icni când el își trecu degetul mare peste sfârc.

— Of, Leigh, Leigh, Leigh, gemu el, și își îngropă fața între

sânii pe care deja îi dezgolise.

Îi sărută pielea moale, gura lui lăsându-i urme umede pe piele. Însăși atingerea obrazilor lui aspri pe pielea ei îi înfierbânta sângele. Sfârcurile îi zvâcneau de atâta nevoie.

— Vrei să o fac?

— Da, te rog, te rog!

Nu se putea gândi decât la dorința delicioasă pe care i-o stârnea. Într-o clipă, îi cuprinse cu buzele sfârcul inflammat.

O savură, trăgând mai întâi ușor, apoi plimbându-și limba peste el. O atinse, o mângâie, o încercui și o înghionti cu limba. Ea își băgă instinctiv degetele prin părul lui, apoi îl ținu ferm lipit de ea. Plăcerea continuă la nesfârșit, până ce simți că avea să moară de atâta plăcere. El găsi tivul caftanului, îl ridică și o mângâie pe genunchi. Mai sus și mai sus...

— Chad, gemu ea.

O săruta cu ardoare pe sâni, pe gât, căutându-i gura. Se sărutară cu o nevoie reciprocă, aproape sălbatică.

El îi ridică mâna care îi rătăcea la întâmplare pe piept și i-o coborî, spre restul nasturilor cămășii, dincolo de catarama de alamă a curelei, apăsându-i-o pe mädularul puternic.

O sărută cu ardoare pe față, pe gât, pe umărul gol. Vorbi sacadat și răgușit.

— Leigh, simte-mă. Sunt... Nu vreau să te rănesc. A trecut ceva vreme... Ai născut. O să te rănesc cumva?

— Nu, nu, zise ea șuierat, clătinând din cap și apăsându-l cu mâna, ca să-i arate că avea încredere în el.

— Sfinte...

Tresăriră și se îndepărtară când auziră țârâitul telefonului.

Chad înjură ușor în barbă. Leigh se desprinsese din brațele lui și se împletici spre telefon.

— Alo?

— Dillon e acolo?

capitolul 4

Leigh, cu mintea încețoșată de o pasiune tulburătoare, încercă să înțeleagă ce spunea bărbatul de la telefon.

— Dillon? Chad?

— E acolo?

— Da... Doar o clipă.

Se întoarse și îl văzu pe Chad în spatele ei. O pironea cu privirea de podea, așa cum ținutești un fluture pe un panou de plută. Îi luă telefonul din mâna vlăguită.

— Da, se răsti el. Ascultă o clipă, ținute-o locului cu privirea. Apoi se întoarse în cealaltă parte. Unde? Grav? Mai înjură de câteva ori în barbă. În regulă... O jumătate de oră.

Lăsă telefonul din mână, se duse repede spre canapea și se încălță, căznindu-se să-și bage picioarele în cizmele din piele țepene.

— Chad?

— Trebuie să plec, Leigh. Îmi pare rău. Îmi pare al naibii de rău.

— Cine era... De unde știa... Ce... Unde te duci?

— La lucru.

— La lucru? Dar urgența...

— Păi, e un fel de urgență.

Se îmbrăca deja cu haina, fără să se uite la ea.

— Îmi pare rău că m-a sunat aici. A trebuit să las numărul tău.

Veni spre ea. Leigh tremura, răvășită din pricina sărutului lor înflăcărat. Legăturile caftanului atârnavă, iar materialul era larg desfăcut. Își ținea brațele înfășurate în jurul mijlocului.

Dintr-odată, se simți înspăimântată. Chad își puse mâinile pe umerii ei și o trase spre el.

— Asta-i pentru Sarah. O sărută ușor pe obraz. Nu am apucat s-o văd în seara asta.

— Chad...

— Asta-i pentru tine. O strânse tare în brațe, trăgând-o mai aproape. O sărută cu acea împletire de tandrețe și asprime pe care ea începea să o cunoască tot mai bine. Și asta-i pentru mine.

Își puse mâna mare pe șoldurile ei, ridicând-o și trăgând-o în față. Îi simțea pasiunea nestinsă în abdomen. El îi cercetă gura cu limba, flămând, lacom. Apoi, ca un avar, agonisi cu meticulozitate fiecare nuanță a ei și și-o însuși. Gusta din ea, o memora.

O îmbrățișă, învăluind-o parcă cu totul. Coapsele lui dure le încălecau pe ale ei, încordându-se. Își mișcă pieptul, aproape zdrobind-o, și o mângâie pe sâni. O ținea cu o finalitate și o disperare care o alarmară și mai tare pe Leigh.

De parcă i-ar fi supt viața din ea, se simți goală când el își ridică, în sfârșit, capul. O privi atent, mângâindu-i fiecare trăsătură ca o rază laser.

Buzele ei tremurară.

— Chad?...

— O să iau legătura cu tine când o să pot. De îndată ce mă întorc. S-ar putea ca... Nu știu cât o să dureze. Dar o să mă întorc cât de curând pot.

Ușa se închise în urma lui. Îl auzi alergând pe trotuar, trântind ușa camionetei, pufăitul motorului când porni, apoi huruitul când plecă.

Uluită și tulburată, se răsuci, privind încăperea de parcă atunci o vedea prima oară. Iată canapeaua pe care cu doar

câteva momente în urmă Chad o iubea. Era goală. Încăperea era goală. La fel și inima ei.

*

Zile întregi, Leigh se strădui să nu se mai gândească la Chad, dar nu reuși să o facă. Era prezent în mintea ei când lucra, când se juca cu Sarah, când stătea singură în living uitându-se la televizor, când se întindea singură în pat, când dormea.

Să fi fost doctor? Cine altcineva fugea când era o urgență și lăsa numere de telefon la care putea fi găsit? Dar persoana care îl sunase pe Chad nu avea o voce melodioasă ca operatorii din cadrul serviciilor publice. Fusesse o voce de bărbat, grosolană, directă.

Să fi fost Chad un infractor? Oare fusesse avertizat de...

„Dumnezeule, Leigh! Ești melodramatică deja!” se mustră în sinea ei. Bineînțeles că Chad nu era un infractor. Era prea vizibil, prea cunoscut în comunitate. În ziua în care o scosese la prânz, crezuse că avea să afle mai multe despre el. După ce o dusesse înapoi la mall, îi întrebaseră cu nonșalanță pe băieții din echipă despre el, căci toți păruseră să îl cunoască bine. Dar nu scosese nimic de la ei. În timpul pauzei de masă, toți deveniseră incredibil de neștiutori, pretinzând că nu știau cu ce se ocupa Chad mai nou, dar amintindu-și cu drag cât de bine se pricepuse la fotbal.

Înainte să-și fi dat seama, sosi Ziua Recunoștinței și își întâmpină părinții la ușă. Nu fuseseră de acord cu sugestia ei ca ea și Sarah să se ducă la Big Spring.

— Nu te-ai învățat deja minte? o întrebaseră mama ei. Ai născut la marginea drumului, ajutată de un bărbat despre care

nu știm nimic, care ar fi putut foarte bine să te lase de izbeliște, sau să te ucidă, sau chiar mai rău, spusese femeia și se înfioră.

Leigh doar oftase, resemnată, și fu de acord că ar fi trebuit să vină ei la ea.

Aduseseră curcanul și sosul. Leigh lua încet câte o îmbucătură.

— Nu te simți bine, scumpa mea? o întrebă tatăl ei.

— Ba da, zise ea, prefăcându-se veselă. Sper doar ca decorațiunile de Crăciun să reziste tot sezonul. Atâta tot.

„Mincinoaso!” se mustră în sinea ei. Se gândea la Chad. Oare unde petrecea Ziua Recunoștinței? Oare o petrecea măcar? *Unde* era?

Sarah fu agitată toată ziua. Spre după-amiază, Leigh era epuizată după ce o legănase atât de mult și încercase să o liniștească.

— Probabil că îi dau dinții, zise Lois Jackson.

— E prea mică, mamă.

— Tu deja aveai dinți la cinci luni.

— Poate că așa e, rosti Leigh obosită. Nu voia să se certe cu nimeni. Voia doar să-i spună cineva ce făcea Chad. A avut și puțină diaree.

— Un semn clar. Îi dau dinții.

Din fericire, părinții ei plecară seara devreme. Leigh se culcă de îndată ce o puse pe Sarah în pătuț, care încă se agita.

— Și ție ți-e dor de el? o întrebă ea pe copila adormită.

Stând în pat, cu ochii larg deschiși, deși era epuizată, Leigh se holbă la umbrele de pe tavan. Nu știa mai nimic despre Chad Dillon. Împărtășiseră o experiență de care puțini oameni aveau parte. Îi adusese copila pe lume, dar nu știa mai nimic despre el, despre familia lui...

Se ridică brusc în fund. Familie? Oare era căsătorit? Oare o

mințise de la bun început sau se căsătorise cândva între nașterea lui Sarah și momentul în care venise să le vadă? Oare despre asta fusese vorba în apelul telefonic? Soția lui aflate despre aventura amoroasă pe care încerca să o aibă...

Nu, apelul telefonic fusese o urgență. Urgență. Soția lui avusese un accident. Chad întrebase „Unde?” și „Grav?” Asta era! Soția lui și cei patru copii ai lor suferiseră un accident îngrozitor.

„Nu, nu”, mârâi ea și se trânti înapoi pe pernă. Nu era căsătorit. Nu știa cum, dar era sigură de asta. Erau multe lucruri despre el pe care nu le știa și pe care voia să le afle. Ce muncea? Unde locuia? De ce așteptase patru luni ca să ia legătura cu ea după ce o lăsase în spital?

Fără să vrea, își aminti de minutele dinaintea apelului telefonic. De momentele în care o sărutase, o atinsese și excitase cum nu o mai făcuse niciun alt bărbat până atunci. Fu nevoită să recunoască, simțindu-se întrucâtva vinovată, că emoțiile și senzațiile pe care i le stârnea Chad îi erau necunoscute. Greg, oricât de mult îl iubise, nu o excitase niciodată atât de mult.

Se foi neliniștită sub așternuturi. Își amintea mult prea bine felul în care îi desfăcuse caftanul cu iscusință, dar afectuos, cum se abținuse să o atingă până nu fusese sigur că și ea și-o dorea. Nu luase, ci îi dăruise plăcere. Gura lui fusese convingătoare, meticuloasă, experimentată, dar fusese atent să-i dăruiască la fel de multă plăcere cât lua el din sărutările lor. Nu se grăbise. Îi știuse fiecare senzație și nu-i rănise sentimentele ei. Cunoscuse alte femei...

Era oare de mirare că fusese atât de îndrăgit de doamne? De la Sarah la bătrâna doamnă Lomax de la restaurant, toate îl adora, știind instinctiv că Chad era un bărbat care iubea

femeile. Vârfurile degetelor îi fuseseră sigure, senzuale. Știa cum să se facă irezistibil.

Leigh gemu, amintindu-și senzația fierbinte pe care i-o stârnise când îi supsesse sfârcurile, mișcările blânde ale limbii. Fusesse foarte viril, puternic, dar acum voia să fie cu el, să îi simtă greutatea deasupra ei, să cunoască forța aceea care umplea...

Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Era o femeie cu capul pe umeri, practică. Ajunsese departe. Supraviețuia văduviei și își creștea fiica singură, așa cum le jurase părinților ei că avea să facă. Nu voia să permită unor fantezii erotice cu un bărbat pe care abia îl cunoștea să îi întunece judecata!

Repetându-și asta în minte, Leigh încercă în zadar să adoarmă.

*

— Iată ce vă propun, le zise Leigh celor din comitetul de proprietari. Fiecare stradă să aibă un motiv diferit. Pe o stradă să fie acadele în formă de bastonaș, pe alta băieți din cor, pe alta clopote, și tot așa. Un furnizor din Dallas are marfa pe stoc. Bastonașele sunt decorate cu luminițe roșii și albe, băieții din cor sunt îmbrăcați în robe albe și au cărți cu cântece roșii. Ați prins ideea?

Cinci oameni încuviințară din cap. Era marțea de după Ziua Recunoștinței. Leigh se întâlnea cu comitetul din Saddle Club Estates ca să hotărască, spera ea, o dată pentru totdeauna, cum aveau să își decoreze casele avute. Întrucât comitetul nu părea să se pună de acord, Leigh se hotărâse să caute soluții.

— O să mai decorăm casele, o să trasăm conturul curților și al copacilor cu luminițe albe. E simplu, dar eficient. După care

fiecare puteţi face ce doriţi cu pomii de Crăciun şi coroniţele. Dar trebuie să mă anunţaţi astăzi.

Un bărbat vădit nerăbdător zise:

— Eu sunt de acord şi zic să încheiem subiectul.

— Pare atât de fad! se plânse una dintre femei.

— Am spus că este simplu, rosti Leigh cu mai multă amabilitate decât simţea de fapt. Primea o grămadă de bani din proiectul acesta, aşa că îşi înăbuşi replica tăioasă care îi stătea pe limbă. Dacă am fi început mai devreme, am fi planificat ceva mai complex. La anul trebuie să începem să facem planuri prin septembrie. Dar promit că o să fie frumos. Luminile o să se vadă de la kilometri întregi distanţă.

— Când putem primi lucrurile necesare? întrebă cineva.

Leigh ştia că banii nu erau o problemă.

— Îi pot cere furnizorului să trimită totul – lumini, recuzită, tot pachetul – cu avionul. O să ajungă până joi dacă îl anunţ astăzi. Am putea decora totul weekendul acesta. Vreţi să angajez electricieni sau o faceţi voi? Bărbaţii care lucrează cu mine la mall s-ar bucura să câştige ceva în plus de Crăciun.

— E bine aşa, zise bărbatul nerăbdător. Ne scuteşte de bătăi de cap.

— În regulă. Sunteţi toţi de acord?

— Da, spuse altă femeie. Am vorbit cu cei din cartier seara trecută şi toţi au zis că sunt de acord cu orice hotărâm. Am luat legătura cu toţi, mai puţin cu Chad.

— Da, interveni bărbatul. Am auzit că e prin Mexic.

Când îi auzi numele, Leigh se opri brusc din scrijelit pe carneţel. Vârful creionului se rupse de la presiunea intensă.

— Un incendiu mare, din câte am auzit, continuă bărbatul.

— Incendiu? întrebă Leigh cu un calm prefăcut.

Oare vorbeau despre Chad Dillon?

— Da. Unul dintre proprietarii noștri lucrează pentru Flameco.

— Flameco?

— Nu ai auzit de Flameco? o întrebă bărbatul.

— Nu... se bâlbâi ea. Nu locuiesc aici de multă vreme.

— Sunt cunoscuți în toată lumea și au sediul chiar aici, în Midland. Se ocupă cu controlul sondelor necaptate. Vezi tu, băieții sting incendiile de la sondele de țigete.

Leigh simți ca niște tentacule de frică răsucindu-i-se în jurul corzilor vocale și nu mai putu vorbi. Încuviință doar din cap proteste. Poate că nu era vorba despre Chad al ei. Nu era un nume chiar atât de neobișnuit.

— Cred că Dillon lucrează la ei de când a terminat facultatea. Cât a trecut de atunci? În ce an a absolvit Chad? Îmi amintesc cum domina terenul de fotbal. Dumnezeuule, ce mai fugea băiatul ăla cu mingea de fotbal!

Bărbatul vorbea acum despre un subiect care îl amuza.

Leigh se ridică numaidecât, răsturnându-și geanta. Îngenunche, ca să adune lucrurile pe care le împrăștiase cu mâini tremurătoare, și zise:

— Dacă asta este tot momentan, ar trebui să mă apuc de treabă. Ținem legătura, dar planificați totul astfel încât să ne ocupăm de asta în weekend.

leși împleticindu-se din clubul proprietarilor și se sprijini de zid icnind, brusc nemaiputând să respire. Chad era în Mexic ca să stingă un incendiu la o sondă de țigete. O slujbă care cerea înaltă calificare. Foarte periculoasă. Foarte bine plătită. Oh, Dumnezeuule, era la fel ca Greg!

Se împinse în zid și străbătu trotuarul cu pași apăsăți. Privi în jur și râse tristă. Foarte bine plătită, într-adevăr. Locuia acolo, împreună cu milionarii, într-una dintre casele acelea

mari. Îl crezuse mecanic, deseori șomer. Iar el îi încurajase presupunerea. Furia tot mai aprinsă se luptă cu anxietatea și câștigă.

Deschise cu forță portiera mașinii și o trânti cu putere, tot mai furioasă. Conduse neatentă până când ieși din cartierul exclusivist, fără să se uite în dreapta sau în stânga, fără să îi pese care dintre casele bogaților îi aparținea bărbatului care o mințise, care o indusese în eroare prin omisiune.

Vederea îi era încețoșată de lacrimi de umilire și de durere. La naiba cu el! O îmbrățișase și o sărutase și apoi fugise să stingă un incendiu la o sondă de țiței. Era iadul pe pământ. O lăsase și se dusesse unde putea fi rănit, unde putea...

Plânse în hohote când frână la un semafor. Chad știuse ce părere ar fi avut despre slujba lui, așa că intenționat nu îi spusese nimic. Intrase în viața și în inima ei, până când ajunsese să tânjească după el. Devenise important pentru ea, știind foarte bine că nu l-ar fi acceptat niciodată dacă ar fi știut ce slujbă avea. O ademenise să-i povestească dinainte ce părere avusese despre slujba lui Greg.

— Îl urăsc pentru că m-a mințit. Îl urăsc! jură ea.

Și de fiecare dată când o spunea, știa că nu era adevărat. Adevărul o durea, dar se contura tot mai limpede cu fiecare lacrimă ce i se scurgea pe obraz. Adevărul era că... se îndrăgostea de el.

*

El aruncă o singură privire expresiei ei întunecate și încordate, și știu.

— Ai aflat.

— Da.

Avusese la dispoziție o săptămână ca să proceseze informațiile despre slujba lui Chad, dar furia și șocul nu trecuseră.

— Pot intra? Întrebă el încet.

— Nu.

El oftă. Își coborî privirea spre pălăria de cowboy pe care o ținea în mână și începu să pipăie borul.

— Mă temeam că o să aflu înainte să apuc eu să-ți spun. Își ridică privirea albastră și tulburată spre ea. Aveam de gând să-ți spun, Leigh.

— Serios? Când?

— La naiba, știam ce părere ai fi avut despre un bărbat cu o slujbă atât de riscantă...

— Și aveai dreptate. De aceea aş aprecia dacă ai pleca.

— Nu plec până ce nu vorbim, insistă el.

— Ca să-mi spui și mai multe minciuni?

— Nu te-am mințit niciodată.

— Dar nici nu mi-ai spus adevărul.

— Te rog, lasă-mă să intru!

În silă, teatral, se dădu la o parte și îl lăsă să intre pe ușa din față. Reuși să își ascundă cumva ușurarea pe care o simțise când văzuse că era întreg. Era frumos. Avea părul prea lung, dar pieptănat. Pielea îi părea poleită, de parcă ar fi fost din cupru lucios. Soarele din Mexic era de vină. Era îmbrăcat lejer, dar blugii și cămașa îi erau apretate și cizmele lustruite.

Și Leigh era îmbrăcată cu blugi. Curați, dar cu dungi de vopsea pe ei. Îi purtase în timp ce pictase o plăcuță pentru perete pentru camera lui Sarah. Era jerpeliți și zdrențuiți și puțin prea strâmți de la atâtea spălări. Iar puloverul roșu îi era lăbărțat. Era în picioarele goale, întrucât toată ziua avusese părul legat, îl desfăcuse imediat ce ajunsese acasă. Acum

atârna liber în jurul feței și pe umeri. Dar nu avea de gând să-și ceară iertare pentru felul în care arăta. El avea de dat explicații, nu ea.

— Unde e Sarah? Întrebă Chad.

— Doarme.

— Deja? Nu e nici ora cinci.

— Doar un somn scurt înainte de cină. A fost cam morocănoasă în ultima vreme. Mama zice că îi dă un dinte.

— Ai fost ocupată?

— Da, zise ea, trântindu-se pe canapea.

El se așează pe marginea unui scaun și își puse pălăria pe genunchi.

— Ți-am decorat casa în weekendul trecut, zise ea cu amărăciune. E foarte frumoasă.

— La fel și decorațiile, rosti el încordat.

Pentru prima oară, Leigh auzi o urmă de iritare în vocea lui.

— Mulțumesc. A fost amabil din partea ta să aranjezi ca electricienii să poată intra.

— Tu ai intrat?

— Nu.

— Îmi doresc să o fi făcut. Vreau să vezi casa.

— Atunci de ce nu m-ai invitat să o văd? se răsti ea. De ce a trebuit să aflu despre tine, despre slujba ta de la altcineva, din întâmplare? Simți că se înfurie tot mai tare și își dădu brusc seama că nu avea niciun drept să o facă. Ce drept avea asupra lui Chad? De câte ori îl văzuse? O scosese la prânz. Venise să o vadă de două ori. Doar atât. Cu ce drept ridica pretenții? Părea o soție arțăgoasă și se ura din pricina asta. Își acoperi fața cu mâinile. Îmi pare rău, Chad. Nu ar trebui să fiu furioasă pe tine. Nu e ca și cum am fi împreună.

— Te înșeli. Suntem împreună.

Ea își luă mâinile de pe față și îl privi în ochii pătrunzători.

— Am vrut să-ți spun despre slujba mea în prima seară în care am venit aici. Știam că nu o să-ți placă. Cred că nici unei femei inteligente și rezonabile nu i-ar plăcea, dar, după ce ai început să vorbești despre Greg, mi-am dat seama cât de mult avea să-ți displacă. Se ridică de pe scaun, își azvârli pălăria pe măsuța de cafea și îngenunche în fața ei, punându-și mâinile peste ale ei. Leigh, n-am putut risca să-ți spun atunci. Am vrut să-ți dau timp ca să ajungi să mă cunoști. Apoi, dacă lucrurile mergeau bine, dacă ajungeam să fim împreună, voiam să îți spun. Nu am vrut să fac sau să spun ceva care să te întoarcă împotriva mea.

— Nu a fost corect, Chad.

— Nu, nu a fost. Singura mea apărare e că te-am dorit. Încă te doresc. Îi apucă o șuviță de păr de pe umăr și o duse la buze. Încet, privind-o în tot acel timp, își trecu șuvița mătăsoasă peste buze. Cât am fost plecat, m-am gândit doar la cum arăți, la cât de încântător miroși. Îți simțeam gustul, Leigh! Mi-am amintit cum gura ta reacționează la a mea, gustul pe care mi-l lasă pielea ta pe buze, pe limbă.

„Dacă mă ating, sunt pierdută”, se gândi ea cu disperare. Chiar și acum, știind cu ce se ocupa, știind că jurase să nu mai iubească vreodată un bărbat pentru care slujba era mai importantă decât ea, chiar dacă știa că o mințise, tot voia să își treacă mâna prin părul lui, să-i simtă mușchii tari de sub pielea închisă la culoare, să-și vâre degetele prin părul de pe pieptul lui, să atingă...

Plânsetul lui Sarah o scoase pe Leigh din oceanul de dorință în care se îneca.

— Sarah, zise ea, deși nu era nevoie.

Chad se ridică și se dădu la o parte, în timp ce ea se duse iute spre dormitor. Graba era necesară ca să aibă grijă de copil, dar esențială ca să-și păstreze mintea limpede. Nu îl putea iubi. Nu avea să o facă!

— Aici sunt. Ce mai face fetița mamei? zise ea, întorcând-o pe copilă.

— A crescut așa de mult! spuse Chad din spatele ei.

Se aplecară amândoi peste pătuț. Când Chad se aplecă și mai mult ca să o vadă mai de aproape pe Sarah, coapsele lui se frecară de partea din spate a coapselor lui Leigh. Își mișcă subtil soldurile, amintindu-i foarte limpede de mădularul lui. Își puse o mână pe marginea pătuțului, prinzând-o între el și pătuț.

— Da, a crescut, zise ea cu o voce pe care nu și-o recunoscuse. Trebuie să o mut din pătuțul ăsta portabil și să o pun în pătuțul din cealaltă cameră, dar am uitat să-l rog pe tata să-l monteze când a fost aici ultima oară.

— O fac eu.

Leigh îi schimbă rapid scutecul lui Sarah. În chip miraculos, reuși să nu își rănească fetița în timp ce mânuiră acele de siguranță cu mâini neobișnuit de agitate. Leigh o ridică și se răsuci în spațiul îngust pe care Chad i-l lăsase.

— Nu-ți pot cere să faci asta, Chad.

— Nu mi-ai cerut. Eu m-am oferit. Unde e?

— În celălalt dormitor. E încă în cutie, zise ea privindu-l cum pleacă.

Până să ajungă și ea cu Sarah în celălalt dormitor, el cerceta deja cutia lungă și plată.

— Acolo e un pătuț de copii? întrebă el râzând.

— Vezi? Ți-am zis eu. E greu de montat și...

— Ai o trusă de unelte? Șurubelnițe? Nu contează. Am eu una în camionetă.

— Chad, serios...

O sărută ca să-i înăbușe protestele. O sărută rapid, apăsător, puternic. Leigh avu impresia că îi explodase o bombă în partea inferioară a corpului, stârnindu-i furtive peste tot.

— Poftim. Am găsit o metodă foarte eficientă ca să te faci să taci. Dacă îmi pregătești un sandviș și o ceașcă de cafea, o să mă consider recompensat. O mai sărută o dată repede pe frunte, după care o dădu la o parte și ieși pe ușa din față și se duse la camionetă.

Leigh se duse în bucătărie cu pași apăsați, mânioasă. O așeză pe Sarah, care momentan părea mulțumită, în leagănul ei și îl mișcă cu un aer răzbunător. Când îl auzi pe Chad fluierând vesel când intră iarăși în casă, simți cum focul înăbușit al mâniei se încinge iarăși. Apoi izbucni în flăcări.

— Dă buzna aici și pune stăpânire pe lucruri de parcă ar fi locul lui. Nu e al lui. E al meu. O să ne descurcăm singure, Sarah. Nu am nevoie de el sau de altcineva, și o să-i spun asta imediat ce termină de montat nenorocitul ăla de pătuț pentru copii.

Sarah bătu din palme.

O mințise evitând să-i spună adevărul și era furioasă. Și totuși, în clipa în care își făcuse din nou apariția, îi căzuse practic în brațe și îl sărutase.

— Sarah, ce mă faci? gemu Leigh.

Fetița gânguri doar, drept răspuns.

Leigh trânti mezeluri și felii de brânză pe un platou, scoase pâine de grâu și secară din cămară și făcu o ceașcă de cafea. Umplu cu legume pasate farfuria cu încălzire electrică a lui Sarah și o băgă în priză. Când termină totul, se duse valvârtej spre dormitorul mic ca să îl cheme pe Chad.

Dar, în loc să îl anunțe pe un ton arogant că masa era gata,

râse. Chad stătea turcește pe podea, înconjurat de bolțuri și șuruburi, șurubelnițe, margini de siguranță pentru pătuț, arcuri și o mulțime de instrucțiuni tehnice de asamblare.

— Ți se pare amuzant? întrebă el defensiv. Ce bolnav mintal a gândit instrucțiunile aste? Trebuie să fii ori geniu, ori idiot ca să le pricepi. Nu sunt convins exact care dintre ele.

— Poate că mâncarea o să-ți întărească puterea de concentrare.

— Sună grozav! zise el și sări în picioare.

— Nu te aștepta la prea multe, îl avertiză ea aspru în timp ce îl conduse spre zona de luat masa de lângă bucătărie. Nu știam că o să am companie în seara asta, adăugă ea și mai aspru.

El își înfipse mâna în betelia blugilor ei și o trase tare, oprind-o. O trase la pieptul lui și își lipi gura de urechea ei.

— O să te fac să te bucuri că ai companie în seara asta, îi șopti seducător.

Ea se smuci din strânsoarea lui și, țăfnoasă, își trase puloverul în jos, într-un efort zadarnic de a-și redobândi demnitatea. Pe față i se citea indignarea. Pieptul i se umfla și se dezumfla. Până să se gândească ce să spună, el mușca deja din primul sandviș.

Reuși să dea gata două sandvișuri, o pungă de chipsuri de cartofi, o mulțime de murături și măslina și șase prăjiturile cât timp Leigh mănca jumătate din sandvișul ei. Alterna îmbucăturile pe care le lua ea cu cele cu care o hrănea pe Sarah.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să-i dau de mâncare cât termini tu de mâncat? zise Chad.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse ea rece.

— V-am urmărit. Cred că m-aș descurca.

Îi luă lingurița din mână, iar Leigh își dădu seama – dacă nu înțelesese până atunci – că Chad Dillon nu accepta să fie refuzat.

Se descurcă uimitor de bine. Doar un strop de sfeclă pasată ajunsese victima pumnului pe care îl flutura Sarah și pică pe cizma lui.

— Nu te învinovățesc câtuși de puțin, Sarah, zise el cu blândețe, ștergând grămăjoara stacojie. Nici eu nu aș mânca așa ceva.

Leigh nu voia ca el să fie drăguț, amuzant și plăcut. Ar fi fost mult mai simplu dacă ar fi înjurat-o pe fetiță și sfecla. Dacă s-ar fi răstit la ele două. Nu voia să i se pară atât de firesc ca el să se afle în bucătăria ei, supus, și să-i stea în cale când începea să pună lucruri la loc. De ce gângurea Sarah la el cu afecțiune și îl binecuvânta cu râsetul pe care tocmai îl învățase? În mod absurd, o irita afecțiunea pe care i-o arăta Sarah.

— Bun, să ne întoarcem la treabă, zise el, dându-i-o pe Sarah lui Leigh și îndreptându-se spre dormitor și spre pătuțul pentru copii.

Sarah scânci plângăcios.

— Trădătoareo! bâigui Leigh în timp ce o duse pe copilă în dormitorul ei, ca să o pregătească de culcare.

„Nu s-a schimbat nimic doar pentru că se poartă frumos cu tine”, se avertiză Leigh. „E aici în seara asta. Dar mâine? Săptămâna viitoare, când o să fie chemat oriunde în lume ca să stingă un incendiu și nu o să știe când o să se întoarcă? Poți trăi iarăși cu asta, Leigh?” Știa răspunsul.

O jumătate de oră mai târziu, când ieși din dormitor, aruncă o privire din partea cealaltă a holului.

— Nu pot să cred! exclamă ea din pragul ușii.

De pe podea, Chad se întoarse spre ea.

— E totul gata, mai puțin aici. Mai făcu un reglaj cu șurubelnița, apoi se ridică, întinzându-și mușchii puternici ai spatelui. Ține-mi pumnii.

Încercă mânerul care cobora și ridica o parte a pătuțului și se holbă uimit când aceasta culisă în sus și în jos.

— Măi să fie, funcționează! râse el.

— Acum, tot ce mai lipsește e copilul, zise Leigh.

Chad se uită la pătuțul Jenny Lind, la scaunul balansoar cu șezutul tapițat și pernele de pe spătar, la perdelele de la fereastră și la păpușile Raggedy Ann and Andy pe care Leigh le pictase cu migală pe perete.

— Cred că ai dreptate. Unde e?

— În seara asta, am lăsat-o la locul ei.

— Ești convinsă că vrei să o muți din camera ta? întrebă el intuitiv.

— Nu, recunosc ea. Nu îmi place deloc să dorm singură... Îl privi doar ca să vadă dacă o auzise spunând ce nu trebuia. O auzise. Din doi pași uriași, ajunse în fața ei, prinzând-o de umeri cu mâini făcute parcă din fier.

— Nu trebuie să dormi singură, Leigh. Nu în noaptea asta. Sau vreodată.

O cuprinse strâns în brațe, lucru care reprezenta cea mai mare amenințare pentru ea și care în același timp o făcea să se simtă în siguranță. Își lipi buzele de ale ei. Încăpățânată și defensivă, ea rămase rigidă, clătinând din cap, iar dinții li se ciocniră.

Împotrivirea ei nu-i înfrână hotărârea. Își plimbă limba pe buzele ei, iar când Leigh tot nu se înduplecă, își vârî mâna pe sub puloverul ei. Îi frecă cu îndrăzneală sfârcul cu încheieturile degetelor, până ce i se întări. Ea deschise gura fără să vrea, ținând scurt, extaziată, iar el profită din plin.

Îi captură gura cu a lui, într-un sărut care le arăta cât de mult se doreau, cât de mult aveau nevoie unul de celălalt. Exploră cu degetele până ce găsi marginea din dantelă a cupei de la soutien și o trase în jos. O adoră cu degetele, cercetând, măsurând, iubind.

— Mă dorești la fel de tare cum te doresc eu, Leigh. La naiba, știi că așa e, îi șopti el la ureche cu voce răgușită.

Îi scaldă lobul urechii cu limba, după care i-l prinse între dinți și îl chinui cu blândețe. Ea se înfioră și oftă înfrântă. Din fericire, el se întoarse la gura ei. Îi sorbi leneș buzele, până când avu impresia că urma să moară dacă nu primea mai mult de la el.

Nu își aminti cum îl cuprinse cu brațele, cum se arcuia spre el, cum se freca de el într-un fel în care Chad nu ar fi avut cum să nu priceapă ce voia. Își dădu seama doar când simți presiunea trupului său apăsându-se de al ei. Și atunci fu deja prea târziu. Sufletul ei aparținea simțurilor. Se împinse în mâna lui, care îi acoperea sânul. Sfârcul îi era ca o pietricică în centrul palmei lui. El o masa cu mișcări circulare, stârnindu-i pasiunea.

Își cufundă limba cu voluptate în gura ei călduroasă și lichidă și se mișcă în același ritm ca inimile care le pulsau la unison. Ea îi răspunse cu aceeași feroare.

Îi desfăcu soutienul și îi admiră sânii în toată gloria lor. Ea îi scoase cămașa din pantaloni și își vârî mâinile pe sub ea, mângâindu-i mușchii duri și netezi de pe spate. Își urcă degetele gingașe pe coloană și pe coaste, după care și le încâlci în plasa de păr ce îi acoperea pieptul.

— Dumnezeu, Leigh, trebuie să te iubesc!

Își puse mâinile pe umerii ei, îndemnând-o să se întindă pe covor. Dar simți o împotrivire rigidă, dură ca marmura.

Lui Leigh îi răsunau în minte semnale care anunțau un

dezastru. Alarmer discordante. Pentru ea, sexul însemna angajament. Dacă îl iubea, nu mai putea să-i dea drumul. Și nu putea să rămână în viața ei nu dacă nu îl putea avea întru totul.

— Nu, Chad, zise ea cu o privire chinută. Nu.

— De ce, Leigh? Își trecu frustrat mâna prin păr. *De ce?* E o nebunie să spui nu când ne-o dorim amândoi atât de tare.

Aroganța lui o înfurie și alungă ceața de senzualitate în care se rătăcise. Dintr-odată, totul deveni limpede. Îl refuzase, deci era nebună.

— Sunt nebună, strigă ea, dar numai pentru că te-am lăsat să intri pe ușă în seara asta după ce am aflat că m-ai mințit.

— Nu te-am mințit când te-am sărutat.

— Nu? Nu făcea parte din planul tău să profiți de pe urma emoțiilor zdruncinate ale unei văduve singure? Să o sensibilizezi? Să o pregătești pentru momentul când erai nevoit să-i spui despre slujba ta periculoasă? Când mă gândesc că te-am lăsat să mă săruți... Că aproape te-am implorat să faci dragoste cu mine, timp în care tu doar m-ai mințit. E dezgustător!

Maxilarul lui se încleștă de furie.

— Cine amăgește pe cine acum? Te amăgești singură! Nu ai fost *dezgustată* când ne-am cuibărit frumos pe canapea. Ți-a plăcut fiecare minut din hârjoneala aia. Și nu ai fost *dezgustată* nici cu câteva minute în urmă. Dacă ai fi lăsat ca lucrurile să se întâmple așa cum ar trebui și dacă nu ai fi căutat piedici...

— Piedici cât munții de mari, îl corectă ea acidă.

El se holbă la păpușa Raggedy Andy preț de o clipă, înjurând ușor în barbă. Apoi o privi iarăși în ochi. Își mușcă interiorul obrazului, apoi oftă și spuse:

— Ar fi trebuit să-ți spun de la bun început cu ce mă ocup. Îmi cer iertare că ți-am ascuns asta. Nu ți-am spus pentru că

încă nu apucasem să ne cunoaștem.

— Mă cunoști îndeajuns de bine încât să-mi ascunzi asta, zise ea cu înverșunare.

— Pentru că nu erai pregătită să accepți!

— Nu o să fiu niciodată.

— Merită să încercăm.

— Am mai încercat o dată. Nu a meritat. Soțul meu a fost împușcat de un puști drogat. Nu vreau să-mi mai asum riscuri.

— Gândește-te cum ne simțim împreună. Gândește-te la sărutările noastre, cum ne simțim de fiecare dată când ne atingem, și spune-mi că nu merită să-ți asumi câteva riscuri!

— Nu!

— Lașo!

— Întocmai! Asta am tot încercat să-ți spun. Nu vreau să fiu curajoasă de fiecare dată când pleci de lângă mine. Am dus deja o astfel de viață. Nu o mai vreau. Mai bine ne oprim înainte să începem ceva. Te rog să pleci, Chad. Nu te mai pot vedea.

Încremeniră amândoi, tăcuți, uluiți de cuvintele pe care nici ei nu-i venea să creadă că le rostise.

Când sună telefonul, Leigh ieși grăbită din cameră, recunoscătoare că avea o scuză să scape de privirea înverșunată a lui Chad.

— Alo?

— Leigh la telefon?

— Da.

— Sunt Amelia Dillon, mama lui Chad. E cumva acolo?

— Da, este, doamnă Dillon. Oare anunțase pe toată lumea că avea să fie acasă la ea? se întrebă ea. Așteptați o clipă să-l chem.

— Nu, nu, spuse repede femeia. De fapt, voiam să vorbesc

cu tine. Chad ne-a sunat când s-a întors din Mexic, în după-amiaza asta, și mi-a zis că o să-și petreacă seara la tine acasă. Leigh apucă mai strâns receptorul, enervată că Chad o considera atât de naivă. Am vrut să te invit, și pe Sarah, bineînțeles, să luăm cina împreună duminică, acasă la noi. O să împodobim pomul de Crăciun în seara aceea. Vii, te rog? Chad ne-a spus atât de multe despre tine și murim de nerăbdare să o cunoaștem pe Sarah. Închipuie-ți că matahala aia de fiu-meu a adus pe lume un copil în bena camionetei ăleia îngrozitoare!

Lui Leigh îi plăcu instantaneu de Amelia Dillon, dar nu credea că ar fi suportat o zi întreagă cu Chad, mai ales după ce tocmai îi spusese că nu se mai putea vedea cu el. Oare cum putea să scape de invitație fără să o jignească pe doamna Dillon? Pe moment, nu îi veni în minte nicio variantă.

— Sună minunat, doamnă Dillon. Vă mulțumesc.

— Cu mare drag. Abia așteptăm să ne vedem duminică. Spune-i lui Chad să conducă cu grijă spre casă!

Leigh puse receptorul la loc și se răsuci lent. Chad o urmase în living.

— A fost mama ta. Ne-a invitat pe mine și pe Sarah să luăm cina duminică și să împodobim bradul de Crăciun.

— Pentru mama, cina înseamnă prânz. Vin să vă iau la unsprezece și jumătate.

leși înainte să apuce să-l contrazică, trântind ușa după el.

capitolul 5

Toată săptămâna se gândi cum să scape de întâlnire. Plănuî o mie de scheme prin care să o anuleze și renunță la toate pentru că erau fie prea teatrale, fie ridicole, fie prea evidente. Nu avea cum să scape și își zise că fusese o proastă că

nu refuzase din start politicos invitația doamnei Dillon și că nu îl lăsase pe Chad să le dea explicații. Și o proastă pentru că nutrea sentimente pentru el.

— Nu o să-l iubesc. Nu o s-o fac, își zise Leigh. Nu o să continue să se vadă cu mine dacă familia lui nu o să fie de acord. Poate că nu o să mă placă.

Își petrecu cea mai mare parte a zilei de sâmbătă asigurându-se că aveau să o placă. Oricât de obositor ar fi fost, o duse pe Sarah la mall, la cumpărături. Într-unul dintre magazinele pentru copii, Leigh îi cumpără fiicei sale o rochie de Crăciun roșie de catifea, brodată cu flori albe pe partea din față. Completă ținuta cu ciorapi albi dantelați și pantofi de satin. În caz că avea să se întâmple vreun accident în noua rochie, Leigh îi mai cumpără lui Sarah o salopetă din denim ușor și o bluză cu imprimeu de bandană. În partea din față, avea un buzunar în care era cusută o batistă asortată cu bluza.

Lui Sarah puțin îi păsa de noile ei haine, dar ambalajul lor de un roz strălucitor i se părea fascinant. Leigh își coborî privirea, îngrozită să o vadă pe micuță ronțâind cu poftă hârtia de împachetat. Lois avusese dreptate. Sarah avea acum doi dinți zimțați în partea de jos.

Pentru ea însăși, Leigh cumpără o pereche de pantaloni de firmă din lână moale, de un turcoaz-închis. Bluza de mătase asortată îi făcea ochii să pară de un albastru mai deschis. Se răsfăță și cu o pereche nouă de cercei de aur în formă de cerc, puțin mai înzorzonați decât purta de obicei, dar potriviți pentru perioada de sărbători.

În timp ce își puse noile haine pe umerase, Leigh mulțumi Cerului că obținuse contractul de decorare cu Saddle Club Estates. Cu siguranță, cecul acela considerabil îi prinsese bine. Având contractul cu mallul și pensia lui Greg, nu stătea prost cu

banii, dar orice sumă, cât de mică, era de ajutor. Bineînțeles, nu se afla câtuși de puțin în aceeași categorie cu cei precum Chad Dillon.

*

Dimineața de duminică era senină, dar foarte rece. Vântul sufla șuierător dinspre nord-vest. Leigh și Sarah erau gata îmbrăcate când sună Chad la ușă.

Stătea pe verandă, bătând din picioare și cocoșat de frig, deși era îmbrăcat cu o haină de merinos.

— Bună dimineața.

— Bună, zise Leigh tăios, deși îi stătu inima în loc când îl văzu.

Avea ochii strălucitori precum cerul. Pe sub haina groasă purta o jachetă și un tricou sport desfăcut la guler. Blugii erau noi și de firmă.

— Suntem gata, dar trebuie să o înfofolesc pe Sarah. Leigh era deja îmbrăcată cu haina.

Chad intră.

— O luăm cu noi? Întrebă el despre geanta pentru bebeluși plină până la refuz.

— Da, răspunse ea peste umăr, în timp ce o înfășură pe Sarah într-o pătură voluminoasă.

— Cât te gândești să rămâi la ai mei? o tachină el.

Leigh se îndreptă de spate, ținând în brațe ghemotocul care se zbătea, și îl privi în ochii veseli. Încercă să nu o facă, dar nu reuși să nu-i zâmbească.

— Pe bune? făcu ea semn din cap. Să mergem. Închid eu ușa.

Leigh se opri pe la jumătatea trotuarului când văzu un

Ferrari de un albastru-închis lustruit parcat lângă bordura ei. Se întoarse spre Chad și îl privi diabolic.

— Nu îmi spune. Ai dat la schimb camioneta, rosti ea pe un ton nespus de mios.

El se încruntă.

— Nu, nu mi-am dat la schimb camioneta. O apucă de cot și o conduse spre mașină, al cărei motor îl lăsase pornit.

Nu fu ușor, dar reușiră să se înghesuie în scaunele joase împreună cu Sarah și toate lucrurile necesare.

— Ai avut grijă să nu vii cu mașina asta când m-ai scos la prânz, așa-i? Ai venit intenționat cu camioneta, pentru că te temei că, dacă te vedeam cu Ferrari-ul, îți puneam întrebări jenante. Nu-i așa?

— Așa e, răspunse el sfidător.

— Și le-ai zis lui George și celorlalți bărbați să nu îmi spună nimic despre tine. Am dreptate?

— Da.

Băgă mașina în viteză și plecă. În următoarele câteva minute, tăcură. Nu se cuvenea să ajungă la casa soților Dillon furioși unul pe celălalt. Leigh se strădui să atenueze ostilitatea.

— Unde locuiesc părinții tăi? Chad o apucase pe o autostradă care ducea spre nord, în afara orașului.

— Au niște pământ. Tata se ocupă de o fermă de vite acum.

— Acum?

— Înainte a lucrat la Flameco.

— Ah, zise ea.

Se risipiră orice intenții bune. Restul călătoriei decurse în tăcere. Sarah cooperă și adormi la pieptul lui Leigh. Așezase o păturică absorbantă între Sarah, care saliva, și noua ei bluză. Se putea simți tensiunea dintre ea și Chad, care privea cu hotărâre

la autostradă.

— Ți-e îndeajuns de cald? o întrebă el.

— Da.

— Te deranjează dacă dau termostatul mai încet?

— Nu.

Asta fu toată conversația lor, în timp ce mașina puternică acoperi cei aproximativ treizeci și doi de kilometri până la moșia pe care Chad o numise cu modestie niște *pământ*. Viră pe drumul privat. De ambele părți, vite Hereford pășteau din baloturi de fân împrăștiate pe pășuni întinse, acum, iarna, maronii. Leigh se minuna din ce în ce mai tare. Pierdu numărătoarea după ce trecură de cea de-a zecea sondă de țiței ce pompa cu o cadență constantă.

Când văzu casă, fu iarăși ușor șocată. Liniștită și grandioasă, se afla într-un crâng de duzi și nuci pecan, lângă un pârau nu foarte adânc. Era construită din cărămidă vopsită în alb. Patru coloane pătrate făceau legătura între o verandă frontală și terasa de la al doilea etaj, în partea din față, obloane de un verde-închis flancau șase ferestre înalte, cu mai multe geamuri.

— Am ajuns, spuse Chad și coborî din mașină cu geanta pentru bebeluși, fără să o privească pe Leigh în ochi.

Veni roată, ca să le ajute pe ea și pe Sarah.

— Și când te gândești că m-am simțit prost că mi-ai cumpărat flori, fiindcă am crezut că ești sărac sau șomer, zise ea cu jumătate de gură.

El se enervă, iar buzele i se subțiară, dar nu apucă să-i răspundă, căci ușa mare din fața casei se deschise cu putere și Amelia Dillon dădu buzna afară, ștergându-și mâinile de un șorț.

— Intrați repede, nu stați în vântul ăsta! Aduceți copilul

înăuntru înainte să răcească. Bine ai venit, Leigh! Bună, fiule!

Amelia o cuprinse cu un braț protector pe Leigh și o invită în casă.

— Du-te acolo, lângă foc, zise ea, conducând-o pe un hol ce străbătea toată casa pe lungime și apoi într-o living. Un foc puternic ardea în șemineul uriaș ce ocupa un perete întreg.

— Dragule, au ajuns! strigă Amelia spre partea din spate a casei. Chad, pune lucrurile bebelușului pe scaunul acela. Nimic nu poate strica vechitura aia. Leigh, lasă-mă să-ți iau haina. Nu, nu poți să ți-o dai jos câtă vreme o ții pe Sarah. Lasă-mă să...

— Mamă, interveni Chad, prinzând-o de umeri cu mâinile lui mari. Mamă, o să fim aici toată ziua, dar nu o să supraviețuiești dacă nu te liniștești. Ea este Leigh Bransom.

Amelia râse emoționată.

— Vorbesc întruna, nu-i așa? Îmi pare rău. Dar m-am entuziasmat așa de tare să te cunosc, zise ea. Bună, Leigh.

Leigh presimțise că avea să-i placă de Amelia Dillon, dar acum o știa cu siguranță. Era o femeie mică de statură, cu o siluetă plină, de matroană. Avea părul grizonant, dar se vedea că fusese cândva castaniu-închis, ca al lui Chad. Și ochii îi erau de un albastru strălucitor.

— Bună ziua, doamnă Dillon. Vă mulțumesc pentru invitație. Ne bucurăm să fim aici.

— Leigh, permite-mi să o iau pe Sarah cât timp îți dai haina jos, îi sugerează Chad.

Luă copila înfășurată în pătură, care începea să se trezească.

— Ah, lasă-mă să o văd, Chad, zise Amelia, împingându-se în el. Nu este cel mai drăguț lucru pe care l-ai văzut vreodată? Uite ce rochiță, Chad. Ce scumpete! O să plângă dacă o iau în brațe?

— Nu cred, rosti Leigh, căznindu-se să iasă din haina foarte grea.

După ce i-o dădu pe Sarah mamei lui, Chad îi luă haina și păturica lui Sarah și le agăță într-un cuier pe hol. Când se răsuci, o privi pe Leigh în ochi și își zâmbiră reciproc, în timp ce mama lui îi fredona lui Sarah. Leigh simți cum îi crește inima în piept, cum iese și o găsește pe a lui.

Furia îi dispăru. Văzu că privirea i se îmbună și își dădu seama că și lui i se păruse obositoare tensiunea dintre ei. Ținând cont de trecutul ei și de cariera lui, problemele lor păreau de neînvins, dar sub toate acestea se afla o atracție pe care nu putea și nici nu voia să o nege. Se întâmpla prea rapid, prea repede ca să fie în siguranță, dar cine putea opri o avalanșă?

Brusc, tânjea să îl atingă. El păru să își dea seama de asta, căci veni spre ea și o cuprinse posesiv cu brațul pe după talie, trăgând-o lângă el. Iertându-l că o mințise și alungându-și temerile, își permise să se potrivească după trupul lui.

O uimi foamea ce emana din ochii lui când își ridică privirea spre el. Văzu în ei rugămintea de a avea răbdare, o făgăduință.

— Oh, chiar că e o scumpete, Leigh, zise mama lui Chad uitându-se la fetiță. Femeia ridică privirea și i se lumină ochii când văzu pe cineva în spatele lui Leigh. Stewart, vino aici! zise ea.

Leigh se întoarse spre intrare și reuși să nu icnească. Spatele i se crispă. Chad o strânse pe după talie, liniștitor.

Domnul Dillon se afla sub arcada care ducea în hol. Era un bărbat corpolent. În tinerețe, probabil că fusese la fel de vânjos ca Chad. Fața îi era brăzdată de semnele trecerii anilor, dar și al zâmbetului larg. Avea părul alb și des și o porțiune de chelie în

partea din față. Se proptea într-o cârjă. Iar acolo unde ar fi trebuit să fie piciorul stâng, avea un crac de pantalon gol, prins deasupra genunchiului.

— Bună, fiule. Leigh? Întrebă el, iar ea încuviință din cap. Îmi pare bine. Străbătu cu agilitate încăperea și îi întinse mâna bătătorită. Iartă-mă că nu port proteza, dar e destul de incomodă când e rece afară.

— Domnule Dillon, zise ea, acum zâmbind cu ușurință și luându-l de mână. Șocul inițial fu înlocuit instantaneu de bunele maniere. Nu vă cereți iertare că vreți să vă simțiți comod în propria casă.

— Spune-mi Stewart, rosti el. Aveai dreptate, fiule. E frumoasă.

Leigh se înroși, iar toată lumea râse.

— E atât de enervant, Leigh, spuse Amelia. Nu a vrut să ne spună nimic despre tine. Nici dacă ești blondă sau brunetă, scundă sau înaltă. Nimic. Ne-a spus doar că ești frumoasă.

— Lasă-mă să văd copila, Amelia, ceru Stewart Dillon, iar soția lui îi făcu numaidecât pe plac. Dar văd că ai ales să aduci pe lume o frumușică, fiule, încuviință el, punându-și afectuos mâna pe brațul lui Chad.

Leigh fu uimită de dragostea evidentă pe care și-o purtau reciproc.

După o jumătate de oră, Leigh avea impresia că-i știa pe soții Dillon de o viață întreagă, atât de bine o primiră. Casa era călduroasă și reflecta atitudinea prietenoasă a proprietarilor. Parchetul scârțâi sub covoarele împrăștiate prin încăpere, scoțând un sunet plăcut de casă folosită și iubită. Lui Leigh îi fusese dor să aibă un cămin permanent. Din pricina carierei militare a tatălui ei, se mutaseră frecvent în copilăria și tinerețea ei. Invidiase mereu stabilitatea celor precum familia

Dillon.

Focul trosnea în șemineu în timp ce sorbiră dintr-o băutură de coacăze caldă. Amelia îi dădu numaidecât rețeta lui Leigh, care își exprimase dorința de-a o avea. Sarah primi un biscuit din graham, pe care îl molfăia fericită. Amelia îi legase o batistă la gât ca să-i protejeze rochia.

Livingul era decorat cu amintiri de familie, cuverturi lucrate manual și fotografii cu Chad la diverse vârste. Un pin de Norfolk uriaș aștepta să fie decorat în fața uneia dintre ferestrele care se întindeau de la podea până la tavan.

Amelia nu refuză propunerea lui Leigh de-a o ajuta să pregătească cina. Leigh așeză masa și bătu cartofii în timp ce răspunse la întrebările prietenoase pe care i le adresa Amelia în legătură cu ea și Sarah. În timp ce Stewart o ținea pe Sarah în poală, Chad fu trimis în pod să coboare cutia cu ornamente de Crăciun.

— Dacă tot urci, coboară și scaunul de masă pentru bebeluși, te rog, îi ceru mama lui.

Fu nevoit să facă mai multe drumuri, dar până când termină, masa era gata.

— Du-te să te speli, Chad, și adu, te rog, friptura. Leigh, dacă te duci după salata cu gelatină din frigider, o pun eu pe Sarah în scaunul pentru bebeluși.

— Nu am mai pus-o într-unul până acum. Încă nu stă singură în șezut.

— Lasă asta în seama mea, zise Amelia încrezătoare.

În bucătărie, Chad se spală pe mâini la chiuvetă, în timp ce Leigh își scoase șorțul împrumutat și se întinse să scoată salata din frigider. Forma de gelatină fusese așezată pe un platou din cristal greu și fu nevoită să îl apuce cu ambele mâini. Chad se puse în fața ei când se îndreptă spre ușă.

— Arăți foarte bine astăzi, Leigh, zise el încet. Părinții mei te plac. Știam că așa o să fie.

— Și eu îi plac pe ei, răspunse ea, ridicând platoul greu.

Pe neașteptate, el o cuprinse cu brațele pe după talie și o sărută ușor, în pofida platoului greu care era o barieră între ei. Senzațiile pe care i le stârni atingerea lui amenințau nu doar durata de viață și așa redusă a salatei, ci și propria hotărâre de a i se împotrivi. Crea în ea o nevoie mistuitoare de a-l avea.

— Chad, treci încoace cu friptura aia, îi strigă mama lui din living.

— Și ești la fel de plăcută la atingere precum ești la vedere, zise el încet. Se dădu în spate, își mută mâna, rânji scandalos, după care făcu ce îi ceru mama lui. Gelatina tremura nejustificat de tare când Leigh o așează pe masă.

*

— Tot nu cred că este în regulă, repetă Amelia cu fățărnicie.

Stewart o ignoră și continuă să frece gingiile lui Sarah cu bourbon.

— Nu sunt de acord cu băuturile tari în nicio formă, cu atât mai puțin la bebeluși.

— E în scop medicinal, replică Stewart. Nu părea deloc tulburat de faptul că Sarah îi molfăia degetul, salivând pe el. Așa i-am făcut și lui Chad când era bebeluș. Și te-am văzut și pe tine turnându-i whisky și miere pe gât ca să-l vindeci de răceală.

Amelia binevoi să pară jenată.

— Leigh o să creadă că suntem îngrozitori.

— Ba nu o să cred așa ceva, râse ea, simțindu-se relaxată după cina copioasă și conversația plăcută pe care soții Dillon o

întreținuseră în timpul mesei. Cred că trebuie să cumpăr o sticlă de bourbon.

Ea și Chad stăteau aproape pe canapea. El își ținea brațul pe după umerii ei și își plimba lenș degetele în sus și în jos pe brațul lui Leigh. Ea încercă să nu se gândească la comportamentul lui îndrăzneț din bucătărie. De fiecare dată când se întâmpla așa, el părea să știe la ce se gândea și îi făcea șiret cu ochiul.

O chinuise chiar și în timpul mesei somptuoase. În timp ce ascultase fascinat veștile tatălui lui despre afacerea cu vite, o masase cu mult talent pe picior, chiar deasupra genunchiului. Nu reușise nicicum să se ferească de mâna lui. Părea să aibă un radar a cărui țintă era ea. În cele din urmă, se dăduse bătută, iar el păruse mulțumit să-i mângâie alene genunchiul lipit de al lui sub fața de masă albă ca zăpada.

— Mai spune-mi o dată cum ai așezat-o în scaunul pentru bebeluși, îi zise Leigh Ameliei.

— Dacă se poate, reglează tava cât mai aproape de pieptul ei. Apoi leag-o cu un prosopel sau orice ai la îndemână. Majoritatea scaunelor pentru bebeluși au o centură care vine printre picioare, ca să nu alunece copilul.

— Mi se pare că ar fi mai ușor s-o înveți să stea singură în șezut, zise Chad cu o logică înnebunitoare.

Leigh și Amelia se încruntară amândouă la el. El și Stewart doar râseră. Chad își trata părinții cu respect și bunăvoință, alergând în toate părțile și aducându-le tot ce îi cereau. Dar se mai tachinau unii pe alții. Leigh se gândi că sigur trăiseră multe momente fericite în timpul copilăriei lui. Era de la sine înțeles că erau mândri de el.

— Ah, zise Leigh când Sarah începu să se arcuiască și se puse pe plâns. Cred că tocmai i s-a terminat buna dispoziție.

— Ce-ar fi să o duci sus, să tragă un pui de somn? rosti Amelia, ridicându-se ca să o conducă pe Leigh.

— Mă duc și eu, zise Chad nerăbdător.

— Tu rămâi pe loc, se răsti Amelia. Tatăl tău vrea să urmărești meciul de fotbal împreună.

Chad se trânti supus înapoi pe canapea.

Leigh luă de la Stewart copila care plângea și o urmă pe Amelia în sus pe scări.

— Asta a fost camera lui Chad, zise Amelia, intrând de pe holul lung într-un dormitor mare. După cum vezi, nu am schimbat-o.

Camera era plină cu poze sportive, trofee, pancarte și fanioane. Într-un colț, erau o pereche de schiuri și o rachetă de tenis. O cască de fotbal atârna într-un cuier pe peretele în casete.

— Dacă mă ajuți, putem să împingem patul la perete și să punem perne pe margine, ca scumpetea să nu se rostogolească din pat.

Leigh zâmbi. Amelia era genul de femeie care plănuia totul dinainte.

Mutară patul și o așezară pe Sarah pe el, dar fetița nu era pregătită să adoarmă. Lovea în saltea cu piciorușele încălțate în pantofii noi de satin și se freca cu capul de ea, într-un adevărat tantrum. Avea fața roșie ca sfecla.

— E într-un loc străin, zise Amelia înțeleghătoare. Când Chad era bebeluș, abia dormea altundeva decât în patul lui.

— Poate că o să adoarmă dacă mă întind puțin lângă ea, zise Leigh, descălțându-se.

— Așa să faci. Vă las singure. O să obosească imediat.

Leigh se întinse lângă fetiță și o mângâie pe spate până ce copila se liniști și plânsetul i se transformă în suspine

neregulate care devină apoi sughițuri, care la rândul lor devin răsuflări regulate. Leigh întinse cuvertura de la piciorul patului peste amândouă. Se uită la o fotografie cu Chad la un meci de fotbal plin de energie, până când i se închiseră ochii de somn.

*

Se trezi cu o senzație delicioasă în ureche. Își mișcă ușor capul, dar se ciocni de altul care se apleca peste ea.

— Trezește-te și sărută-mă, femeie, îi porunci vocea profundă.

Simți buze calde și umede zăbovind deasupra buzelor ei, mișcându-se subtil, până când le desfăcu și primi gura încinsă. Îi era prea greu să deschidă ochii, dar își ridică brațele de sub cuvertura calduroasă și îl mângâie pe Chad pe ceafa puternică și masculină.

— Doamne, ce gust bun ai, îi murmură el în ureche și începu să-i facă din nou ce făcuse înainte, ca să o trezească.

Ea deschise ochii îndeajuns cât să vadă că Sarah dormea profund la perete. Chad stătea îngenunchiat lângă pat. Îi simțea brațul greu în jurul taliei și, apăsând-o ușor de tot, o întoarse cu fața spre el. O sărută din nou. Sărutul se adânci, iar limba i se transformă într-un prădător care jefuia cu nesaț, cucerind cu îndemânare.

— Chad, zise ea ușor și vlăguit când el trecu la scobitura gâtului. Îi simți răsuflarea fierbinte pe pielea deja caldă după somn. Nu ar trebui să fii aici, făcând asta.

— Dă-te mai încolo.

— Părinții tăi...

— Dorm amândoi pe fotoliile lor în fața televizorului. E un

meci foarte plictisitor. Dă-te mai încolo!

Îl ascultă orbește, mutându-se îndeajuns cât să se poată întinde lângă ea. El se acoperi cu cuvertura și se împinse ușor în ea, până ce Leigh ajunse pe spate, uitându-se în sus la Chad, în timp ce el se apleca peste ea.

— Nu putem...

— Ești frumoasă, zise el cu vocea îngroșată. Ai ochii atât de albaștri!

— Ai tăi sunt mai albaștri.

— Ba nu.

— Ba da, spuse ea hotărâtă.

Alungând muștrările de conștiință și judecata sănătoasă, își trecu degetul peste sprâncenele lui închise la culoare. Într-o mișcare neintenționat seducătoare, își mută în cele din urmă degetul explorator în jos pe nas, spre buzele lui, urmărindu-le conturul în semn de invitație nesigură. Chad gemu, pierzându-și orice reținere, și o sărută iarăși, mereu flămând după gustul ei.

El îi netezi partea din față a bluzei, îi desfăcu nasturii fără ca ea să i se împotrivească și își vârî mâna înăuntru. Pielea îi prinse viață sub atingerea lui când îi căzu sutienul, eliberat cu o mișcare iscusită a încheieturii. El își înălță capul și, dând la o parte materialul foșnitor, o privi.

— Leigh, oftă el cu venerație.

Își plimbă apoi degetele peste sfârcurile de un rozaliu-închis, care se întreceau să-i atragă atenția. Se țuguiau frumos, încântându-l cu aspectul, culoarea, forma lor. Urmări cu precizie cât de tare să apese în timp ce îi răsuci ușor între degetul mare și cel arătător. Leigh nu putu să-și înăbușe nici arcuirea involuntară a spatelui, nici geamătul scandalos. Privirea lui Chad se topi în ochii ei preț de o clipă, după care își coborî capul.

O sărută pe sfârc și trase de el cu buzele, lucru care stârni o furtună de dorință în ea. La fiecare smucitură ușoară, pântecul i se contracta, având o senzație de goliciune despre care nu știuse că exista. Își dorea cu disperare să fie umplută.

— Chad, zise ea ușor, apăsându-se în el.

— Știu, dragostea mea, știu. Ard pentru tine.

Îi acoperi sânul cu mâna într-un gest aproape protector, în timp ce își trecu gura peste făgașul dintre coastele ei. Îi desfăcu pantalonii și îi exploră buricul cu limba lui agilă, sărutându-l.

— Ești atât de delicioasă, șopti el cu capul lipit de abdomenul ei, gustând din el cu ciuguliri încântătoare. Ajunse la banda dantelată elastică a bikinilor ei. Leigh, te doresc atât de mult!

Dorința intensă era trădată de vocea lui încordată. Îi simțea nevoia ca o tijă de oțel pe coapsă.

Apoi Leigh își dădu seama ce se întâmpla, ca un fulger într-o noapte întunecată, și se încordă, împotrivindu-se.

— Nu, Chad, strigă ea și își puse mâna peste a lui, pe care o ținea în partea de sus a coapselor ei. Îmi pare rău, dar nu pot. Nu aici. Nu așa. Nu...

— Șșșt. Leigh, zise el ușor, nu o să fac nimic din ce nu vrei.

— Îmi pare rău, repetă ea, închizând ochii, ca să nu vadă în privirea lui că o înțelegea.

Poate că nu voia ca el să fie înțelegător. Poate că voia ca el să fie convingător. Chiar și acum, trupul ei tânjea după împlinire.

Dar era greșit. Nu se putea căsători cu el, iar o aventură ar fi fost împotriva convingerilor ei. Și totuși, întreg corpul îi pulsa, tânjind după Chad. Și dacă ea simțea această goliciune care o rodea, oare ce simțea el? Deschise ochii și îl privi.

— Cred că mă urăști pentru ce ți-am făcut, zise ea. Nu am

făcut-o cu răutate.

— Știu, zise el încet. Și dacă asta te face să te simți mai bine, află că nici eu nu aș fi putut face dragoste cu tine în aceste circumstanțe. Nu e nici momentul, nici locul potrivit.

Așteptă docilă ca el să-i aranjeze hainele.

Când termină, se aplecă peste ea și îi șopti:

— Crezi că o să apuc vreodată să te văd complet dezbrăcată?

Îi zâmbi cu căldură, diavolește.

— Ești nerușinat, rosti ea, zâmbind sfioasă.

El chicoti.

— Nu ești câtuși de puțin curioasă cum arăt gol?

— Nu.

El rânji, dinții lui albi licărind în camera întunecată.

— Mincinoaso!

Ea nu mai apucă să protesteze cu înverșunare. O împiedică gura lui.

*

O treziră pe Sarah, iar Leigh o îmbrăcă în salopeta de blugi, care îi plăcu lui Chad. O duse pe copilă jos. Pe ultima treaptă, Leigh îl prinse de braț.

— Crezi că o să observe... ceva?

— Te referi la urmele de pe sâni? Doar dacă îți dai bluza jos. Râse când îi văzu expresia îngrozită. Singurul lucru pe care s-ar putea să îl observe e că mi-e îngrozitor de greu să nu te mai ating. Ai grijă! S-ar putea să nu reușesc să mă abțin.

Într-adevăr, în timp ce decorară pomul de Crăciun, lui Chad chiar îi fu nespus de greu să nu o atingă. O dată, ascuns de umbră, în spatele pomului, căci stinseseră luminile din

încăpere, ca să se bucure de luminițele colorate din pom, veni în spatele ei, o cuprinse cu brațul, îi acoperi sânul cu mâna și o sărută umed pe gât, într-o parte.

— Chad, oprește-te! îi șopti ea cu înverșunare.

El doar chicoti și o prinse de fund.

Aproape că terminaseră cu decoratul, când Leigh se dădu într-o parte și îi privi pe părinții lui Chad jucându-se cu Sarah. Din când în când, le mai sugerau cum să decoreze pomul; altminteri, erau absorbiți de bebeluș, care părea să-i fi îndrăgit la fel de repede.

— Chad, zise Leigh ușor, avertizându-l prin tonul ei că nu era o remarcă precum cele pe care și le aruncaseră până atunci. Ce-a pățit tatăl tău la picior?

Pomul de Crăciun i se reflecta în ochi, dar își dădu seama de ezitarea din ei înainte ca el să spună:

— A fost zdrobit de o bucată de utilaj în timp ce stinge un incendiu.

Mina ei îndurerată spunea totul, iar el își mută privirea, bătu din palme și o întrebă pe mama lui unde erau gustările.

Amelia și Stewart îi lăudară pentru pomul de Crăciun frumos împodobit în timp ce mâncară felii mari de plăcintă cu caramel și nuci pecan și cu frișcă pe deasupra. Când terminară, Chad le zise că ar fi fost mai bine să o ducă pe Sarah acasă înainte să se facă prea târziu, iar Leigh îi spuse:

— Dacă îi pui tu lucrurile în geantă, eu o ajut pe mama ta cu vasele.

Chad mormăi nemulțumit, plângându-se că lucrurile erau împrăștiate peste tot, dar Leigh îl ignoră. Lui Stewart îi spuseră să o distreze pe Sarah, sarcină pe care o primi cu bucurie.

Leigh ștergea ultima cană, dar Amelia i-o luă și o prinse de mâini.

— Leigh, a însemnat foarte mult pentru noi că ai venit aici cu Chad.

— Și pentru mine.

— Am fost îngrijorați în legătură cu Chad, îi mărturisi Amelia.

— Din pricina slujbei lui?

— Cu siguranță, dar mă refer la viața lui personală. După Sharon, ne temeam că nu o să mai riște vreodată să se îndrăgostească din nou. Cred că este foarte îndrăgostit de tine.

Leigh reținu un singur cuvânt. Mai bine zis, un nume.

— Sharon? Întrebă ea încet, cu voce ascutită.

„Nu vreau să știu!” țipă în sinea ei.

Amelia făcu ochii mari, înspăimântată.

— Nu știi despre Sharon?

Leigh clătină din cap.

— Vai, mie! zise Amelia încet, vădit supărată.

— Cine e? Te rog, spune-mi! Leigh nu își dădu seama cât de tare o strângea pe Amelia până ce nu o văzu tresărind. Își slăbi strânsoarea și repetă: Te rog!

Amelia o privi cu milă.

— Cred că ar trebui să îl întreb pe Chad.

capitolul 6

— Ar trebui să fiu îngrijorat de faptul că ești tăcută? Nu ai spus un cuvânt de când am plecat.

Era o noapte rece și întunecoasă. Luna se vedea ca un semicerc umbrit la orizont, deloc strălucitor. Doar farurile de mașinii lui Chad spintecau întunericul de pe autostrada întinsă și pustie. Sarah dormea la Leigh în poală.

Leigh își întoarse capul și întrebă:

— Cine e Sharon?

El își întoarse brusc capul și mașina coti îndeajuns încât să o trezească pe Sarah din somn. Membrele i se crispară din reflex, după care se relaxă la loc.

— Unde ai auzit despre Sharon?

— Mama ta a menționat-o fără să vrea. Mi-a sugerat să te întreb pe tine despre ea. Cine e, Chad?

El înjură ușor și lovi cu pumnii în volan.

— Sharon a fost soția mea. S-a sinucis.

Se holbă uluită la el prin întunericul din mașină. Inima îi bătea mai să-i sară din piept.

— Soția ta? icni ea cu voce ascutită. Soția ta?

El încuviință scurt din cap. Leigh se holbă în noapte, încercând să asimileze informația care i se părea ireală. Se întoarse spre el și întrebă:

— De ce nu mi-ai spus despre ea?

— Pentru că nu era relevantă.

— Nu era relevantă? întrebă ea așa de tare, încât Sarah tresări din nou.

— Nu. Nu pentru noi. Căsnicia mea nu are nimic de-a face cu ceea ce simt pentru tine. Sunt îndrăgostit pentru prima oară, Leigh. Nu vreau să spun că nu am iubit-o pe Sharon. Dar am iubit-o diferit.

— S-a sinucis?

Chad apucă volanul din piele.

— Da.

— De ce, Chad?

— La naiba...

— De ce? strigă ea.

El călcă frâna și mașina se opri cu scârțâituri. Abia atunci Leigh își dădu seama că se aflau în fața casei ei. Chad se răsuci

pe scaun și o privi, ochii scăpărându-i de mânie. Chiar și în întuneric, erau strălucitori, aprinși de o flăcără interioară.

— S-a întâmplat cu doi ani în urmă. Eram în Alaska, stingeam un incendiu. A fost un incendiu puternic și ne-a luat săptămâni întregi să îl stingem. Sharon a fost anunțată că am fost rănit. Așa era. Fusesem lovit la cap și aveam o contuzie ușoară, dar numai atât. Detaliile accidentului au ieșit la iveală doar după ce a înghițit un flacon de somnifere.

Se răsuci și deschise ușa. Leigh o înfășură repede pe Sarah și coborî din mașina joasă când el îi deschise portiera.

— Unde e cheia? Întrebă el în timp ce se grăbiră spre ușa de la intrare prin vântul rece.

— Aici, zise ea și își ridică brațul, îngăduindu-i să-i caute în geantă.

El scotoci prin geantă până ce găsi cheia. În câteva momente, deschise ușa. Chad intră primul, ca să aprindă luminile și să reseteze termostatul, pe care Leigh îl redusese cu conștiinciozitate înainte să plece de acasă.

— Mă duc după geanta pentru bebeluși, zise el.

Leigh o duse abătută pe Sarah în noua ei cameră și o așeză în pătuț. Cu mișcări automate, o schimbă într-un body pentru somn. Îi vorbi cu blândețe, lăudând-o că se purtase frumos toată ziua, dar mintea nu-i stătea la cuvintele liniștitoare pe care le rostea, ci se concentra pe expresia încordată și mohorâtă pe care o avusese Chad când îi povestise despre moartea soției lui.

Până să termine de schimbat copila, Chad era deja lângă pătuț.

— Noapte bună, Sarah. Când se aplecă să o sărute pe obraz, aceasta îl lovi cu pumnul peste nas.

El chicoti în timp ce o întoarse pe burtă, o bătu ușor peste

fund o dată, după care ieși din cameră.

Leigh rămase mai mult timp lângă fetița somnoroasă, urându-i noapte bună, îngrozită de ce știa că o aștepta în living. După ce stinse toate luminile, mai puțin una slabă de veghe, nu mai avea niciun pretext să nu i se alăture.

Chad stătea pe canapea, privind fix în podea. Își ținea mâinile împreunate între picioarele larg desfăcute. Când Leigh intră în cameră, își înălță capul spre ea.

— Îmi cer iertare că nu ți-am spus despre Sharon, zise el brusc. Ținând cont de felul în care a murit, cred că înțelegi de ce nu ar fi fost un subiect plăcut când îi faci curte altei femei.

Era o scuză nepotrivită, iar Leigh știa că Chad avusese cu siguranță și alte motive pentru reticența lui. Era hotărâtă să scoată adevărul de la el.

— Ai avut numeroase ocazii să îmi spui, Chad. Când eram în travaliu, te-am întrebat dacă ești căsătorit. Ai fi putut să spui pur și simplu că ești văduv. Când ți-am vorbit despre Greg, a fost o oportunitate perfectă să îmi vorbești despre Sharon. Sau ai fi putut să îmi zici seara trecută, când am discutat despre toate secretele pe care le-ai avut față de mine. Da, dacă ai fi vrut să îmi spui, ai fi avut numeroase oportunități să o faci.

— În regulă, zise el aspru și sări în picioare, trecându-și mâna prin păr. Nu *am vrut* să îți spun!

— Așa, acum spui adevărul.

O privi agitat și își duse mâinile la buze, adoptând o postură sfidătoare. Vorbi pe un ton jos, măsurat, abia stăpânindu-și mânia.

— Nu am vrut să îți spun pentru că știam că o să reacționezi exact cum o faci acum. Fapta lui Sharon ți s-ar părea doar un motiv în plus ca să nu fim împreună.

— Da. Așa este. Furia îi pieri sub greutatea adevărului și se

prăbuși pe canapea. Of, Chad, nu înțelegi? Nu aş recurge niciodată la sinucidere, dar aş fi nefericită de fiecare dată când ai fi chemat să stingi un incendiu. Sunt convinsă de asta. Aşa s-a întâmplat de fiecare dată când Greg a trebuit să lucreze sub acoperire. L-am făcut şi pe el nefericit, şi nu vreau să îţi fac asta şi ție.

El se aplecă pe vine în fața ei şi o prinse de bărbie, forțându-o să îl privească.

— Nu zic că nu te-ai îngrijora. Dar nu ești ca Sharon. Leigh, ea era ca un fluture: sperioasă, agitată, foarte sensibilă, se temea şi de umbra ei. Cred că unul dintre motivele pentru care m-am căsătorit cu ea a fost ca să o protejez. Stârnea genul acesta de emoție în toată lumea, îndeosebi în părinții ei. M-am simțit vinovat că am ieșit la întâlnire cu ea înainte să ne căsătorim pentru că nu le plăcea ca ea să iasă din casă nici măcar pentru câteva ore.

— Nu pare a fi o atitudine foarte sănătoasă.

— Nu, nu era, şi ar fi trebuit să îmi dau seama de asta mai devreme. Mai mult am compătimit-o decât am iubit-o. E adevărul pur, Leigh.

— Te cred, Chad. Ştiu ce simți pentru femei. Vrei să ne protejezi pe toate.

— Nu simt asta pentru tine.

Ştiu după expresia de pe chipul lui ce simțea pentru ea. Zăbovea cu privirea asupra gurii ei, o cuprindea cu mâinile de după talie, ceea ce-i dădea de înțeles că nu îi stârnea milă sau dorința paternă de a o proteja.

— Vreau să vă ofer ție şi lui Sarah un cămin. Vreau să vă ofer constantă. Dar nu sunt altruist. Am nevoie de tine, Leigh. Am nevoie de o parteneră. Vreau să îmi împart viața cu tine. Conversații, probleme, râsete, sex. Totul. Nu vreau o păpușă de

porțelan care are nevoie să fie răsfățată. Vreau o femeie. Te vreau pe tine!

Îi studiase cu atenție venele delicate de pe dosul palmei. Când își ridică privirea, el văzu cu uluire că îi șiroiau lacrimi pe obraz.

— Leigh, ce...

— Nu înțelegi, Chad? Vezi la mine toate calitățile pe care nu le avea Sharon. Dar nici eu nu le am.

— Ba da!

— Mă crezi curajoasă. Greg putea să-ți spună că nu e așa. L-am înnebunit cu nemulțumirile mele de fiecare dată când pleca. L-am făcut la fel de nefericit cum eram eu. Nu te-aș forța niciodată să înduri așa ceva. Nu m-aș forța nici pe mine, darămite pe Sarah.

— Nu o să fie așa, Leigh. Te-am văzut gestionând cele mai potrivnice probleme cu mai mult curaj decât ar da dovadă majoritatea femeilor în toată viața lor. Dumnezeule! Ai născut în mijlocul pustietății fără anestezie, fără antiseptice, ajutată doar de un bărbat îngrozit de gândul că poate să vă rănească pe tine sau pe bebeluș. Și ai zâmbit tot timpul.

— Ce opțiuni aveam? zise ea râzând ușor.

— Multe, replică el serios. Sharon a avut posibilitatea de a alege să nu înghită un flacon de somnifere, să înfrunte cu tărie orice mi s-ar fi întâmplat. A ales să nu o facă.

Leigh simți cum arsenalul defensiv pe care îl construise se prăbușea încet sub asediul argumentelor lui. Probabil că sinuciderea lui Sharon îl rănise foarte tare pe Chad și îl făcuse să se simtă vinovat, mai ales că voise să o protejeze de restul lumii. Leigh simți un val de compasiune și tandrețe față de el când îi văzu chipul îndurerat. Știa că, oricât de prudent ar fi fost acest lucru, nu putea ca pur și simplu să nu se mai întâlnească

cu el. Știa ce riscuri erau, cât avea să sufere prima oară când urma să plece ca să stingă un incendiu la vreo sondă de țiței, dar coșmarul acela i se părea îndepărtat în clipa aceasta intimă pe care o trăiau. Avea să-l confrunte la momentul respectiv. Nu acum.

Îi atinse părul.

— Chad, îmi pare rău pentru Sharon.

— Mulțumesc, Leigh. Știu că ar fi trebuit să îți spun mai devreme, dar nu puteam risca să te pierd. Își puse capul în poala ei și o cuprinse cu brațele pe după talie. Își vârî nasul în ea, seducător, și continuă: Leigh, am nevoie de tine. Nu mă refuza. Te rog!

Atingerea lui, chiar și prin haine, îi făcu inima să îi bată nebunește. Simțea cum se topea la atingerea gurii lui, ca untul cald.

— Chad, nu ne știm de multă vreme. Putem să numărăm pe degetele de la o mână de câte ori am fost împreună.

— Am simțit asta de când v-am lăsat la spital. Voiam să vă fac parte din viața mea, pe tine și pe Sarah, încă de atunci.

— De ce nu ai spus nimic? Sau de ce nu te-ai întors?

— Nu era momentul potrivit, și știam asta. M-am gândit că poate încă jelești după Greg. Trecuse mai puțin de un an de când fusese ucis. Tocmai născuseși, era ultima ta legătură cu el. M-aș fi simțit că un intrus. Trebuia să-ți las timp să îți revii fizic și psihic după tot ce ai îndurat. Și parcă toate sondele de țiței din lume au început să aibă probleme exact atunci. Am mers peste tot în lume. În plus, m-am gândit că poate te-ai fi simțit jenată să mă revezi. Deseori, când o tragedie sau o întâmplare aproape tragică îi unește pe oameni, li se pare dificil să dea ochii unii cu alții în circumstanțe normale.

Ea își trecu degetele prin părul lui, în timp ce el își ținea

capul pe pântecul ei.

— Presupun că ar fi trebuit să fiu jenată, dar nu eram. Ai fost atât de... bun cu mine exact când am avut nevoie. Se opri preț de o clipă, după care recunosc: Am plâns în seara aceea, după ce m-ai lăsat la spital.

El își înălță capul și o privi în ochii albaștri ca furtuna. Apoi se ridică și se așează pe canapea, se lăsă pe spate și o trase la piept. Îi dădu la o parte părul de un maroniu intens care îi încadra chipul.

— Am stat în preajmă până ce au venit părinții tăi. Nu am putut să plec pur și simplu și să te las singură, fără cineva care să-ți poarte de grijă. Am vrut să mă prezint, dar arătam atât de neîngrijit, încât m-am temut că aveau să fie îngroziți să afle că unul ca mine te-a ajutat să naști.

Ea râse în timp ce își plimbă degetul pe conturul buzelor lui.

— E probabil una dintre cele mai înțelepte decizii pe care le-ai luat vreodată.

— De ce?

— Pentru că exact părerea asta ar fi avut-o dacă te-ar fi văzut în ziua aceea. Nu sunt la fel de călduroși, afectuoși, toleranți și îngăduitori ca părinții tăi.

El se jucă cu nasturii de la bluza ei.

— Tu ce ai crezut despre mine în ziua aia?

— Am fost îngrozită până când ți-ai dat jos ochelarii de soare și ți-am văzut ochii, zise ea cu sinceritate.

— Am ochii foarte sensibili la lumina soarelui. Port ochelari închiși tot anul.

— Mi-ai tot spus *doamnă*. Nu prea se potrivea cu aspectul tău de *desperado*.

— Mama ar fi mândră să afle că lecțiile ei de etichetă

riguroasă au dat roade, zise el rânjind.

— Și oricât de murdar erai, tot te-am considerat arătos, mai ales cu bandana legată în jurul frunții.

El râse.

— Nu a fost în scop estetic. Mi-am legat-o ca să nu vă înec pe tine și pe bebeluș în sudoare. Eram al naibii de speriat că puteam să fac ceva care să vă rănească pe amândouă.

— Ai fost mai tandru decât ar fi putut fi orice asistentă sau doctor, șopti ea.

El își puse mâna pe ceafa ei și îi aplecă ușor capul, sărutând-o cu tandrețe. Își atinse ușor buzele de ale ei de mai multe ori, oprindu-se și apăsând cu mai multă insistență, apoi retrăgându-se.

După care nu mai reuși să se retragă. Își apăsă gura de a ei până când buzele li se desfăcură în același moment, iar dorința care fusese încorsetată în ultimele ore începu să se desfășoare.

O ținu strâns și o rostogoli pe pernele de pe spătar, ajungând riscant de aproape de marginea canapelei. Coapsele li se întrepătrunseră. Îi ridică brațul și i-l puse peste umărul lui, având astfel acces la sânul pe care îl mângâie prin bluza de mătase.

Se sărutară cu atâta pasiune, încât în cele din urmă fură nevoiți să se despartă, cu sufletul la gură, inimile bătându-le nebunește în piept, aproape atingându-se. Râseră ușor, încântați unul de celălalt. Chad o sărută scurt și rapid pe obraji, pe gât, în jos pe piept, și o dezbrăcă rapid de bluză și de lenjerie.

Își îngropă chipul în decolteul adânc, și mai pronunțat din pricina poziției, și murmură:

— Leigh, mă dorești?

Ea încuviință din cap, oftând când el o sărută fierbinte și

umed pe curba interioară a sânelui:

— Da, Chad. Da.

El se rostogoli de pe canapeaua îngustă și o luă pe brațe, așa cum o luase și din bena camionetei.

— Atunci o să te iubesc, îi zise el cu gura lipită de părul ei.

Într-un acces brusc de decență, ea își îngropă capul în umărul lui și încuviință din nou. El străbătu holul scurt cu ea în brațe, spre dormitor. Genunchiul lui lăasă o adâncitură lungă și adâncă în saltea când se aplecă deasupra ei și o așeză.

Se îndreptă, iar Leigh îl privi fascinată cum se dezbracă. Aproape că își smulse nasturii de la cămașă de nerăbdare. Cu pieptul gol, ȝopăi într-un picior, apoi în celălalt, în timp ce își scoase cizmele și șosetele. Se dezbracă de blugi înainte ca Leigh să se pregătească să îl vadă doar în chiloȝii albaștri-închis. Icnii.

Lampa mică de lângă patul ei îi scotea în relief scobiturile trupului. Părul care îi mătuia pieptul și îi pudra restul corpului licărea pe pielea închisă la culoare. Mușchii de la picioare și de la brațe i se umflară când se lăasă în jos lângă ea. Fără cămașă, umerii îi păreau și mai laȝi, pieptul și mai masiv. Mădularul din chiloȝii strâmȝi părea incredibil și, preȝ de o clipă, Leigh intră în panică.

Dar vocea lui îi alungă orice ezitare.

— Leigh...

Îi rosti doar numele, dar cuvântul acela simplu și felul în care îl rosti spuneau mai multe. O sărută, desfăcându-i buzele cu limba și străpungându-o cu senzaȝii de plăcere care o străbătură ca o săgeată până în adâncul ei.

Îi găsi sânul. Îl frământă afectuos, apoi îl ridică și își frecă ușor degetul mare de sfârc. Când acesta se ridică mândru și ferm la încurajarea lui, își puse gura peste mugurul acela încordat. Ea își trecu degetele prin părul lui și îl prinse de cap.

— Chad, Chad, strigă ea, zvârcolindu-se în timp ce gura lui o umplu de senzații sublime.

— Nu o să mă satur niciodată de tine, șopti el, întorcându-și capul și oferindu-i aceeași atenție și celuilalt sân.

Cu palma întinsă și degetele răsfirate, o mângâia pe abdomen. A doua oară în ziua aceea, îi desfăcu pantalonii. Se ridică în șezut și se aplecă să o descalțe.

O privi întrebător, cerându-i permisiunea din ochi, după care își înfipse degetele mari sub pantalonii ei de lână și îi trase în jos pe picioare. Leigh rămase doar în ciorapi și chiloți de dantelă galbeni.

Oftă și își acoperi fața cu mâinile.

— Femeile din filme poartă mereu jartiere de satin și ciorapi negri.

— M-am plâns eu de ceva? întrebă el, chicotind ușor în timp ce îi dădu jos ciorapii. Îi privi pe îndelete goliciunea, după care se întinse iarăși lângă ea și o trase spre el, punându-și brațul posesiv pe după talia ei. Nu am văzut pe nimeni, în filme sau în realitate, care să se compare cu tine. Ai un corp frumos, Leigh. Credeam că proaspetele mămică au sânii lăsați, abdomenul flasc și vergeturi urâte. O sărută lung și apăsător, după care continuă de parcă nu s-ar fi oprit. Sânii tăi sunt minunat de fermi. Ca să-i dovedească, îi încercui chinuitor un sfârc cu degetul până acesta se încreți. Și nu ai vergeturi, murmură el cu gura pe sfârscul ațâțat, lingându-l. Ești superbă peste tot.

Își vârî mâna sub chiloții de dantelă și o cuprinse blând. Ea gemu ușor, ca un tors de pisică. Se așeză lângă ea, cu mădularul lipit de coapsa ei. Leigh se dădu mai aproape, agitată.

— O să fac eu onorurile, șopti el, trăgând chiloții în jos. Se ridică deasupra ei și îi cuprinse o coapsă între coapsele lui. Îi

tachină și îi gădilă pielea catifelată cu pielea lui acoperită cu păr aspru. Sărută-mă, Leigh!

Nu avu nevoie de o altă invitație. Buzele îi erau dornice să le simtă pe ale lui. Căutând să-i simtă gustul, își trecu fără să își dea seama limba dincolo de buzele lui. Se desfătă plimbându-și mâinile pe spatele lui tare și lat. Îl cuprinse de talie și se frecă de el.

El își smulse gura de pe buzele lui doar ca să o sărute aprins, nesățios și primitiv pe stomac și pe abdomen. Cu o mână, o mângâia cu îndrăzneală în sus pe coapsă. Ea își ținu picioarele apropiate doar preț de o clipă, după care se relaxă sub mișcarea convingătoare a degetelor lui.

— Nu vreau să te rănesc, gemu el chinuit.

Nu avea de ce să își facă griji. O mângâie cu degetele și o găsi pregătită să fie iubită de el, pentru puterea săruturilor lui, pentru magia atingerii lui.

— Ca mierea, ca mierea nespus de dulce.

Leigh îi simți respirația umedă pe pielea fierbinte. Îi sărută buricul, adâncitura de deasupra coapselor, cârlionții deși.

— Oh, Chad, te rog, suspină ea.

Își vârî mâinile sub lenjeria lui, mulându-și palmele pe mușchii încordați ai soldurilor lui. Nu-i venea să creadă că era atât de îndrăzneată, dar fu recompensată când el se ridică și își dădu jos chiloții cu mișcări bruște ale mâinilor și picioarelor.

Leigh își întinse brațele, îi cuprinse trunchiul muscular și îl trase în jos spre ea. Pieptul lui se cuibări peste sânii ei, și abdomenele se atinseră. Apoi mădularul lui tare se cuibări în moliciunea ei.

Leigh îi netezi ridurile de îngrijorare de pe frunte și își ridică gura spre a lui. În timp ce sărutul devenea tot mai profund, simți cum i se topea reținerea, dar el testa nesigur,

timid. Tânjind după Chad, își trecu mâinile peste spatele lui, încurajându-l. Îi auzi răsuflarea tot mai neregulată și mai greoaie.

— Dumnezeule, Leigh, n-am ce face. Nu mă mai pot stăpâni, spuse el scrâșnind, după care trecu de barieră și o pătrunse.

Preț de o clipă, simți o încordare și o pișcătură. Avea impresia că își pierduse încă o dată virginitatea. O încântă gândul acela. Era un început pentru ea și Chad. Era nouă pentru el. Țipă ușor, extaziată, cu buzele lipite de-ale lui.

Suspină și el, la fel de exaltat.

— Ești atât de dulce... atât de dulce... gemu el.

Convins că nu avea să se spargă în bucăți, se apăsă mai adânc și o legănă într-un ritm năucitor. Se prăbușiră împreună la capătul lumii. În timpul extazului, o trase spre el și îi șopti cu disperare: Te iubesc, Leigh. Te iubesc!

*

— Te-am rănit, Leigh? După copil...

— Nu, nu, șopti ea, cuibărindu-se mai aproape de el.

— Ce bine, zise el ușurat. Îi prinse o șuviță de păr și i-o răsuci între degete. Sharon se temea de sex, așa cum se temea de orice altceva, mai ales când m-am dezbrăcat în noaptea nunții. În noaptea aia, m-am simțit ca un sadic, apoi lucrurile nu s-au îmbunătățit. M-a iubit, dar o îngrozea să iubească. O întoarse pe spate și își trecu degetele peste curba de sus a sânilor. Tu, pe de altă parte, ești caldă și receptivă. Abia am putut să țin pasul cu tine.

Ea îl plesni în joacă peste mâini, dar își dădu numaidecât seama că îl tulbura ceva, chiar dacă o tachina.

— Mă întreb dacă... Își dresе vocea și încercă să zâmbească, după care se trânti pe spate. Nu contează, adăugă el.

Știa ce voia să afle, iar vanitatea lui masculină o amuza, dar își ascunse zâmbetul. Știind că nu se cuvenea să-i vorbească de sus, îl întrebă direct.

— Chad, te gândești la mine și la Greg?

— Nu e treaba mea.

— Ba este acum, zise ea simplu.

— Nu îți cer să ne compari.

— Nici nu aș face-o. Se aplecă și îl sărută ușor pe buze. Mă satisfaci. De la primul sărut, din spital, am știut că reacția mea era la fel de importantă pentru tine precum propria ta plăcere. Înseamnă enorm pentru mine, pentru orice femeie. Greg nu m-a făcut niciodată să mă simt prețuită. Tu da.

Ar fi putut să-i spună mai multe. Ar fi putut să-i spună că nu se pierduse niciodată cu firea cu Greg așa cum o făcuse cu el. Fusesе un iubit capabil, dar nu simțise niciodată că ar fi dat totul pentru ea. Chiar și când stăteau îmbrățișați, când trupurile le erau unite, simțise deseori că era cu mintea altundeva, că o făcea mai degrabă din obișnuință decât din spontaneitate. Dar nu ar fi fost drept față de amintirea lui Greg să discute astfel de lucruri cu Chad.

— Aș mai vrea să știi că nu am mai fost cu nimeni după Greg. Și... nici înainte. Până în noaptea asta, m-am culcat doar cu soțul meu.

Poate că nu avea să creadă o mărturisire atât de demodată.

El se întoarse spre ea, până ce ajunseră față în față.

— Leigh, ești extraordinară, zise el încet, mângâind-o pe pomeți cu vârful degetului.

— Și tu la fel.

— Te iubesc, Leigh. Nu am vrut să o spun mai repede, ca să nu crezi că încercam doar să te fac să te culci cu mine. Am fost așa de fericit când ai spus că mă voiai! Chiar dacă ai fi spus că nu erai încă pregătită, doar să știu că mă voiai mi-ar fi liniștit inima. Bineînțeles, nu pot spune același lucru despre alte părți anatomice...

Râseră ușor, deși, în sinea ei, Leigh nu era convinsă că își dorea sau că era pregătită pentru iubirea lui.

— Te iubesc, dar, dacă îmi ceri să plec, o s-o fac.

— Nu. Rămâi, șopti ea, convinsă că asta voia.

Se lipi în el, împingându-și sânii în pieptul lui tare ca un zid. El îi puse mâna pe spate și o trase mai aproape. Se sărutară.

— Ai un piept impresionant, zise ea, cu gura îngropată în părul creț care îi gădilă nasul când își coborî capul.

— Al tău e în regulă.

Râse când ea îl mușcă ușor, în joacă. Mâinile lui îi spuseră cât de mult îi plăceau trupul ei. Îi cuprinse sânii cu palmele, în timp ce cu degetele mari îi aprecia umflătura pieptului.

Ea îl sărută pe piept până ce îi găsi sfârcurile masculine. Le linse. Chad se încordă, plin de nerăbdare, în timp ce mâna ei începu să rățăcească. În timp ce cu gura îl tortura cu săruturi lente și umede, cu mâna îi căută și îi găsi bărbăția tare care o apăsa în coapse.

— Oh, Dumnezeule, zise el cu voce aspră, cu dinții încleștați. Leigh, știi ce faci?

— Te iubesc.

Continuă fără milă, până ce îi simți respirația aspră și încărcată de dorință.

— Scumpa mea, dacă... nu te oprești... Ah, Leigh... Nu o să pot...

— Nici nu vreau să o faci...

Se mișcă astfel încât să-i primească prima penetrare instinctivă.

El oftă lung și tremurat când pătrunse în tărâmul de mătase.

— Mă primești întru totul. Atât de strâns! E perfect!

Avea dreptate. Chiar era perfect.

*

— Nu ar trebui să lipsească din nicio bucătărie, îi zise el la ureche, după ce îi împinse părul cu nasul.

O cuprinse din spate cu brațele, se sprijini de blat și o ținutui acolo.

— Ce anume? râse ea, storcând buretele cu care spălase vasele pe care le folosiseră la micul dejun.

— O bucătăreasă al naibii de sexy.

Îi tachină pielea de pe gât cu limba.

— Miroși bine, zise ea, punându-și capul pe umărul lui și întorcându-și fața spre gâtul lui.

— Ți-am folosit dușul și aparatul de ras înainte să o trezesc pe Sarah. Îi cerceta cu atenție urechea cu gura iscoditoare. Din fericire, aveam un schimb de haine în mașină. Era îmbrăcat cu blugi și altă cămașă de cowboy în carouri. Își dădu seama că era încălțat. Era mereu cu vreo doi centimetri și jumătate mai înalt când era încălțat.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să dorm mai mult.

— Păi, m-am gândit că așa ar fi fost frumos. Te-am ținut trează jumătate de noapte.

— Și tu ai fost treaz jumătate de noapte, zise ea glumind obraznic, frecându-și șoldurile de el.

El o plesni peste fundul îmbrăcat în blugi.

— Ai și o gură nerușinată. Se părea că nu găsea un motiv bun ca să își ia mâna de pe ea. Îi mângâie mușchii fermi și rotunzi ai posteriorului. Dar îmi place că ai simțul umorului. De fapt, îi mârâi el la ureche, îmi place cam tot la tine. De exemplu, asta. O strânse ușor. Și felul în care te simt. Se apropie de ea și își potrivește mijlocul pe șoldurile ei. Vezi că ne potrivim? Întrebă el pe un ton seducător.

Leigh oftă și se lăsă în spate pe pieptul lui.

— Nici măcar n-am ajuns încă la părțile bune, continuă el.

O cuprinse de talie, apoi își plimbă mâinile în sus, până ce ajunseră la sâni, pe care îi dezmierdă. Erau acoperiți doar de tricoul din bumbac moale pe care îl purta.

— Spune-mi când să mă opresc, zise el în timp ce o mângâia.

— Niciodată.

— Niciodată? Hm... Deci te-ai hotărât să mă mai ții totuși prin preajmă?

capitolul 7

Se ridică și se întoarse rapid spre el.

— Nu asta am vrut să spun, Chad.

El o prinse cu mâinile de față și o ținut cu privirea lui captivantă.

— Atunci ce ai vrut să spui?

Leigh se căzni să își ia privirea de la el.

— Nu știu, oftă ea. Știu că suntem atrași unul de celălalt, Chad, și am împărtășit un moment neprețuit: nașterea lui Sarah. Dar nu este de ajuns.

El se încruntă.

— Ți-am explicat de ce nu ți-am spus ce fac, Leigh.

— Ah, știu, Chad. Își îngropă fața în căldura pieptului lui și îl cuprinse de talie. Dă-mi timp, te rog! Tot nu pot să împac cariera ta cu viitorul meu. Când a murit Greg, am jurat că nu o să mai am o relație cu vreun bărbat care are o slujbă periculoasă. Nu pricepi? Nu pot risca să îl mai pierd o dată pe bărbatul pe care îl iubesc... Pur și simplu nu pot.

El o apucă tare de umeri.

— Nu ar trebui să îți asumi un astfel de risc. Îți jur! E ridicol să te agăți de o hotărâre pe care ai luat-o cu mult înainte să ne cunoaștem. Suntem meniți să fim împreună, Leigh. O să fac tot ce îmi stă în putință ca să te conving că ar trebui să te căsătorești cu mine. Nu o să pun presiune asupra ta, dar o să accepți, mai devreme sau mai târziu. Nu o să renunț până ce nu o s-o faci.

Își începu campania cu un sărut atât de înfocat, că Leigh aproape capitulă imediat. Dar se îndepărtă de el înainte să îi fie imposibil să se împotrivească gurii lui convingătoare.

Leigh se întoarse cu spatele spre el și se prinse cu mâinile de blat. Se strădui să nu se lase copleșită de slăbiciunea care pune stăpânire pe ea, se căzni să nu cedeze rugăminții lui.

— Nu trebuie să mergi la lucru azi? Întrebă ea, sperând să îi distragă atenția.

— Am sunat azi-dimineață. Câtă vreme știu... Se opri când o văzu tresărind, după care continuă cu calm: Câtă vreme știu unde să mă găsească, am câteva zile libere. *Tu* trebuie să muncești azi?

— Vreau să trec pe la mall să văd dacă au udat Crăciunițele și să mă asigur că nu a umblat nimeni la decorații.

— Că nu a căzut niciun ren, o tachină el, iar ea râse. Bine. Tu termină aici. Eu îi fac baie lui Sarah și o îmbrac.

— Dar, Chad...

El o opri din obiectat sărutând-o cu fermitate.

— Nu am avut niciodată de-a face cu un copil de vârsta lui Sarah. Am atâtea de învățat!

De fapt, se descurcă uimitor de bine. Leigh își luă o fustă și o bluză pe ea și se machie și se coafă până când Chad o îmbracă pe fetiță. Trecu prin camera lui Sarah în drum spre bucătărie, termină de umplut geanta pentru copii cu biberoane pline și borcanele cu mâncare pentru bebeluși, încălzitorul și lingurița lui Sarah.

— Cum stați? întrebă ea.

— Suntem aproape gata. Ne vedem în living.

Îi ceruse ajutorul doar ca să aleagă cu ce să o îmbrace pe Sarah.

*

Pentru restul lumii păreau o familie care ieșise la cumpărături, iar Chad nu făcu nimic ca să le schimbe părerea. Insistă să o țină pe Sarah în brațe prin mall, ținându-și în același timp brațul în jurul lui Leigh, posesiv, mai puțin când ea verifică decorațiunile. Așa cum se întâmpla mereu când ieșeau în public, oamenii vorbeau cu Chad pe un ton familiar. Mândru, el le făcu tuturor cunoștință cu Leigh și cu Sarah.

După ce plecară de la mall, se opriră la un fast-food și comandă carne de pui prăjită la pachet, după care Chad conduse Ferrari-ul spre Saddle Club Estates.

— Vreau să îmi vezi casa, îi zise el lui Leigh. Putem lua prânzul acolo.

Casa lui Chad se numărase printre preferatele lui Leigh chiar dinainte să știe că era a lui. O combinație de stiluri,

tradițional și contemporan, era construită din piatră și lemn de cedru. Curtea era amenajată frumos, cu câțiva puietti de nuci pecan ce promiteau să ofere umbră în anii următori.

Apăsă un buton de pe un transmițător de pe consola mașinii, iar poarta din fața aleii se deschise. Intră pe poartă și parcă Ferrari-ul lângă o ușă de garaj.

— Am ajuns acasă, zise el vesel, apucând găleata cu pui prăjit într-o mână și ținând ușa deschisă pentru Leigh și Sarah cu cealaltă.

Descuie o ușă dinspre curtea interioară pavată cu cărămizi, le conduse înăuntru, după care trecu repede pe lângă ele ca să dezactiveze sistemul de alarmă ce clipise de îndată ce intraseră pe ușă. Apăsă șirul corect de cifre pe panou și alarma se dezactivă.

— Adu-mi aminte să îți dau o cheie și combinația de la alarmă, ca să poți intra oricând.

Leigh încuviință năucă. Se simțea ca o sărmană sosită la oraș pentru prima oară. Casa părea desprinsă de pe paginile revistei *Architectural Digest*. Peste tot se vedea talentul unui decorator profesionist. Totuși, decorul impresionant nu părea atât de steril peste tot. Podelele de cărămidă foarte lustruite erau decorate cu covoare persane, și mai valoroase fiindcă erau vechi și puțin decolorate. Lucrări de artă originale erau grupate cu gust alături de imagini imprimate și afișe. Pe mese și etajere se puteau vedea obiecte pe care Chad probabil le adunase în călătoriile lui prin lume. Își pusese amprenta peste toate obiectele din jur.

— Chad, șopti Leigh de parcă s-ar fi aflat într-un muzeu. Ce casă frumoasă!

— Dar îți place?

Se răsuci și văzu că o privea plin de o neliniște chinuitoare,

temându-se că nu avea să fie de acord.

— Da, Chad, zise ea, râzând ușor. Doar că nu pot să asimilez chiar tot.

— Vino să vezi și restul.

Era mai mult decât se așteptase. Casa avea patru dormitoare, o cameră de zi învecinată cu dormitorul principal, patru băi, fără cea din apartamentul principal, un living formal, o cameră în care se servea micul dejun, o cameră cu jocuri cu bar, un living uriaș, un birou, o spălătorie și o bucătărie în stil rustic. În dormitorul principal, camera de zi, living și în livingul de zi de lângă bucătărie erau șemineuri.

Afară erau o piscină splendidă cu spa, o cabină de schimb și un alt bar complet acoperit.

— O singură persoană locuiește aici? întrebă Leigh distrasă în livingul cu acoperiș cu boltă.

— Ridicol, așa-i? zise Chad cu tristețe. Am cumpărat casa cu vreo doi ani în urmă, de la un prieten de-al tatei, un petrolist. El își construia alta, mai mare și mai bună.

— Mai mare și mai bună ca asta? întrebă Leigh nevenindu-i să creadă.

Chad râse.

— Am cumpărat-o mai degrabă ca o investiție. Pe proprietar nu îl interesa profitul, ci doar să scape de ea. Valoarea i-a crescut considerabil de atunci din pricina creșterii economice din Midland. Dar, Leigh, mă simt al naibii de singur când vin acasă. Nu a locuit nimeni aici cu mine. Am cumpărat-o după... moartea lui Sharon.

O cuprinse în brațe, fără să-i pese că Sarah se afla între ei. I se păru firesc să o includă și pe fetiță în îmbrățișare. Chad o sărută afectuos pe Leigh.

— Cine știe, zise el cu gura lipită de a ei, poate că o să

sfârșim umplând celelalte dormitoare cu micuți Dillon.

O mângâie pe sân, atingere pe care Leigh ajunsese să o cunoască, dar care o încânta de fiecare dată.

— Și presupun că, întrucât ai exersat, ți-ar plăcea să-i aduci pe toți pe lume, îl tachină ea.

— Aș prefera să-i concep.

Leigh se îndepărtă brusc de el și duse mâna la gură.

— Chad, tocmai m-am gândit la... noaptea trecută. Nu am... și tu nu ai...

El râse.

— Mi-ar plăcea la nebunie dacă ai rămâne însărcinată. Atunci ar trebui să te căsătorești cu mine imediat.

— Chad! Nici măcar nu am zis că o să mă căsătoresc cu tine, darămite să...

— Șșșt. Glumeam doar.

Sarah începea să se sature de conversație. Începu să se lovească cu capul de umărul mamei ei și să își fluture pumnii mici, ca un semnal de avertizare că nu mai avea răbdare.

— Cred că mai bine îl hrănim pe cel pe care îl avem deja, zise Chad. Și mie mi-e foame, Sarah. Vino!

O luă pe fetiță de la Leigh și o duse în bucătărie. Dar trebuia să i-o dea curând înapoi. Leigh era mult mai obișnuită să o țină pe fetiță cu un braț în timp ce îi pregătea mâncarea cu cealaltă. Chad așeză vasele de ceramică pe masă și folosi șervețelele de hârtie pe care le primiseră cu puiul.

— Cine face curat în casă?

— Vine o doamnă o dată pe săptămână. Spală rufe și face curat.

Leigh îi aruncă o privire șireată, bănuitoare.

— Ce fel de *doamnă*?

— Deja ești geloasă?

— Ce fel de doamnă? repetă ea.

— Are vreo 22 de ani, păr brunet lucios până la talie, picioare lungi și zvelte, o siluetă grozavă, dar are dinții ușor ieșiți în afară. Cunoști genul, zise el și ridică din umeri cu indiferență.

— Sper că mă tachinezi iar.

— Dacă te deranjează chiar atât de tare, o concediez.

— Chad Dillon...

O trase spre el și o sărută apăsător.

— Calmează-te, femeie. Doamna de Leon are șase copii, toți adulți și cu copii la rândul lor. Știu sigur, pentru că, dacă sunt pe aici, trebuie să ascult mai mult decât aș vrea să aflu despre fiecare nepot. Are vreo 60 de ani, niciun metru cincizeci înălțime și a apreciat grozav mâncarea toată viața ei. Și acum, pot să îmi mănânc prânzul?

Leigh îi dădu lui Sarah o linguriță cu sfeclă pasată, care aștepta. Își țuguie buzele cu afecțiune, încercând să își înăbușe un zâmbet, dar simți cum i se curbează colțurile gurii.

— Îmi place la nebunie să te sărut în spatele genunchilor, zise Chad, mușcând dintr-o bucată de pui crocantă.

Fu de ajuns ca ea să înceapă să râdă.

— Ești îngrozitor. Mai întâi mă enervezi cu menajera ta, după care spui ceva pe deplin necuviincios la masa de prânz.

— Ce să fac dacă pielea ta are un gust grozav? Peste tot.

Leigh își aminti de intimitățile pe care le împărtășiseră în noaptea de dinainte și simți cum i se încinge trupul de dorință, dar era hotărâtă să își mănânce prânzul.

— Ai luat vreun sos pentru cartofi?

El chicoti.

— Schimbi subiectul? Poți încerca, dar îți promit că zilele astea mă gândesc la un singur lucru.

Leigh aruncă o singură privire în ochii lui azurii și știe exact la ce se gândea. Spera ca el să nu își dea seama că și ea se gândea des la același lucru.

După ce Sarah își termină biberonul și molfăi un os de copan fără carne, Chad îi sugerează să o așeze pe canapeaua scurtă din dormitorul principal pentru un pui de somn.

— O putem întoarce spre perete și ar fi ca un pătuț.

La insistența lui Leigh, acoperiră damascul cu saci de gunoi de plastic, după care întinseră un cearșaf peste perne.

— Aș muri dacă ar uda canapeaua, sau poate mai rău, zise Leigh.

— Nu ar face niciodată ceva atât de nedemn de o doamnă, zise Chad în apărarea lui Sarah.

Leigh se încruntă la el.

— Hai să tragem și noi un pui de somn, îi șopti Chad când pleacă de lângă Sarah, care dormea.

Fără să aștepte ca ea să fie de acord ori să refuze, o luă de mână și traversară covorul spre patul mare și lat.

Încăperea era decorată în nuanțe de bej, verde-închis și roșu-cafeniu. Creau un efect masculin, dar frumos. Chad se duse la un dulap și scoase două cuverturi de pe raftul de sus.

— Bunica din partea mamei le-a făcut, zise el, întinzând una peste cuvertura de piele întoarsă. Se întoarse apoi la dulap și scoase două perne cu pene, cu huse brodate cu inițială și proaspăt spălate. Le trânti pe pat, după care se așeză pe marginea lui și începu să își scoată cizmele. Apoi își scoase cureaua western lată cu cataramă de alamă prin găicile de la blugi. Se întinse pe pat și o prinse pe Leigh de mână. Ea fu ușor dezamăgită că vorbise serios când îi propusese să tragă un pui de somn.

Se descălță și se întinse lângă el. El trase cealaltă cuvertură

peste ei.

— Stai comod? o întrebă el somnoros la ureche.

Se cuibări lângă ea, cu un braț peste pântecul ei și își îngropă nasul în gâtul ei.

— Îhî, oftă ea, abia atunci dându-și seama cât de somn îi era.

— Somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute.

O pișcă ușor de dos, după care se cuibări iarăși aproape de ea.

Leigh zâmbi și căzu într-un somn fără vise.

*

Ridică brațul greu de pe ea și se mișcă lent, ca să nu îl trezească pe Chad. Dormea buștean. Leigh se strecură până la marginea patului, căscă tare, apoi se ridică. Privi peste umăr și văzu că nu îl deranjase. Ceasul de alamă de pe noptieră îi arăta că dormiseră mai bine de o oră.

Covorul dens îi absorbi zgomotul pașilor în timp ce traversă camera și se uită peste spătarul canapelei scurte la Sarah. Era tot în poziția ei cu fundul ridicat și dormea liniștită. Era plină de salivă pe bărbie. Leigh zâmbi cu tandrețe, iar inima i se strânse de dragoste.

Se întoarce la pat. Judecând după răsuflarea lentă și uniformă a lui Chad, încă dormea profund. Fața îi era relaxată, ridurile din jurul ochilor mai puțin evidente. Părul îi era ciufulit ștrengărește. Era întruchiparea frumuseții masculine.

În timp ce privi chipul liniștit al lui Chad, Leigh simți cum un drăcușor neastâmpărat îi dădea ghes. Își privi speculativ perna. Ispita era prea mare ca să-i reziste. O apucă și o ridică deasupra capului. Dar, când o coborî rapid spre el, ca să-l

lovească în cap cu ea, el își ridică rapid brațul și o prinse din zbor.

Leigh își înăbuși un țipăt de uluire și o zbughi din pat. Chad se dădu jos din pat dintr-o săritură athletică și porni după ea. Se năpusti asupra ei în mijlocul camerei și căzură amândoi pe covor.

— Ai crezut că m-ai luat prin surprindere, așa-i? întrebă el, rostogolind-o pe spate sub el.

— Îmi pare rău, Chad, îmi pare rău. Of, nu, te rog, îl imploră ea când începu să o gâdile. Chad, nu!

— Scuzele nu o să te ajute cu nimic.

O gâdila peste tot. Ea îl plesni peste mâini, până când el îi țintui mâinile de o parte și de alta a capului cu pumni ca de fier. Răseră împreună, râsuflând greoi de la efort. Sâni i se ridicau și coborau la fiecare respirație. Se potoliră treptat din râs, pe măsură ce deveniră conștienți unul de celălalt, de sexualitatea pe care o emanau, de căldura trupurilor lor, de dorința care creștea între ei.

Rămaseră nemișcați, doar respirând. Privirile li se întâlneau, după care își priviră reciproc gurile, în același timp. Chad își umezi buzele cu limba. Leigh și le umezi pe ale ei, iar privirile li se întâlneau iarăși. El îi dădu drumul la încheieturile mâinilor și îi cuprinse capul, mângâind șuvițele de culoarea cuprului care licăreau pe covorul întunecat. Ea își ridică mâinile și le împreună pe ceafa lui, atingându-i iubitoare părul care îi ajungea până la gulerul cămășii. El se mișcă, transmitându-i un mesaj prin trupul lui. Ea receptă mesajul și îl confirmă cu o mișcare.

Chad se prăbuși fără cuvinte peste ea și se lipi cu lăcomie de gura ei. Limba ei o întâlni pe a lui, într-o zvârcoleală erotică, în timp ce se prindea cu mâinile de umerii lui. O ținu strâns,

sărutând-o în continuare, și se rostogoliră de nenumărate ori pe covor, cu picioarele încurcate.

Se opri cu Leigh deasupra lui, căutându-i cu frenezie nasturii bluzei. Îi desfăcu unul câte unul, deși bâjbâi neîndemânatic printre săruturi pasionale.

După ce îi desfăcu pe toți, își înălță capul și o mângâie cu buzele pe umflătura sânilor deasupra sutienului, după care linse întinderea catifelată de piele, oprindu-se din când în când și înfierându-i carnea moale cu câte un sărut încins. Ea își încâlci degetele în părul lui și îl trase spre ea.

După ce o chinui până ce nu mai putu îndura, îi desfăcu sutienul și i-l dădu la o parte. Îi privi chipul în timp ce o mângâie cu blândețe, frământându-i sânii plini și feminini.

Îi atinse sfârcurile cu vârfurile degetelor, convingându-le să se întărească. Nespus de grijuliu, ca să nu o rănească, le răsuci cu blândețe între degete.

— E la fel de plăcut și pentru tine? întrebă el în șoaptă, seducător.

Murmurul gutural care i se desprinsese de pe buze se transformă într-un geamăt rugător. El își înălță capul și îi alină mugurii umflați cu buzele și limba, plin de dorință, satisfăcându-și în același timp nevoia de a o avea.

Bluza îi atârna de o parte și de alta a corpului în timp ce Chad desenă modele încântătoare pe pielea ei. Felul măsurat în care își curba gura o copleși. O stavilă se ridică și fu inundată deși mai multă dragoste pentru acest bărbat, cum nu ar fi crezut că era în stare să simtă.

El își strecură mâinile sub fusta ei și apoi și le trecu în sus peste coapse și fund. Își încovoie degetele mari pe după elasticul ciorapilor și îi trase în jos pe picioare. Ea îi scoase când el o întoarse ușor pe spate și îi aruncă neglijent.

Leigh deveni acum posesivă. În timp ce Chad se sprijinea pe brațe deasupra ei, ea îi scoase cămașa din pantaloni și îi desfăcu nasturii. Apoi, îndrăzneată datorită pasiunii mistuitoare care o cuprinsese, îi desfăcu blugii și îi trase peste șolduri. Își explorară reciproc cele mai intime locuri, cu mâini nerăbdătoare.

— Te doresc așa de mult, Leigh. Atât de mult, scumpa mea, gemu el.

— Da, Chad. Oh, Dumnezeuule, da!

Își îndoi brațele în timp ce el își coborî trupul peste al ei. Suspinară amândoi satisfăcuți când o posedă.

După câteva minute lungi și glorioase, stăteau întinși pe covor, sătui, ca un morman de haine șifonate și cu brațe, picioare și două capete ce nu păreau dornice să se separe.

— Arăți de-a dreptul răvășită, o tachină el.

— Te deranjează?

— Ai putea fi și goală și nu m-ar deranja. Râseră de ironia afirmației lui. Cât crezi că o să ne îngăduie Sarah să continuăm această depravare?

— E un miracol că nu s-a trezit deja. În scurtă vreme, o să fie gata de masă.

— Avem timp să facem o baie?

Ea își întoarse capul spre el.

— O baie?

— Vino, zise el brusc lovit de inspirație. De doi ani, am o cadă cu gresie mozaic de vreo doi metri lungime și unul adâncime și nu am folosit-o niciodată.

După ce verifică și văzu că Sarah încă dormea, Leigh se lăsă condusă în baie. Baia era într-adevăr decadentă în opulența ei. Cada era înconjurată de geamuri care dădeau spre o grădină privată îngrădită, doar că nu creștea nicio plantă în ea.

— Chad, de ce nu ai plantat nimic acolo?

— Pentru că nu am plănuir să întrețin doamne în cadă. Ți promit că, dacă o să faci baie cu mine, până mâine la ora asta o să fie o pădure tropicală acolo.

O spuse cu mâna pe inimă și cu atâta sinceritate, încât Leigh râse.

— Cum să nu, să dăm drumul la apă.

În timp ce cada uriașă se umplea, se dezbrăcară de hainele șifonate. Asta dură excesiv de mult. Se ajutară unul pe celălalt, sărutându-se tot timpul. Când fură amândoi goi și intrară în cadă, Leigh se plânse:

— Păcat că nu ai spumant.

Chad se gândi preț de o clipă, apoi spuse:

— Stai așa.

Nedescurajat de faptul că era gol și avea picioarele ude, ieși din baie.

Leigh intră în cada pe jumătate umplută cu apă caldă. Chad se întoarse cu o sticlă de plastic de detergent de vase.

— Glumești! strigă Leigh când el împrășcă săpunul lichid sub robinet.

— La nevoie, improvizează, glumi el.

Detergentul de vase făcu un munte de clăbuc la suprafața apei în timp ce ei stătură față în față, Leigh cu picioarele peste picioarele lui Chad. Se desfătară cu senzația pe care le-o stârnea pielea udă sub mâinile lor cu pielea încrețită. Rătăceau des săpunul și, în timp ce îl căutau, găseau o pradă mai interesantă sub apă. Se sărutau din cele mai mărunte motive.

Un sărut se prelungi într-atât încât Leigh uită de baie, uită de toate, mai puțin de gura care îi devasta toate simțurile. Foamea care trebuia potolită se intensifică, până ce îi simți mâinile pe șolduri, trăgând-o mai aproape.

— Chad, zise ea uimită, eliberându-și gura de a lui când îl simți îmboldind-o ușor între coapse. Se... poate cu... cu apa... și...

El îi îngădui doar o clipă să se minuneze, cât îi zâmbi al naibii de scandalos și totuși drăgăstos de liniștitor.

*

Sarah cooperă și se trezi doar după ce se îmbrăcaseră deja, ce-i drept, în haine cam șifonate. Chad, simpatizând cu fetița, afirmă că era lihnit de foame. O înfășură ca să-i fie cald și le duse pe amândouă afară să privească luminițele de Crăciun care se aprinseseră automat la amurg.

O hrăniră mai întâi pe Sarah, după care o așezară pe podeaua din bucătărie, să se joace, în timp ce ei mâncară omletă.

— Trebuie să cumpăr un leagăn și un țarc pentru copii, nu-i așa? zise el printre îmbucături. Cu siguranță, nu le pot căra de la tine și înapoi în Ferrari.

— Ai putea să folosești camioneta, zise Leigh cu voce dulce, fluturând din gene. De fapt, e mereu ticsită.

El îi aruncă o privire ucigătoare în timp ce se ridică să își mai toarne cafea în cană.

— O să-mi scoți mereu ochii cu asta, așa-i? Se întoarse la masă cu o cană plină, aburindă, și se lăsă pe scaun. La vremea respectivă, era mai bine ca tu să crezi că sunt mecanic. Nu am vrut să îți stârnesc bănuiele venind cu un Ferrari. În plus, îi zise el și îi făcu lasciv cu ochiul, eram prea ocupat să stârnesc alte lucruri.

— Nu te îndepărta de subiect, îi zise ea cu severitate prefăcută. Apoi clătină din cap încurcată și se jucă alene cu

furculița în mâncarea rămasă pe farfurie. Ești foarte înstărit, nu-i așa?

— Am avut noroc cu câteva investiții, răspunse el ambiguu.

— Și ești plătit bine pentru munca pe care o faci.

— Da.

— Afacerea cu avioane?

— Eu și un prieten am început o afacere de transporturi cu zboruri charter cu câțiva ani în urmă, cu două avioane. Acum avem patru. A fost o activitate secundară profitabilă.

— Da, văd asta, zise ea, privind dovezile succesului său. Probabil ești mereu ocupat.

El se întinse peste masă și o luă de mână.

— Găsim noi o soluție, Leigh. Nu crezi că merită să încercăm să găsim o soluție?

Nu avea de gând să își ia încă un angajament, așa că evită să îi răspundă și îl întrebă:

— Ce alte afaceri mai ai?

Își dădu seama din felul în care îi evita privirea că nu voia să vorbească despre afacerile lui.

— Mai am câteva terenuri pe ici-colo. Nu prea aveam pe ce să cheltuiesc banii, așa că i-am investit.

— Terenuri? Teren agricol, proprietăți comerciale?

El ridică din umeri modest.

— Presupun că un pic din amândouă.

— Și ferma de vite a tatălui tău și sondele de țigeti?

— Sunt partenerul lui.

Ea își duse mâna la gură și oftă lung și tremurat.

— Leigh, zise el, apoi o prinse de mâna cu care își acoperea gura și o strânse tare. Te deranjează că am bani? Ai prefera să fii un mecanic și nimic altceva?

— Nu, Chad, nu e asta, deși recunosc că sunt puțin intimidată de... de toate astea. Greg, oricât de periculoasă ar fi fost slujba lui, era totuși un angajat al guvernului. Pur și simplu nu mă pot obișnui cu acest belșug.

— Nu te gândești la asta. Nu înseamnă nimic. Dacă aș fi fost un mecanic care își duce traiul din slujbe ocazionale și v-aș avea pe tine și pe Sarah, m-aș fi simțit cel mai bogat om din lume. Și dacă nu v-aș avea, nimic din toate astea, zise el făcând semn cu mâna spre încăperea, nu ar valora o lețcaie pentru mine. Astăzi, pentru prima oară, casa asta a fost importantă. Și doar în ipostaza de cămin, unde să vă aduc pe tine și pe Sarah.

Ochii lui albaștri care licăreau cu pasiune străluceau acum cu convingere. Vorbea serios, iar ea știa. Nu îl mai vedea clar din pricina lacrimilor și se întinse să îi atingă gura frumoasă.

— Of, Chad...

*

La ușa casei ei, o sărută cu tandrețe, fără pasiune.

— Nu îmi place că trebuie să plec. Îmi doresc să rămân peste noapte, dar nu vreau să îți risc reputația. Noaptea trecută, le-am dat deja iubitorilor de bârfe subiect cât pentru o lună întreagă.

— Sunt dispusă să îmi încerc norocul.

El clătină din cap.

— Eu nu sunt. Nu cu tine. Nu o să locuim împreună până când nu o să fii soția mea. Și o să fii, Leigh! O să fii.

O sărută din nou, apoi se întoarse.

capitolul 8

O sună în dimineața următoare, chiar când Leigh o îmbrăca pe Sarah după baie.

— Salut. Te-ai trezit?

— Știi bine că da. Sarah e ca un ceas deșteptător ambulant.

El râse.

— Am fost invitați la o petrecere în weekend. Vineri seară, mai precis. Vrei să vii?

— Ce fel de petrecere?

— O cină festivă pentru trei prieteni de-ai mei care se întâmplă să fie născuți în aceeași zi.

Leigh își închipui un living plină cu oameni ca soția lui Bubba și prietenele ei. Sofisticate. Avute. Nu ar fi avut nimic potrivit cu care să se îmbrace.

— O să fie un fel de grătar în casă. Ceva lejer.

În loc de bijuteriile din aur cu diamante, aveau să le poarte pe cele din argint cu peruzele. Leigh nu crescuse în pădure, iar mama ei, la cât de afectată era, o învățase cum să se poarte în societate. Totuși, știa că locul ei nu era într-o încăpere cu oameni avuți, care se ocupau de petrol și de vite. Se simțise îndeajuns de intimidată când fusese acasă la Chad și văzuse cât de bogat era.

— Nu știu ce să zic, Chad, se eschivă ea, căutând o scuză rațională ca să nu meargă. Nu știu ce-aș face cu Sarah...

— Poate veni și ea. E un eveniment în familie. Sunt invitați și copiii. O să fie hoarde întregi de copii, iar Sarah o să se poarte de departe cel mai frumos.

— Păi...

— Am încheiat discuția. Voiam doar să te anunț, ca să te

pregătești. Și azi ce faci la prânz?

În săptămâna aceea petrecură mai mult timp împreună decât despărțiți. El venise să ia prânzul cu ea în fiecare zi, fie în afara mallului, la un restaurant din apropiere, fie împărțind sandvișuri pe o bancă, lângă fântâna din centrul comercial.

Insistă să le scoată pe ea și pe Sarah la cină, în loc să o lase pe Leigh să gătească în fiecare seară. Prima oară când merseră cu Sarah la restaurant, Leigh fu agitată, dar fetița o surprinse și se purtă uimitor de frumos. În timp ce ea și Chad mâncară preparate mexicane, Sarah gânguri fericită la o *piñata* care atârna de tavan.

— Ți-am spus eu, zise Chad, dând din cap spre fetița mulțumită.

— Se poartă bine doar ca să îmi facă în ciudă.

Chad râse, apoi se încruntă.

— Sunt convins că e o logică în ce ai spus, doar că eu nu o văd.

Râseră amândoi, apoi Leigh spuse:

— Ar trebui să fii mamă ca să înțelegi. Să îmi amintești să îi mulțumesc Ameliei că mi-a arătat cum să o prind pe Sarah în scaunul pentru copii.

Serile pe care le petreceau împreună erau liniștite și intime, deși Chad pleca mereu devreme. Era aproape chinuitor și dureros să își ia rămas-bun, și se agățau cu disperare unul de celălalt. Dar, în afară de săruturi afectuoase și îmbrățișări strânse, Chad nu făcea alte aluzii sexuale. De parcă ar fi vrut să îi arate că nu voia să se căsătorească cu ea doar pentru că erau compatibili sexual.

Ghemuiți pe canapea, se uitau la televizor, deși Leigh rareori își amintea apoi despre ce fusese emisiunea vizionată. Era conștientă doar de apropierea lui, de siguranța pe care o

simțea în brațele lui. Prezența lui Chad dădea o dimensiune nouă vieții ei, o intensifica.

În chip irațional, deși devenea dependentă și se bucura de liniștea pe care o aducea în viața ei, o enerva în același timp.

O însoțea la băcănie, punând-o pe Sarah pe umeri când începea să se agite în cărucior. Lui Leigh nu îi plăcea deloc să admită că lucrurile erau mult mai ușor de gestionat cu patru mâini în loc de două. Aducea sacoșele cu alimente din portbagaj și le punea în dulapuri, în timp ce ea se ocupa de fetița care plângea. Înainte de Chad, Leigh trebuia să amâne una din două treburi neplăcute și să se ocupe de cealaltă. Dar până la urmă tot trebuia să le facă pe amândouă.

Începea să depindă de el, să îi fie îngrozitor de dor când nu era acolo. Cu felul lui blând și iubitor de a fi, o convingea că ar fi trebuit să nu mai fie reticentă și să se căsătorească cu el cât mai curând posibil.

Totuși, ezita să își ia un angajament deplin. Cu un singur apel, ar fi putut ieși din viața ei și ar fi putut sta departe de ea luni la rând. Odată căsătorită cu el, nu credea că ar fi reușit să îndure să-l lase să plece pentru a stinge incendii. Ar fi trăit într-o agonie constantă, întrebându-se dacă avea să se mai întoarcă. El îi jurase că lucrurile nu urmau să se întâmple așa, că avea să se întoarcă mereu. Și Greg îi jurase la fel. Nu știa dacă mai avea tăria să trăiască într-o asemenea nesiguranță.

În plus, nu era convinsă că s-ar fi potrivit vreodată cu cercul lui de prieteni. Cu siguranță, aveau să se întrebe de ce Chad, care se părea că ar fi putut avea orice femeie și-ar fi dorit, ar fi vrut în schimb să se lege de o văduvă care avea un bebeluș. Nu era din rândul bogaților. Era fată de pilot. Oare ce părere urmau să aibă prietenii lui despre asta? Încă se gândea la asta în timp ce se îmbrăca pentru petrecerea de vineri seară,

care o îngrozea.

Chad subliniase faptul că era o petrecere lejeră, așa că se îmbracă într-o fustă de blugi care îi venea până la jumătatea gambei, cu volănaș la tiv, cizme de piele maronii și o bluză de bumbac albă în stilul de început de secol, cu mâneci bufante modificate și un guler înalt, cu margini dantelate. Pe Sarah o îmbracă în salopeta ei de blugi.

— Arătați grozav, zise Chad când Leigh îi deschise ușa. Dar sunteți îmbrăcate prea elegant.

El era îmbrăcat cu blugi, cizme și o cămașă western, iar pe deasupra avea o jachetă din piele întoarsă.

Petrecerea deja începuse când Chad opri mașina lângă o casă impunătoare, care se afla pe o proprietate ce se întindea pe câțiva acri de pământ chiar lângă oraș. Leigh fu surprinsă să vadă în spatele ei un hambar; un hambar vopsit și modern, dar totuși un hambar.

Îl privi, nevenindu-i să-și creadă ochilor. El rânji.

— Vino!

Ducând și copilul, și geanta, o conduse înăuntru, unde câteva zeci de oameni transpirau deja de la dansuri country-western alerte. O formație din trei membri cânta o muzică hârâită pe o platformă dintr-un colț al încăperii vaste.

— Chad!

Femeia reuși cumva să se facă auzită peste muzică, râsete și pălăvrăgeli. Își croia drum prin mulțime cu un chip deschis și prietenos. Deși avea multe inele cu diamante mari pe degete, era îmbrăcată cu blugi și o cămașă cu franjuri la platcă și la mâneci. Nu erau blugi de marcă pe care i-ai fi cumpărat dintr-un magazin mic, ci blugi western potriviți pentru lucru.

— Bineînțeles că aveai să vii însoțit de cele mai drăguțe fete, zise ea tare, îmbrățișându-i pe Chad și pe Sarah în același

timp. Salut, îi zise ea lui Leigh.

Chad i-o prezentă pe Leigh gazdei lor și soțului ei, care li se alătură, cu o sticlă de bere cu gât lung în mână vânjoasă. Dădu mâna cu Leigh, întâmpinând-o prietenește, până ce o duru brațul.

— Haide să-i cunoști pe ceilalți, o îndemnă el, luând-o pe Leigh de mână.

Ea privi neajutorată cum doamna o luă pe Sarah din brațele lui Chad.

— Mergeți voi. Eu vreau să o cunosc mai bine pe Sarah.

În următoarea jumătate de oră, Leigh fu prezentată câtorva zeci de persoane care o salutară la fel de entuziasmați ca prima pereche. Din când în când, arunca o privire peste umăr, încercând îngrijorată să o găsească pe Sarah. Bebelușul era fie dat din mână în mână celor care așteptau cu nerăbdare să o îmbrățișeze, fie studiat cu atenție și curiozitate de un grup de copii mai mari. Judecând după râsetul și zâmbetul ei fericit, Leigh își dădu seama că Sarah se desfăta cu publicul ei și toată atenția pe care o primea.

Leigh începu să se relaxeze. Nu era o mulțime intimidantă. Chiar deloc. I se spuse că unii dintre bărbați de acolo lucrau cu Chad. Alții erau prieteni pe care îi știa din liceu. Mulți dintre ei munceau la sonde petroliere. Unul era doctor. Altul — președinte de bancă. Și totuși, nu părea să se vadă diferența. Veniseră cu toții să se simtă bine, și se molipsi curând de veselia lor.

— Te distrezi? o întrebă Chad venind în spatele ei în timpul unei pauze în conversația animată pe care o purta cu o tânără care avea gemeni cu câteva luni mai mari decât Sarah.

O cuprinse cu brațele, trăgând-o spre el.

Ea își întoarse ușor capul.

— Da, zise ea spre propria surprindere. Chiar mă distrez.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi se distrează, îi mârâi el la ureche.

Ea se răsuci spre el.

— Tu nu te distrezi?

— Nu. Nu te-am sărutat toată seara.

Înainte să apuce să se pregătească pentru sărut, el îi revendică gura într-un sărut încins. O sărută scurt, dar îi tăie răsuflarea. Se legănă ușor când el se trase în spate. Cei din apropiere zâmbeau larg, iar Leigh roși când auzi fluierături.

— Hai să dansăm, zise Chad, luând-o de braț și împingând-o spre zona spațioasă din centrul hambarului, care folosea drept ring de dans.

Sarah stătea în poala unei doamne cu aer de bunică, proptită de pieptul ei generos. Femeia o bătea ușor pe Sarah pe mâini în ritmul muzicii.

Leigh se clătină ușor când văzu perechile luându-se de braț și formând șiruri ce porneau din centrul unui cerc mare.

— Chad, nu pot să dansez așa, zise ea, arătând spre perechile angrenate în dansul aparent complicat și foarte energic.

— Cotton-Eyed Joe¹?

— Nu ne-au învățat să dansăm așa la cursurile de dans de societate pe care m-a forțat mama să le urmez.

— Te asigur că nu necesită deloc finețe, râse el. Nu e greu. Doar ține-te de talia mea.

Douăzeci de minute mai târziu, își croiră drum de pe podeaua de dans spre un colț izolat. Leigh gâfâia, cu degetele răsfirate pe piept. Se sprijini de perete.

¹ Dans country în linie (n.tr.)

— Gata, zise ea șuierător.

Chad se șterse pe frunte cu o batistă.

— O băutură rece și ceva de mâncare, și o să fii gata pentru încă un dans.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Nu am mai făcut atâta mișcare de... Nici nu îmi amintesc dacă am făcut vreodată atâta mișcare.

El veni spre ea, o strânse în brațe și râseră ușor. Mirosul apei lui de colonie îi umplu simțurile în chip amețitor. O mângâie cu mâinile lui puternice pe spate și spuse cu buzele în părul ei:

— Îți plac prietenii mei?

Ea își ridică privirea.

— Da. Da, îmi plac.

— Și ei te plac pe tine. Dar, dacă unii dintre indivizii ăia nu-și iau privirea lascivă de la tine, trebuie să clarific situația.

— În legătură cu ce? Întrebă ea cu glas gutural.

El o privea într-un fel atât de cunoscut, încât îi ațâță sângele deja încins.

— În legătură cu faptul că îmi aparții. Că eu te-am văzut primul, că sunt serios, iar toți ceilalți trebuie să-și țină mâinile acasă. În legătură cu asta.

O sărută adânc, apăsător, vârându-și limba în gura ei și încălcându-i părul în pumnul lui. Îi simțea dorința înăbușită, pentru că și ea simțea la fel. Când se despărțiră, în sfârșit, o mai sărută o dată ușor pe obraz și îi spuse:

— Hai să mâncăm ceva.

Și chiar dacă nimeni altcineva nu înțelesese intențiile lui Chad, Leigh cu siguranță o făcuse.

De la grătarul pe cărbuni din afara hambarului, erau aduse platouri cu fripturi și cartofi copti înveliți în folie de aluminiu și

boluri uriașe cu salată. Mese de picnic din sequoia acoperite cu fețe de masă fuseseră așezate de la un capăt la celălalt al încăperii, pe mai multe rânduri. Leigh o luă pe Sarah, în timp ce Chad le umplu farfuriile.

Copila stătea în poală la Chad și îl lovi în stomac cu piciorușele până ce îi băgă o bucată de cartof pufos în gura nerăbdătoare.

Oamenii strigau, râdeau și se tachinau gălăgioși, toată lumea renunțând la eticheta de la masă ca să se distreze. Leigh nu își amintea să se fi simțit vreodată mai bine ca atunci și mănăcă copios. Ea și toți ceilalți începură brusc să aplaude când tortul aniversar enorm, cu mai bine de o sută de lumânări, fu adus pe o masă cu roți.

La ușa casei ei, după ce o culcară pe Sarah, care era obosită, Chad o mângâie pe Leigh pe obraz.

— Te-ai potrivi la perfecție, zise el. Mi-a plăcut foarte mult să te am alături în seara asta. Eram mândru să fiu cu tine. Nu a fost ca și cum aș fi mers la întâlnire. Toți au părut să accepte că faci parte din mine. Mi-ar plăcea să fie așa.

— Îmi îngreunezi foarte tare situația.

— Foarte bine. Vreau să te epuizez, să îți dobor zidurile de apărare. O strânse tare la piept. Căsătorește-te cu mine, Leigh!

— Uneori, cred că am putea să o scoatem la capăt, după care...

— Nu te gânde la motivele pentru care s-ar putea să nu funcționeze. Gândește-te la toate lucrurile care sunt *așa cum trebuie*.

— Știu, știu. Crede-mă că știu. Dar mai e slujba ta, Chad. Nu sunt doar încăpățânată. Chiar nu știu dacă m-aș descurca vreodată cu ea.

— Hai să facem o probă, îi sugeră el încet. Trebuie să plec

din oraș săptămâna viitoare.

Ea își înălță capul, și privirea i se umplu de groază.

— Nu la un incendiu, o asigură el rapid. Trebuie să verific un echipament în Louisiana. O să te sun în fiecare seară la ora zece. Promit. Așa ai putea să vezi cum ar fi când o să fiu plecat.

Ea încuviință. Poate că o probă nu era o idee proastă. Poate că aveau amândoi nevoie de timp să își analizeze sentimentele. Nu puteau nega atracția sexuală dintre ei – când erau împreună, asta le întuneca judecata. Poate că separat aveau să vadă lucrurile mai limpede.

— Când trebuie să pleci?

El făcu o grimasă.

— Mâine.

Primul ei impuls fu să îl certe că nu îi spusese, să intre în panică fiindcă nu avea să îl mai vadă înainte să plece. Dar trebuia să înceapă a se obișnui cu astfel de plecări rapide. Îi zâmbi curajoasă, deși ușor tremurat.

— O să-mi fie dor de tine, recunosc eu ea. Promiți să mă suni?

El o sărută. Fu un sărut care îi făgăduia mai multe decât un apel telefonic.

*

Poate că dacă nu ar fi fost în weekend, zilele ar fi trecut mai repede. Dar așa, sâmbăta și duminica trecură greu. Sâmbătă, Leigh se duse la mall, sub un pretext neîntemeiat, doar ca să iasă din casă. Până și greutatea pe care le întâmpinase când o pregătise pe Sarah pentru ieșire și când trebuise să intre cu căruciorul în mall, care era plin de oameni care își făceau cumpărăturile pentru Crăciun, merită cele

câteva ore în care nu se mai gândise doar la Chad, deși gândul îi era mereu la el. Obosită, până ce o duse pe Sarah cu toate lucrurile ei înapoi în casă, Leigh își dădu seama cât de bine era să aibă un bărbat prin preajmă.

Așa cum promisese, o sună la ora zece fix în seara aceea. Leigh o culcase deja pe Sarah și făcuse o baie fierbinte, ca să o ia somnul. Stătea întinsă în pat, citind o carte, când sună telefonul. O fracțiune de secundă mai târziu, ținea receptorul la ureche.

— Bună.

Nu se prefăcu a fi sfioasă. Fiorul care o străbătu când îi auzi vocea îi întrecu mândria.

— Bună, scumpa mea, îi zise el, alinându-i nerăbdarea ce o lăsa fără suflare.

După ce discutară câteva banalități despre zborul lui spre zona rurală din Louisiana și activitățile cu care își ocupase ea ziua, el zise:

— Aș vrea să fi fost cu tine. În pat. Să facem dragoste. Sau doar să te țin în brațe. Dumnezeu, Leigh, te doresc atât de mult!

— Și eu te doresc.

— Atunci căsătorește-te cu mine. Am putea să avem o viață perfectă împreună.

— Nicio viață nu este perfectă, Chad.

— Cât de perfectă ar putea să o facă două ființe umane imperfecte, rosti el.

Îl auzi oftând.

— Te iubesc. Aș face tot ce îmi stă în putință ca tu și Sarah să fiți fericiți.

— Știu asta, zise ea încet, adăugând în sinea ei că ar fi făcut orice, mai puțin să renunțe la slujba lui de-o viață.

Poate că ar fi reușit să învețe să trăiască așa. Dacă însemna că trebuia să aleagă între a fi sau nu cu Chad, poate că ar fi reușit să o accepte.

Îl se părea că, pe măsură ce treceau zilele, începea să accepte. Din fericire, luni se duse la mall, după ce toată duminica făcuse curățenie în casa deja imaculată doar ca să-și ocupe timpul. Nu prea aveau nevoie de ea la mall, dar își făcu de lucru. Seara, când era singură cu Sarah, își dădu seama cât de goale păreau casa și viețile lor fără Chad.

El o sună în fiecare seară la ora stabilită, ceea ce duse la o factură astronomică pentru apeluri la distanță.

— Îți vine să crezi că sunt țânțari în decembrie? Jur că e unul în camera de motel. Nu îl văd, dar îmi bâzâie noaptea la ureche.

Ea râse, inima umplându-i-se de dragoste. Apelurile lui erau ca o băutură tonică și care îi crea dependență. Între ora nouă și ora zece seara, acele de ceas se mișcau înnebunitor de lent. Îi spuse cu mândrie tot ce reușea să facă în timp ce el era plecat. Dar mândria și efervescența ei dispărură când o sună mai târziu în timpul săptămânii ca să o anunțe că nu avea să se întoarcă atât de repede precum prevăzuse.

— Îmi pare rău, Leigh. Credeam că o să mă întorc mâine, dar așteptăm să primim o piesă din Houston. Stau aici și nu fac nimic, dar încă nu pot pleca. Înțelegi, nu-i așa?

„Nu!” strigă mintea ei.

— Bineînțeles, zise ea în schimb. Sunt bine, serios.

— Te iubesc. Te sun iarăși mâine-seară.

Se părea că toate lucrurile îi meraseră prost după aceea. În ziua următoare, în timpul celei mai aglomerate perioade de cumpărături, un grup de copii nesupravegheați răsturnară un pom de Crăciun decorat din fața unuia dintre cele mai îndrăgite

magazine. Leigh și echipa ei dădură fuga în iadul stârnit de incident, dar abia după câteva ore reuși să readucă totul la normal, întrucât unele decorațiuni fuseseră distruse complet, trebui să se descurce cu ce reuși să salveze din ele. În timp ce se uită la pomul dezgolit, blestemă lipsa de responsabilitate a unor părinți.

Plecă târziu din pricina incidentului și luă amendă pentru viteză pe când se îndrepta spre casa bonei, ca să o ia pe Sarah.

— Știați că revizia a expirat de o lună? întrebă ofițerul politicos.

Ar fi putut să o întrebe și de sănătate.

— Nu, zise ea lamentabil.

— Trebuie să vă dau amendă și pentru asta.

Sarah plângea așa de tare, că bona binevoitoare se simți ușurată când plecă. Fetița țipă tot drumul spre casă, distrăgându-i atenția lui Leigh de la condus și intensificând durerea de cap ce începuse când îi distruseseră decorațiunile la mall.

Sarah nu voia să mănânce, nu se lăsa împăcată. Nu voia în leagăn, nici legănată, nu voia să stea întinsă ori să fie ținută în brațe.

Leigh nu apucă să mănânce, atât de tulburată era din pricină că Sarah plângea, ceea ce nu îi stătea în fire. Era puțin caldă, dar asta ar fi putut fi din pricina tantrumului. În rest, nu avea alte simptome. Frământată și istovită după ore întregi în care încercase să-i facă pe plac fiicei sale, Leigh o duse pe Sarah în pătuț și o așeză pe burtă.

— Poți să plângi o vreme, până ce îți, trece, zise și ieși din cameră, închizând ușa după ea.

Simțindu-se precum cel mai mare răufăcător real sau fictiv, încercă totuși să ignore țipetele copilei cât se dezbracă și

făcu un duș fierbinte. O jumătate de oră mai târziu, Sarah încă plângea, iar Leigh îl sună pe pediatru.

— Nu știu ce-ar putea să fie, îi zise ea neajutorată medicului.

— Ar putea fi de la dinți sau o durere de burtă. O să sun la o farmacie deschisă peste noapte și o să le cer să îți trimită un analgezic slab. Nu o să-i facă rău și o să vă ajute pe tine și pe Sarah să treceți de noaptea asta. Dacă până mâine-dimineață nu se liniștește, vino cu ea la cabinet.

Leigh se uită la ceas, sperând ca medicamentele să ajungă înainte de ora zece, ca să poată vorbi liniștită cu Chad.

Dar pe la zece și jumătate încă aștepta și medicamentele, și să o sune Chad. Se plimba încolo și înapoi cu Sarah în brațe, bătând-o ușor pe spate. Amândouă plângeau.

— Cum a putut să îmi facă una ca asta azi? Întrebă ea în încăperea goală. De ce și-a încălcat cuvântul tocmai azi?

Băiatul de la livrări sosi la unsprezece și jumătate, impertinent și vesel, fără să își ceară scuze că întârziase așa de mult. Leigh aproape că nu îl plesni când acesta îi ură o seară plăcută.

Sarah se înecă și scuipă medicamentul, Leigh neștiind dacă înghițise ceva din el sau nu. Din câte se părea, nu înghițise nimic, deoarece continuă să plângă, încercă să se întindă împreună cu ea în pat, dar Sarah, deși epuizată, nu se opri din zvârcolit. Plânse ore în șir. La fel și Leigh. De ce nu o sunase Chad? Oare pățise ceva?

Se plimba încolo și înapoi cu copila în brațe, cândva după miezul nopții, când auzi bătăi în ușa de la intrare. O încercară speranța și precauția deopotrivă, dar dădu fuga spre ușă și o deschise larg.

— De ce sunt toate luminile... Ce s-a întâmplat, Leigh?

Leigh? Întrebă Chad din nou când ea se prăbuși în brațele lui.

O turteau pe Sarah între ei, dar lui Leigh nu-i mai păsa. Își cuibări chipul în pieptul lui tare și puternic clătinând din cap.

— Tu nu ai sunat, iar Sarah plânge fără motiv. Am luat o amendă din cauza reviziei. Și a căzut un brad. Îmi venea să-i strâng de gât pe băieții ăia și pe mamele lor...

— Leigh, pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece? Intră în casă. E ger afară. Și ce a pățit Sarah? De ce nu doarme?

O luă pe copilă din brațele lui Leigh, care păreau pe punctul de a ceda. O duse pe fetiță în camera ei, cercetând-o cu atenție din mers. Apoi se așează împreună cu Sarah pe balansoar și îi puse capul pe umărul lui, mângâind-o liniștitor pe spate.

Leigh, care cu doar o oră în urmă jurase că îi venea să-l ucidă pentru că nu sunase, îl sorbi cu nesaț din priviri. Deși se gândise că avea să îl mustre pentru că nu își ținuse promisiunea, iată că acum era recunoscătoare până la lacrimi că se afla acolo, că prelua controlul, că îi luase povara de pe umeri.

Se sprijini de pragul ușii și îi povesti pe scurt despre Sarah și ce îi zisese doctorul.

— Cred că medicamentul își face totuși efectul, șopti el.

Lui Leigh nu îi veni să creadă, dar era adevărat. Sarah se oprise din plâns și își vârâse genunchii sub burtică pe pieptul lui Chad. Genele, încă umede de la lacrimi, i se odihneau pe obrăjorii durdulii.

Câteva minute mai târziu, se uitau la ea cum dormea liniștită în pătuț.

— Cred că ar trebui să o ducem mâine-dimineață la doctor să o consulte, sugeră Chad.

— Și eu cred la fel, încuviință Leigh. Nu a mai plâns niciodată așa.

— Haide, pari gata să te prăbușești.

Făcu turul casei, stingând luminile, după care se întoarse la ea, pe hol. O strânse cu căldură în brațe, făcând-o să se simtă în siguranță.

— Îmi pare rău că nu am sunat. Eram pe drum. Piesa de care aveam nevoie a ajuns după-amiază și am terminat treaba în seara asta. Te-am sunat atunci, dar nu erai acasă.

— Am ajuns târziu. Am luat amendă pentru viteză.

El chicoti.

— Așa ai zis. Și ceva despre un brad.

— Îți povestesc mai târziu. Zi-mi ce ai mai făcut.

Voia ca el să îi vorbească, pentru că sunetul vocii lui o asigura că era într-adevăr acolo. Acum știa că își dorea să fie mereu cu Chad. La nevoie, s-ar fi descurcat singură, își dovedise sieși, părinților ei și tuturor că ar fi putut. Dar de ce să o facă dacă viața ei era mult mai bogată cu Chad alături? De ce ar fi ales să trăiască astfel de nopți dacă el era dispus să împartă cu ea și momentele grele, nu doar pe cele frumoase?

— Păi, cum ziceam, am decolat, iar când am ajuns am verificat avionul și i-am raportat șefului, așa că era același lucru dacă veneam acasă sau sunam. Îmi pare rău dacă ai fost supărată.

— Am fost, dar nu mai contează acum. Ești aici – e un lucru mai bun decât un apel.

El o luă în brațe și o strânse tare la piept. O sărută lung și apăsător, cu o disperare tăcută.

— A fost o săptămână al naibii de lungă. Am nevoie de tine în noaptea asta, Leigh, și cred că și tu ai nevoie de mine.

— Așa e.

Îl luă de mână și îl duse spre dormitorul ei. Se dezbrăcă rapid. Goală în fața lui, îi luă mâna și i-o puse pe sânul ei, semn

că îi aparținea. Își trecu degetul în sus și în jos de-a lungul degetelor lui în timp ce el o mângâie.

— Dumnezeu, ce femeie! zise el șuierat, coborându-și capul ca să accepte ceea ce i se oferea cu atâta afecțiune.

Leigh îi simți gura închizându-se ca o menghină fierbinte și umedă în jurul sfârcului. El își împreună mâinile pe spatele ei, în dreptul taliei, și o ridică, îndemnând-o să îi simtă mădularul care i se întărea.

Se agăță de el, extaziată. Părul o mângâie pe spatele gol când se abandonează și își lasă capul pe spate. El o mângâie neîndurător, făcând-o să se lase moale pe el.

Chad o duse spre pat și o așeză cu fața în jos pe perne. Încălecă peste dosul coapselor ei și o masă cu mâinile lui iubitoare, care îi sensibiliză tot corpul și o făcură să tremure de dorință. După ce o atinse după bunul-plac, începu să o sărute, oprindu-se și acordând o atenție deosebită părții din spate a genunchilor. Își deschise gura deasupra locului sensibil și linse pielea fragilă. Nepăsător în fața rugămintilor ei, continuă să o tortureze până când simți nevoia să o posede.

La imboldul lui, se întoarse pe spate. Îi pecetlui gura cu a lui, sărutând-o cu atâta voluptate, încât Leigh se zvârcoli sub el, dorindu-și împlinirea.

— Nu încă, nu încă, șopti el. Lasă-mă să te iubesc.

Își trecu mâinile peste brațele ei delicate, apoi peste sânii ei. După care îi adoră fiecare particică de piele, mai întâi cu mâinile, apoi cu buzele. O atinse, o sărută, o iubi peste tot cu blândețea lui inconfundabilă.

În cele din urmă, când tremurau amândoi de dorință înăbușită, când fiecare celulă nervoasă trepida după contopirea trupurilor, el îi apucă șoldurile și o ridică, adâncindu-se în ea. Cuvintele de dragoste pe care i le rostea la ureche, fără măsură,

fără rimă, erau poezie de-a dreptul.

O pătrunse cu tandrețe, ațâțând focul pasiunii, până ce fură mistuiți împreună de o uniune a sufletelor și a trupurilor deopotrivă. Dură multă vreme până să se stingă flacăra dintre ei.

Încă lipit de ea, epuizat fiindcă încercase să se împotrivească furtunii, Chad își înălță capul și o străpunse cu privirea încinsă.

— Te căsătorești cu mine?

Pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, uimită și bucuroasă de cât îl iubea, răspunse:

— Da. Da, dragostea mea, mă căsătoresc cu tine!

capitolul 9

— Doar nu vorbești serios.

Lois Jackson nici măcar nu încercă să își ascundă neîncrederea.

Leigh văzu cum mama ei îl privea consternată pe soțul ei, care părea la fel de neîncredător. Trase adânc aer în piept și se pregăti pentru bătălia inevitabilă.

— Vorbesc foarte serios, mamă. Și sunt foarte fericită. Îl iubesc pe Chad. El ne iubește pe mine și pe Sarah. Ne căsătorim de Anul Nou.

Dacă nu ar fi fost un subiect atât de important, Leigh ar fi râs de chipurile uluite ale părinților ei. Îi sunase și îi rugase să vină să își petreacă ziua în Midland. Nu le spusese de ce. După ce o întrebaseră de sănătatea ei și a copilei, își turnaseră o ceașcă de cafea de la una dintre noile ei cafetiere și îi spusese că de tare se bucurau că binevoise în sfârșit să își cumpere una, apoi se așezaseră pe locurile lor preferate din living, iar

Leigh îi anunțase liniștită că urma să se căsătorească peste câteva săptămâni.

— Dar, Leigh, e... necuvenit, în primul rând. Greg e mort de nici...

— E mort de mai bine de un an, mamă. Cred că perioada asta de doliu ar respecta și cea mai riguroasă etichetă.

— Nu fi obraznică cu mine, Leigh! E enervant. Mai ales în situația de față.

— Îmi pare rău.

Știuse că nu avea să fie ușor să le spună părinților ei despre viitoarea ei nuntă, dar nu se gândise că putea fi chiar atât de greu. Chad dorise să fie de față, să o sprijine într-o situație despre care prevăzuse că nu avea să fie deloc plăcută, dar ea refuzase. Știind ce limbă ascutită avea mama ei, se gândise că ar fi fost mai bine să îndure singură primul atac.

— Leigh, rosti tatăl ei pe un ton mai binevoitor decât cel al mamei, s-ar putea oare să-l fi îndrăgit pe acest tânăr pentru că ți-a adus copilul pe lume? Poate că în timp o să-ți dai seama că, de fapt, nu îl iubești, ci îi ești recunoscătoare.

Zâmbi în sinea ei și își aminti de noaptea în care acceptase cererea în căsătorie a lui Chad. Când stătea în brațele lui, minunat de istovită după ce făcuseră dragoste, își înclinase capul pe spate, ridicându-l din îndoitura umărului lui, și îl sărutase pe bărbie, după care îi spusese în șoaptă:

— Mulțumesc.

El ținea ochii închiși, dar ridicase sprâncenele groase, întrebător.

— Pentru ce anume?

— Pentru că mă iubești.

Un râset ușor ieșit din pieptul lui îi răsunase în ureche.

— Plăcerea a fost a mea.

Ea zâmbise.

— Îți mulțumesc și pentru asta, îi zisese ea, plimbându-și degetul în jos peste dunga de păr conică de pe pieptul lui. Dar voiam să îți mulțumesc pentru că *mă iubești*. Și pe Sarah. Nu ar crește toți bărbații copilul altcuiva.

El deschisese ochii și își întorsese capul pe perna pe care o împărțeau.

— E ciudat, dar am simțit mereu de parcă ar fi fost a mea. La chip seamănă cu tine, nu cu Greg, din câte mi l-ai descris, și apoi am fost de față când s-a născut. Din punctul meu de vedere, e fără îndoială, *a noastră*.

Atunci îl îmbrățișase strâns.

— Ai lua în calcul posibilitatea de a o adopta? De a-i schimba numele legal în Dillon?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu ți-aș fi cerut-o niciodată. Biologic, e fiica lui Greg.

— Da, și vreau ca ea să știe asta, să afle despre el. Dar, după ce a murit mama lui, Sarah, nu a mai avut pe nimeni. Ești singurul tătic pe care o să-l aibă Sarah a mea vreodată și cred că ar prefera să poarte același nume ca noi. Dacă luăm toate lucrurile în calcul, ar fi mai puțin derutant.

— Vreau ca amândouă să îmi purtați numele. Cât mai curând posibil.

Se înfierbântă când își aminti de sărutul care urmase atunci. Da, avea numeroase motive să îi fie recunoscătoare lui Charles Dean Dillon. Le spuse părinților ei:

— O să fiu veșnic recunoscătoare că Chad a dat de mine în ziua aceea, că a fost îndeajuns de bărbat ca să facă ce a făcut cu atenție și cu grijă. Dar sentimentele mele nu se rezumă la asta. Îl iubesc. Vreau să fie soțul meu, amantul meu!

— Dumnezeule, gemu Lois și își duse mâna tremurândă la

gât. Leigh, ai devenit mamă. Tu auzi ce zici? Harve, spune ceva! rosti ea cu un ton şuierător către tatăl lui Leigh. Însă nu îi dădu şansa de a-i face pe plac, ci începu următoarea tiradă de obiecţii. Ne-ai spus chiar tu în noaptea aceea, la spital, că părea să aibă nevoie de bani, o recompensă pentru că te-a ajutat. Are serviciu? Cu ce se ocupă?

Leigh încă nu voia să deschidă subiectul acela. Voia să înveţe să se descurce cu cariera lui Chad, şi avea să o facă. Pentru că îl iubea aşa de tare, era hotărâtă să îşi depăşească reticenţa faţă de slujba lui. În plus, mama ei întreba despre profesia lui Chad din cu totul alt motiv: ca să îi afle statutul financiar şi social. Nu o iertase niciodată că se căsătorise cu un simplu angajat la stat. Leigh se gândi cu maliţiozitate că avea să fie foarte surprinsă.

Zâmbi.

— Da, mamă. Are o slujbă. Ăh... lucrează pe sondele petroliere, se bâlbâi ea.

— Un necioplit! cârâi mama ei. Leigh, gândeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Ai de gând să te căsătoreşti cu un necioplit care vine de cine ştie unde şi nu se ştie cum o să se poarte cu tine. Harve! repetă Lois, rostindu-i numele pe un ton scrâşnit, încercând să-i dea un imbold.

— Leigh, scumpa mea, nu spunem să anulezi nunta, dar poate că ar fi înţelept să o amâni ca să avem cu toţii timp să ne cunoaştem mai bine. Nu îţi putem porunci ce să faci, eşti femeie în toată firea, dar te porţi nesăbuit. Nu vrem să fii rănită. Trebuie să te gândeşti nu doar la tine, ci şi la copil.

Leigh răspunse la toate obiecţiile.

— În primul rând, nu amânăm nunta. Nu o să locuim împreună până când nu ne căsătorim, aşa că abia aşteptăm. În al doilea rând, o să aveţi ocazia să îl cunoaşteţi pe Chad azi. V-a

invitat la el la prânz și am acceptat în locul vostru. Ignoră geamătul supărat al mamei. În al treilea rând, mă bucur că recunoașteți că sunt femeie în toată firea, îndeajuns de matură ca să decid singură. Vă spun de pe acum că o să mă căsătoresc cu Chad indiferent dacă sunteți sau nu de acord. Și, în ultimul rând, dar nicidecum cel din urmă, o adoră pe Sarah, iar ea îl adoră pe el. Deci, cred că am lămurit totul. Chad o să ajungă într-o jumătate de oră și încă nu m-am îmbrăcat. Vă rog să mă scuzați.

Zâmbi triumfătoare când văzu că îi lăsă muți de uimire. Îmbracă o rochie-pulover albastră din jersey pe care Chad nu o mai văzuse. Gulerul înalt și moale îi mângâia linia maxilarului, iar nuanța aceea de albastru cobalt îi adâncea culoarea ochilor. O trezi pe Sarah, care își făcuse somnul scurt de dimineață, și o îmbracă într-o salopetă cu volănașe cu pantalon în stil bufant.

Când se întoarse în living, părinții ei erau tot unde îi lăsase. Harve Jackson se foi inconfortabil în scaun. Lois stătea rigidă și încruntată pe canapea.

— Vrei să fii fetiță cuminte și să stai în leagăn până când ajunge Chad? o întrebă Leigh pe Sarah.

— Nu sunt de acord cu drăcoveniile alea, Leigh. Eu te-am ținut în brațe când erai mică. Voi, mamele moderne, nu prea vă sinchisiți de copiii voștri.

Leigh își mușcă buza ca să nu se răstească la mama ei, spunându-i că nimeni nu ar fi putut să iubească un copilaș mai mult decât o iubea ea pe Sarah. În schimb, îi răspunse calmă:

— Știu că îmbrățișările și dezmiertările sunt importante, mamă. Petrec ore întregi pe zi cu Sarah legănând-o și mângâind-o, dar o fac după bunul meu plac, nu al ei. Așa nu o să devină răsfățată și nu o să aștepte să las totul baltă și să o iau în brațe când plânge.

— Nu e nimic greșit la...

Soneria nu mai fusese nicicând un deranj atât de bine-venit.

— A ajuns Chad, zise Leigh rapid, ducându-se la ușă și aproape prăbușindu-se în brațele lui care îi dădeau putere.

Nu mai era singurul soldat pe front.

— Bună, zise el, trăgând-o aproape și sărutând-o apăsător, fără să îi pese că părinții ei îi priveau.

— Bună, răspunse ea când îi dădu drumul.

Îl avertiză din priviri să se pregătească. El îi făcu cu ochiul. Îl luă de braț și îl împinse în față.

— Mamă, tată, el e Chad Dillon. Chad, părinții mei, Lois și Harve Jackson.

Se întoarse spre Lois și dădu scurt din cap. Mama lui Leigh nu îi întinse mâna.

— Doamnă Jackson, încântat de cunoștință. Sper că Leigh are rețeta dumneavoastră pentru salata de cartofi. Am mâncat odată din cea făcută de dumneavoastră. A fost delicioasă. Se aplecă și îi șopti: Chiar mai bună ca a mamei mele, dar să nu-i spuneți că am zis asta.

Luată complet prin surprindere și fără să știe cum să reacționeze, Lois Jackson reuși să îngâne:

— Păi... mulțumesc. Și mie îmi pare bine de cunoștință, zise ea mai mult cu politețe decât cu căldură.

Chad se întoarse spre Harve. Acesta îi zâmbea tânărului care reușise să o tulbure pe soția lui.

— Domnule, zise Chad, dând mâna cu Harve cu fermitate.

După ce terminară prezentările, Chad îngenunche și vorbi cu Sarah, care dădea entuziasmată din picioarele durdulii și mărginite cu dantelă când îi auzi vocea.

Leigh o văzu pe mama ei studiindu-l pe Chad, așa cum ar fi

făcut un evaluator de asigurări sceptic cu o mașină avariata. În ceea ce privea manierele și aspectul, lui Chad nu îi lipsea nimic. Dintr-o simplă privire se vedea că era incredibil de arătos și îți lua doar o clipă să îți dai seama că știa să se îmbrace. Pantalonii cremi se potriveau exact ca niște pantaloni croiți la comandă, iar haina de un maroniu-închis purta însemnele inconfundabile ale unui cunoscut designer francez. Pe sub haină avea un pulover crem cu model tricotat și guler întors, care îi accentua nuanța închisă a părului.

Stătea în picioare și își freca mâinile într-un gest care îi era dureros de cunoscut lui Leigh.

— Sper că Leigh v-a transmis invitația pentru prânz.

— Da, mulțumim, Chad, zise Harve înainte ca Lois să apuce să deschidă gura ca să accepte ori să refuze.

— Deci e toată lumea pregătită? întrebă Chad.

Lui Leigh aproape că îi era milă de mama ei, pe măsură ce surprizele se țineau lanț, prima dintre ele fiind Ferrari-ul. Leigh avu impresia că mamei aveau să-i sară ochii din orbite când văzu mașina sport albastră strălucitoare.

— Măi să fie, Chad, ce mașină grozavă! exclamă Harve în timp ce străbăteau trotuarul.

— Trebuie să o conduceți cândva, îi propuse Chad elegant.

— Mi-ar plăcea la nebunie.

Leigh fu surprinsă de entuziasmul tatălui ei, care conducea mereu un Buick conservator.

— Îmi pare rău că nu încăpem toți în el. Vă deranjează dacă ne urmați cu mașina voastră? întrebă Chad.

— Chiar deloc, chiar deloc.

Harve își îndrumă soția mută de uimire spre mașina lor, în timp ce Chad le ajută pe Leigh și pe fetiță să urce în Ferrari.

Pe drum, Chad se uită la ea.

— Deci?

— Erau cu totul împotrivă, până să ajungi tu. Salată de cartofi!

El rânji.

— La naiba, mi-am dat imediat seama că trebuia să vin cu o replică grozavă. „Acum văd de la cine a moștenit fiica dumneavoastră frumusețea” e deja un clișeu.

Leigh râse.

— Aș zice că ai primit puncte pentru curățenie, haine și mașină.

— Curățenie?

— În ziua în care m-ai lăsat la spital le-am zis că erai murdar pentru că ai lucrat la un avion. Cred că se așteptau să apari murdar și azi.

— Să știi că nu joci corect.

— De ce?

— În ziua în care trebuie să mă port cât mai bine, chiar trebuia să te îmbraci cu o rochie care se agață atât de seducător de sânii tăi frumoși și rotunzi, de talia îngustă, de fundulețul ferm și de picioarele lungi și zvelte?

— Chad, zise ea încet, pe mama ar lua-o cu palpitații dacă te-ar auzi spunând ceva care doar ar semăna cu sâni și funduleț.

— Cum rămâne cu palpitațiile tale? întrebă el șiret. Își mișcă mâna pe care o ținuse ușor pe coapsa ei în sus, între sâni, și i-l cuprinse cu palma pe cel stâng, ca și cum ar fi încercat să îi numere bătăile inimii. Bum, bum!

Ea se prefăcu a fi indignată și se zvârcoli ca să scape de el.

— Nu am palpitații, mulțumesc. Te rog să îți ții ambele mâini pe volan, unde le poate vedea mama.

Râseră amândoi, apoi Chad înjură ușor.

— O să fie o zi al naibii de lungă.

Leigh era convinsă că orice rețineri ar fi avut Lois și Harve Jackson în legătură cu viitorul lor ginere dispărură în clipa în care îi văzură casa. Și-ar fi dat salariul pe o lună ca să audă ce se vorbea în Buick în timp ce parcară pe alea lui Chad.

Îi conduse pe ușa din față, iar Leigh văzu că mama ei își trecu privirea sticloasă peste interiorul casei cu gura ușor căscată. Chad se comportă politicos și prietenos cu soții Jackson, asigurându-se că se simțeau comod și conducându-i în living. Masa era aranjată cu grijă la detalii, chiar și cu ornament în mijloc din crizanteme și gălbenele proaspete. Leigh îl ajută pe Chad să îi servească.

— Tu ai făcut quiche? întrebă Lois politicoasă, mușcând delicat din ea.

Chad râse și se șterse la gură cu un șervet din pânză.

— Nu, doamnă. Menajera mea a făcut-o. Eu a trebuit doar să o bag la cuptor azi-dimineață. Asta pot să fac și eu.

Lui Leigh nu îi veni să creadă ce preparate alesese Chad pentru meniu. Știind ce apetit avea, se așteptase la carne și cartofi, sau poate chili cu carne, ceva copios și sățios. În schimb, o rugase pe doamna de Leon să pregătească compoturi de fructe, quiche cu ciuperci și costiță, salată de spanac cu mandarine și migdale și parfait servit în pahare delicate cu picior lung. Totul era delicios și arăta apetisant, dar lui Leigh îi venea să râdă ori de câte ori îl vedea pe Chad luând o înghițitură mică din quiche.

Lois insistă ca ea și Leigh să strângă masa după prânz. Sarah fusese hrănită și se simțea ca acasă în pătuțul pe care Chad îl instalase deja într-unul dintre cele patru dormitoare. El și Harve ieșiseră să joace golf pe terenul de lângă piscină.

— Ai fi putut să mă avertizezi, Leigh, îi zise mama ei cu

severitate.

— În legătură cu ce anume? întrebă Leigh inocentă în timp ce strângea fărâmituri de aluat de pe fața de masă din pânză cu un burete umed.

— În legătură cu... toate astea, zise Lois, arătând cu mâna împrejur. M-ai lăsat să cred că Chad Dillon e un sărăntoc.

— Când m-am îndrăgostit de el, mamă, așa am crezut. Și nici nu cred că opulența se numără printre principalele aspecte atrăgătoare ale lui Chad. Îl iubesc pentru felul lui de a fi. Speram ca și tu, și tata să o faceți.

— Of, Leigh, îi reproșă Lois. Știi că mă crezi o interesată, dar tu nu știi cum e să fii sărac, însă eu știu. Am văzut cum căsnicia părinților mei a eșuat din pricina efortului de a îngriji patru copii cu un venit nepotrivit. O umbră încărcată de durere îi străbătu chipul când își aminti. Poate că banii nu aduc fericirea în sine, Leigh, dar e imposibil să fii fericit fără ei. Gândește-te cum te-ai simți dacă nu i-ai putea dărui lui Sarah cadouri frumoase de ziua ei și de Crăciun, dacă ar trebui să o îmbraci cu hăinuțe primite de pomană, dacă nu ai putea să o trimiți la facultate.

Pe Leigh o cuprinseseră remușcărilor când văzu chipul mamei cuprins de o vulnerabilitate pe care nu o mai arătase până atunci. Lois vorbise rareori despre copilărie, dar Leigh simți că ar fi trebuit să își aducă aminte că mama ei era obsedată de lucrurile materiale din pricina lipsurilor timpurii.

— Îmi pare rău, mamă. Știu că vrei doar ce e mai bine pentru mine. Am vrut să înțelegi că Chad chiar este cel mai bun pentru mine nu datorită averii, ci a caracterului său.

— E întru totul de bună calitate, zise Lois hotărâtă.

Leigh își înăbuși un zâmbet gândindu-se la cuvintele pe care le alesese mama ei și o îmbrățișă scurt.

Lois Jackson îi răspunse la îmbrățișare în felul ei caracteristic lipsit de exuberanță, dar Leigh simți că se împăcaseră cumva. Amândouă erau liniștite când se întoarseră bărbații. Chad făcu focul în șemineul uriaș din camera de zi, al cărui coș din piatră dispărea în tavanul aflat cu două etaje mai sus.

Le dădu tuturor, mai puțin lui Leigh, câte o ceașcă de cafea și se așezară comod în jurul șemineului. Chad se așeză lângă Leigh, pe una dintre canapelele din pluș, și o cuprinse cu brațul, făcând-o să se simtă în siguranță.

— Leigh zicea că lucrezi pe sonde petroliere, Chad. Cu ce te ocupi mai exact? Întrebă domnul Jackson.

— Lucrez pentru Flameco.

— Flameco, repetă Harve, cu încruntat. Am auzit de ei, dar nu reușesc să...

— Controlul sondelor necaptate, spuse Chad ușor.

— Dumnezeule! Cana lui Lois zăngăni puternic pe farfurie până ce le așeză pe amândouă pe măsuta din nuc de lângă fotoliu.

Se întoarse spre Leigh, iar pentru prima oară în ziua aceea, Leigh nu găsi curajul de a-și înfrunta mama. Își țină privirea ațintită în poală.

— Voi... stingeți incendii la sondele de țiței? se bâlbâi tatăl ei.

— Da, domnule.

— În ce constă mai exact slujba ta?

Chad își puse o gleznă peste genunchi. Purta o pereche de pantofi maronii eleganți, pe care Leigh nu îi mai văzuse până atunci. Voia să se concentreze asupra lor, nu a ceea ce avea să îi spună tatălui ei.

— Întreaga echipă lucrează împreună, bineînțeles, dar

principala mea însărcinare este să pun capacul la scurgere după ce stingem incendiul.

— Cum funcționează asta?

— În termeni obișnuiți, așezăm un dispozitiv exploziv peste scurgere, la sursa incendiului. Când explodează, consumă oxigenul și stinge flacăra inițială. Atunci intervin cu o valvă cu capete multiple. Trebuie să o fixez peste scurgerea de gaz înainte ca altă scânteie...

Se opri brusc când o simți pe Leigh înfiorându-se. O strânse de umăr și încercă să îi zâmbească. Ea nu își ridică ochii spre el, deși îl simțea privind-o, ci continuă să se holbeze la pantofii lui.

— Îmi închipui că e o slujbă foarte periculoasă, rosti Harve cu sinceritate.

— Da, domnule, dar îndeplinită cu atenție. Toți știm bine ce avem de făcut și nu ne asumăm riscuri cu nesăbuintă. Fiecare incendiu este diferit și studiat cu meticulozitate înainte să ne organizăm.

— De cât timp lucrezi cu compania? îl întrebă Harve.

Lois și Leigh parcă erau mute, căci nu interveneau câtuși de puțin în conversație.

— De când am absolvit facultatea, domnule. Mai e puțin și se fac doisprezece ani.

Se opri o clipă. Leigh îi simțea privirea albastră sfredelind-o în creștetul capului.

— S-ar putea să fie de ajuns. Mă gândesc la asta.

Leigh își înălță capul atât de repede, că o duru gâtul.

— Poftim? întrebă ea icnind scurt. Ce-ai spus?

Îi simți mâna cu care o mângâiasse pe umăr cum o mângâia acum pe păr.

— Nu vreau să fac promisiuni pe care nu le pot ține, Leigh,

dar s-ar putea să nu mai fi nevoie să-ți faci griji în legătură cu slujba mea.

Oricât ar fi încercat, nu reuși să îl facă să îi spună mai multe. Făcu pe surdul la toate rugămințile ei. Oricât de tare ar fi ros-o curiozitatea, trebuia să se mulțumească momentan cu aluzia pe care o făcuse. Era o ușurare pentru ea să știe că îi înțelegea aversiunea pe care o avea față de slujba lui și că se gândea la această problemă. Felul iubitor în care o privea o făcea să creadă că încerca să elimine singurul obstacol rămas între ei și o fericire deplină.

După aceea, conversația sporadic. La un moment dat, Harve ațipi și tresări când Lois îl strigă pe un ton ridicat.

— Ah, îmi pare rău, căscă el. De ce nu ieșiți voi doi la un film sau în altă parte? Stăm eu și Lois cu Sarah. Un cuplu tânăr pe punctul de a se căsători nu ar trebui să stea cu niște bătrânei. Au nevoie să petreacă timp singuri împreună. Și mă îndoiesc că Sarah nu v-a lăsat să o faceți.

Îi făcu cu ochiul lui Chad.

— E o propunere foarte generoasă, domnule, zise Chad cu politețe, dar când o privi pe Leigh, ea văzu entuziasmul din ochii lui. Leigh, ce zici? Îndrăznim oare să-i lăsăm la mila lui Sarah?

Plecară câteva minute mai târziu, după ce le spuseră soților Jackson programul lui Sarah, unde găseau mâncare și băutură și aproximativ la ce oră aveau să se întoarcă.

— Mulțumesc încă o dată! îi strigă Chad lui Harve Jackson, închizând ușa în urma lor. Chad porni mașina, simțindu-se de parcă ar fi chiulit de la școală. Nu pot să cred! Câteva ore singuri!

— Cred că știi că mama o să-și bage nasul în fiecare colțișor al casei. Sper că nu ai nimic de ascuns.

— Sunt discreția întruchipată.

— Te-ai purtat ca un gentilom perfect toată ziua.

— Ei bine, gentilomul perfect e pe punctul să devină o bestie, zise el și se prefăcu a mârâi, frânând la semafor și aplecându-se peste consolă ca să o sărute.

Se făcu verde în cele din urmă, dar șoferul din spatele lor trebui să claxoneze de trei ori înainte ca ei să își dea seama. Leigh încercă să își tragă suflarea după sărutul încins, în timp ce Chad accelerează mașina.

— Pare o idee grozavă să mergem la film. Nu am fost niciodată împreună la film, zise el. Dar să începem cu ce e mai important. Viră spre un restaurant cu specialități din carne cu un afiș cu un tăuraș cu coarne lungi, care rânjea și arăta prietenos spre ușă. Leigh izbucni în râs.

— Mă întrebam cât aveai să rezisti!

— Sunt lihnit, recunosc el și coborî din mașină.

Îl privi dând gata o friptură de pui cu o crustă crocantă de vreo doi centimetri și jumătate, înecată într-un sos dens. Mai mănă două felii groase de pâine prăjită în stil texan și un platou plin cu cartofi prăjiți, deși Chad îi promise un desert la film.

Când ajunseră la cinematograful de la mall, Leigh se scuză și se duse la toaletă. Când se întoarse în lobby, îl văzu pe Chad încolțit la perete de două tinere, o blondă și o brunetă. Bruneta își vâra adânc mâna în cutia cu pop-corn pe care i-o oferea, lăsându-se în același timp spre el într-un fel care îi făcu sângele să-i clocotească în vene.

El o văzu pe deasupra însoțitoarelor lui și trecu pe lângă ele, îndreptându-se spre ea. Mina geloasă pe care nu o putea ascunde îl făcu să zâmbească.

— Leigh, ea e Helen, iar prietena ei... ăăă...

— Donna, creatură lipsită de cavalerism ce ești, zise blonda, plesnindu-l peste piept.

Leigh își înăbuși impulsul de a o muștra pe femeie pentru felul ei familiar de a se purta.

— Salut, zise ea rece.

— Bună, îi răspunseră cele două la unison.

— Chad, de revelion o să se țină o seară cu dansuri western și grătar la fabrica de armament. Vii și tu? întrebă Helen molfăind gumă de mestecat.

— Nu știu. Trebuie să mă consult cu Leigh. Întrucât avem nunta în ziua următoare, s-ar putea să renunțăm la dans.

— Nunta? întrebă Helen pe un ton ascuțit. Te căsătorești?

— Cred că asta se întâmplă de obicei la o nuntă, replică Chad cu blândețe.

Leigh simți cum gelozia ei irațională se potolește. Chad așteptase doar ocazia să le dea de veste lui Helen și Donnei; era la fel de posesiv față de Leigh precum se simțea ea față de el.

— Atunci felicitări, zise Helen voioasă, deși nesinceră. Ne mai vedem, Chad.

Se îndepărtă cu pași apăsați, lăsând-o pe Donna, stupefiată, în urma ei.

— Te căsătorești? o imită Leigh în timp ce se îndreptau spre sala de cinematograf.

— Și abia aștept, zise el, plecându-și capul și sărutând-o apăsat pe gură. Acum, fă liniște!

Se așezară pe ultimul rând, pe scaunele de lângă perete. Întrucât era ocupat doar un sfert din sală, alegerea locurilor sărea de-a dreptul în ochi.

— Chad, îi zise Leigh încet. Poate că nu ți-am spus până acum, dar sunt puțin mioapă. Nu văd de aici.

— Nu contează. Imediat ce sting luminile, intenționez să

mă pun pe sărutări și mângâieri serioase.

— Eu vreau să văd filmul, îl amenință Leigh, tachinându-l.

— Eu l-am văzut deja. Nu e chiar așa de grozav.

— L-ai văzut deja? Îl întrebă într-o șoaptă mai tare, care îi făcu pe cei mai apropiați vecini ai lor să întoarcă capetele, enervați. Își coborî vocea. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că voiam să am parte de...

— Sărutări serioase, termină ea fraza.

— Nu uita de mângâieri.

— Păi, să știi că eu o să urmăresc filmul. Tu te poți consola cu mâncarea ta nesănătoasă.

— O fi nesănătoasă, dar e delicioasă, ripostă el, băgându-și o mână de pop-corn în gură.

Leigh se așeză mai bine pe scaun și se holbă la ecranul care i se părea un timbru poștal animat la capătul unui tunel întunecat. Refuză tăios popcornul, cola și migdalele caramelizate pe care i le oferă Chad.

Cu coada ochiului, îl văzu terminându-le pe toate și punând cutiile goale frumos sub scaun. Avea dreptate. Filmul nu era foarte bun, dar îi aruncă o privire amenințătoare când el își trecu pe furiș brațul peste spătarul scaunului ei.

Chad îi ridică leneș cu degetul o șuviță de păr rebelă de pe ureche.

— Vrei să ne sărutăm? o întrebă el cu un accent texan exagerat.

Ea se răsuți.

— Nu! Fii cuminte!

— *Of*, bine, oftă. De dragul decenței, mai bine să lăsăm sărutările serioase pentru clipa când o să fim singuri. Ce zici de sărutări neserioase?

— Am putea să ne sărutăm neserios, se înduplecă ea.

El o sărută cast pe obraz.

— Și acum, hai să vedem filmul, zise ea... Despre ce e vorba?

Chad îi șopti la ureche intriga ambiguă, până ce ajunse la scena care se derula în momentul respectiv pe ecran. Priviră restul filmului, deși niciunul nu era cu adevărat interesat. Când actrița din rolul principal se ridică în șezut, acoperită cu un așternut din satin, iar acesta alunecă și îi dezveli seducător un sân rozaliu, Chad îi șopti din colțul gurii:

— Nici pe departe la fel de buni ca ăștia. Își trecu vârfurile degetelor peste sânul ei stâng, mângâindu-l seducător.

Ea îl plesni jucăuș peste braț și îi spuse:

— Creatură lipsită de cavalerism ce ești!

Râseră ușor de gluma lor intimă.

Când se întoarseră, clocotind de tensiune sexuală, îi găsiră pe soții Jackson încântați de Sarah, care se purta foarte frumos. Lois pusese stăpânire peste bucătăria lui Chad și le pregătise sandvișuri reci și supă la conservă.

— Dă-mi sarea, te rog!

— Leigh, mănânci prea multă sare, o muștră Lois. Ai căpătat obiceiul ăsta în timpul sarcinii.

— Prea multă sare nu-i face bine unei femei însărcinate, nu-i așa? întrebă Chad.

— Credeam că ești specializat doar în nașteri, îl tachină Leigh. Ce știi tu despre femei însărcinate?

Preț de o clipă, mâinile îi înlemniră, iar chipul îi deveni inexpressiv. Apoi ridică din umeri și răspunse:

— Toată lumea știe asta. Schimbă rapid subiectul: Sandvișurile sunt delicioase, doamnă Jackson. Mulțumesc.

În timpul mesei, conversația pluti în jurul ei, dar Leigh nu reușea să scape de o senzație de neliniște. Să fi avut oare

legătură cu expresia ciudată de pe chipul lui Chad când discutaseră despre sarcină?

Soții Jackson pleacă imediat după ce Lois și Leigh strânseseră vasele. Chad o ținea cu brațul pe după umeri în timp ce le făcurea cu mâna, dar Leigh simți o barieră invizibilă între ei, o reținere care nu mai existase până atunci. Oare ce se întâmplase când ajunseseră acasă, provocând o ruptură pe care nici măcar nu o înțelegea?

El se purtă la fel de ciudat după ce închiseră ușa din față, iar Leigh începu să adune lucrurile ei și ale lui Sarah, ca să le ia acasă. Le îndesa în geanta lui Sarah, când el se așeză lângă ea pe canapea și o luă de mâini.

— Lasă asta un minut. Vreau să vorbesc cu tine înainte să te duc acasă.

Ea înghiți în sec.

— În regulă, zise ea cât putu de calm. Inima îi bătea îngrozită. Știa instinctiv că nu voia să poarte acea discuție cu el.

— Leigh, spuse el întorcându-și privirea, apoi forțându-se să o privească în ochi. Sharon era însărcinată când... a murit.

Ea icni, dădu să exclame ceva, dar se opri la timp. Preț de câteva clipe lungi, își ținu răsuflarea și se holbă la el fără să spună nimic. Apoi expiră, oftând lung.

— Înțeleg, zise ea cu glas slab.

Dorindu-și să se depărteze de el ca să poată gândi limpede, se ridică și se duse la fereastră. Privi spre peluza decorată, dar nu vedea, de fapt, nimic. Simți cum se cascadează o prăpastie între ei. Tânjea să se întoarcă, să îl apuce de mână, ca să o tragă înapoi spre el, dar prăpastia se lărgi. El se afla într-o parte, iar ea în cealaltă.

— Nu cred că înțelegi cu adevărat, zise el încet.

Nu înțelegea. Mintea ei țipa isteric. De când Chad îi

spusese că Sharon fusese reticentă când venea vorba despre aspectele romantice, nu se gândise la ei ca iubindu-se fizic. Oricât de egoist și de nebunesc ar fi fost, să știe că Sharon concepușe un copil cu el o umplea de furie și de gelozie. Era un sentiment nepotrivit în circumstanțele date, dar nu putea înăbuși emoțiile pline de amărăciune care clocoteau în ea și îi lăsau un gust metalic în gură.

— Vezi tu, Sharon...

— Nu vreau să știu, zise ea cu asprime, răsucindu-se spre el. Trupul îi era rigid, ochii reci și nervoși. Te rog, scutește-mă de detalii!

Chad se ridică de pe canapea într-o clipită.

— La naiba, e o situație fără ieșire cu tine, nu? Am vrut să îți spun ca să nu mai afli accidental, așa cum...

— Așa cum am aflat despre celelalte. Asta încerci să spui?

— Da, răspunse el încordat. Încerc să fiu sincer cu tine, Leigh. M-ai acuzat că am secrete și nu vreau să existe secrete între noi. Aș fi putut să optez pentru varianta ușoară, să îmi țin gura și să sper că nu o să afli niciodată. Foarte puțini oameni, în afară de mine și de părinții mei, știu că Sharon era însărcinată. Și așa a fost greu să îi anunț pe cei din jur că soția mea s-a sinucis. Nu am spus întregii lumi că mi-a ucis și copilul.

Ea îi văzu suferința, durerea și se căi. Își coborî capul și își acoperi ochii cu mâna. Își trecu degetele în jos peste față, spre buze și își înălță capul.

— Îmi pare rău, Chad. Îmi pare rău. Rușinată de felul în care reacționase la sinceritatea lui, voia să își îndrepte greșeala. Se duse spre el și îl conduse înapoi spre canapea. Ce s-a întâmplat? Întrebă ea cu blândețe.

— Nu plănuiam să avem copii o vreme. Era... Gândul la naștere, la maternitate o îngrozea. Dar nu era nici ea mult mai

responsabilă ca un copil și...

Își trecu mâna prin păr. Leigh tânjea să întindă mâna și să-l atingă, dar rămase nemișcată.

— În orice caz, când a aflat că era însărcinată, a intrat în panică. E posibil ca acest lucru să fi dus la sinuciderea ei. Oftă. Nu știu.

— Ai fost furios pe ea? După aceea, când s-a terminat totul, ai fost furios că te-a privat de copilul tău?

El o străpunse cu privirea.

— De unde ai știut? Am fost al naibii de furios. Știam că ar fi trebuit să jelesc, dar eram atât de mânios, încât nu am putut.

De data asta, îl atinse; îi netezi sprâncenele.

— M-am simțit la fel când a fost ucis Greg. M-am tot întrebat cum a putut *să îmi facă* așa ceva.

— Mă gândesc că sunt reacții umane. Nu ne putem mândri cu ele, dar sunt firești.

— Tocmai am avut o reacție de genul acesta. Când mi-ai spus că Sharon era însărcinată cu tine, am fost invidioasă pentru prima oară în viața mea.

El o strânse la piept.

— Leigh, faptul că Sharon a rămas însărcinată a fost un accident al naturii. Când noi doi o să concepem copii, o să fie o celebrare a vieții și a dragostei pe care ne-o purtăm.

Ea se lăsă pe el, recunoscătoare că Sarah fusese epuizată de atenția pe care i-o acordaseră bunicii și dormea în pătuț.

— Chad, strânge-mă în brațe. Iubește-mă!

— Fii sigură că o să le fac pe ambele, îi șopti el cu gura în părul ei.

capitolul 10

Ziua de Crăciun fu gălăgioasă și fericită. Chad le luă pe Leigh și pe Sarah și le duse la ferma soților Dillon în mașina lui Leigh, ca să poată transporta și grămada de cadouri pe banchetă. Acolo urmau a se întâlni cu soții Jackson, care primiseră indicații pentru a ajunge la fermă.

Amelia Dillon se întrecuse pe sine cu pregătirile. Bufetul din living era încărcat cu pâine cu nuci și curmale, pateuri cu cârnăciori și brânză, diverse prăjituri și alte produse încântătoare pe care oaspeții să le consume până ce era gata festinul cu curcan. Deserturile erau aliniate în spatele bufetului. Incapabil să reziste și înainte ca Leigh sau mama lui să apuce să îl oprească, Chad luă deja cu o bucată mare de tort cu glazură de cocos.

La sosirea lor, soții Jackson îi felicitară pe Leigh și pe Chad pentru felul în care decoraseră bradul. Lois fu mai puțin impresionată de casa de la fermă decât de locuința lui Chad, dar se purtă cu soții Dillon politicos și respectuos. Refuza să admită că domnul Dillon șchiopăta vizibil cu piciorul stâng.

Leigh îl găsi singur în camera de zi, frecându-și coapsa chiar deasupra genunchiului.

— Stewart, nu ar trebui să porți proteza dacă este incomodă.

El și Amelia insistaseră să îi strige pe numele mic.

— Ești o scumpă, Leigh, rosti el, ridicându-și privirea spre ea. Nu-ți face griji în privința asta, adăugă bărbatul, arătând spre picior. Aproape că m-am obișnuit.

Se așeză lângă el.

— Cât timp a trecut?

— Vreo cinci ani. Oricum mai aveam puțin și mă

pensionam, dar nu mi-a plăcut să fiu forțat să o fac.

Privi înspre bucătărie și auzi râsete, semn că toți ceilalți se bucurau de bufoneriile lui Sarah.

— De ce ați ales tu și Chad slujba asta?

Nu fusese în stare să vorbească cu Chad despre controlul sondelor de țiței, dar voia să afle mai multe. Era ca și cum ar fi fost la un film de groază la care nu voia să se uite, dar nici nu se putea abține.

— Nu se compară cu nimic altceva, Leigh, îi zise Stewart Dillon cu entuziasm în voce. E o provocare cu care puțini oameni au oportunitatea să se confrunte. Câți contabili sunt în lume? Dar învățători? Dar doctori, avocați sau ingineri? Și câți ca noi? Suntem rari. Cred că o astfel de unicitate îl face pe un bărbat să fie mândru. Poate că e parte din motivul pentru care mi-a plăcut la nebunie și pentru care îi place și lui Chad.

— Nu te-ai temut de pericol?

Stewart rămase locului o clipă. Leigh aproape că văzu parada de incendii pe sondele petroliere pe care le stinsese perindându-i-se prin fața ochilor, în timp ce se gândi cum se confruntase cu fiecare dintre ele.

— Nu. Nu pot să spun că m-am temut vreodată. Nu mă înțelege greșit. Am fost mereu atent. Suntem instruiți să fim atenți, să nu facem niciodată nimic neplanificat și care să nu fie sincronizat cu toți ceilalți oameni din echipă. Dar să înfrunți incendiul e ceva aparte, zise el cu intensitate în glas.

Leigh îl văzu încleștându-și pumnii într-un gest care îi aminti de Chad. Vocea îi era doar o șoaptă aspră.

— E mai mare decât tine. Rău, distructiv, măreț. E de nestăpânit, ca un dragon. Și îl înfrângi. Îl stingi.

Oftă apăsător, dar de mândrie, iar privirea îi străluci de entuziasm când își aminti. Leigh știu exact clipa în care își dădu

seama că se afla în propria cameră de zi, în siguranță. Privirea i se umplu de tristețe când se întoarse spre ea.

— O să-mi lipsească mereu, continuă el melancolic.

— Hei, voi doi, pierdeți distracția. Sarah tocmai... Chad se întrerupse, iar Leigh își dădu seama că avea lacrimi în ochi. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, răspunse Stewart, plesnindu-se cu mâinile peste coapse și ridicându-se cu o ușurință care o făcu pe Leigh să tresară. Haide, Leigh! Parcă ziceai că mai vrei o bucată din pâinea aia cu dovleac.

Întinse mâna să o ajute să se ridice de pe canapea, după care o conduse la Chad, care se holba la ea de sub arcada care dădea spre hol.

— Taie-i o bucată groasă, tată, și pune-i și niște frișcă. Nu vreau o mireasă slăbănoagă.

Stewart chicoti în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

— Leigh? zise Chad cu blândețe. Se încruntă, îngrijorat. Ce s-a întâmplat? Ai plâns cumva? S-a întâmplat ceva?

Ea își ridică privirea spre ochii pe care îi iubea, spre chipul pe care se citea o mare tărie de caracter.

— Nu, nimic. Doar că te iubesc așa de mult...

Îl îmbrățișă și își lipi obrazul de inima lui. Cum avea să se resemneze vreodată pe deplin și să-l trimită spre un asemenea infern? Un incendiu. De nestăpânit. Un dragon. Cum avea să capete curaj pentru una ca asta?

Pe de altă parte, dacă îl iubea, cum ar fi putut să îi ceară să nu plece? Dacă îi plăcea provocarea slujbei la fel de mult precum îi plăcuse lui Stewart, i-o putea refuza oare? Era slujba lui, la fel de importantă și de vitală pentru el cum fusese pentru Greg. Cumva, avea să găsească curajul de a-l lăsa să-și facă treaba care îi plăcea atât de mult.

— Și e de plâns faptul că mă iubești? o tachină el drăgăstos.

Ea se smiorcăi și clipi, ca să alunge lacrimile.

— Plâng pentru că stau sub vâsc cu logodnicul meu și încă nu m-a sărutat.

— Ce mojić! zise el, după care o sărută până ce se topi toată.

După o cină care ar fi satisfăcut și cea mai vorace hoardă de vandali, tații se retraseră în camera de zi să se uite la un meci de fotbal. Lois și Amelia rămaseră în bucătărie ca să facă schimb de rețete și să plănuiască nepoți. Leigh și Chad urcară la etaj, aparent ca să o culce pe Sarah.

O așezară pe pat în fosta cameră a lui Chad. Nerăbdător, o trase pe Leigh, dornică, în brațele lui de îndată ce Sarah adormi.

— Femeie, cum să suport asta încă o săptămână? o întreabă cu gura în părul ei, care, sub degetele lui prădătoare, căzu din pieptenii de fildeș care îl ținuseră prins într-un coc înalt și festiv. Hai să ne jucăm de-a doctorul.

— Nu. S-ar putea ca mama ta să urce să verifice dacă suntem bine.

— Așa a spus și prima fată căreia i-am cerut să ne jucăm de-a doctorul.

Leigh se trase în spate și îl privi încruntată.

— Și, mă rog, cine a fost individa și cu cât timp în urmă?

— Cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă. Maryjoy Clayton. Locuia alături. A venit să ne jucăm împreună, și eu i-am sugerat să ne jucăm de-a spitalul. Eu trebuia să fiu doctorul, zise rânjind răutăcios.

— Sunt convinsă.

— Oricum, nu a vrut, oftă el. Povestea vieții mele.

— Chiar te aștepți să cred asta? Sunt genul de femeie

geloasă, posesivă. Trebuie să alung femeile din preajma ta.

— Ba nu. Ești singura pe care o vreau. O luă de mână și o duse spre un birou din colț și, după ce se așeză pe scaun, o trase la el în poală. Arăți foarte bine astăzi, viitoarea mea soție, zise el, sărutând-o în colțul gurii.

— Îți place rochia mea?

— Îmi place la nebunie, răspunse, dar fără să se uite măcar la rochia roșie din voal cu mâneci lungi, cu manșete, guler alb cu fundă de satin neagră legată sub el. Cum intru în ea? întrebă el, bâjbâind după nasturii perlă de la spate.

— Ești incorigibil.

— Acesta-i termenul tehnic pentru afecțiunea de care sufăr? Eu știu una mult mai descriptivă.

— Chad!

El o prinse de ceafă, îi coborî capul și o sărută. Fără să ezite, ea îl cuprinse pe după gât. Gura lui avea aroma vinului pe care mama lui îl servise la cină, iar Leigh savură din nou gustul acela.

— La naiba! înjură el nasturii micuți care refuzau să îl asculte și se trase de lângă ea frustrat. Nu o să reușesc să ți-o dau jos, nu?

— Nu prea ușor.

El afișă o expresie chinuită și mârâi amenințător.

— Atunci trebuie să mă mulțumesc cu amintiri. Mai ai sticla aia cu ulei pentru bebeluși?

— Șșșt, făcu ea și aruncă o privire vinovată peste umăr, spre ușă.

El râse.

— Mă căsătoresc cumva cu o perversă nedeclarată? La lumina zilei nu recunoști că ești perversă?

— Nu sunt perversă! protestă ea indignată. Ți-am făcut un

masaj terapeutic. Ai spus că aveai umerii încordați.

— Iar până ce ți-ai folosit aptitudinile, ca să nu mai vorbesc de uleiul pentru bebeluși, umerii nu erau singura parte încordată a corpului meu.

Își flutură pumnii spre el.

— Of, ești îngrozitor, oribil!

— Dar mă iubești oricum, zise el, prinzând-o de mâini și zdrobindu-le de pieptul lui. Nu-i așa? Întrebă el încet, de data aceasta serios.

— Așa e.

Sărutul lor era o mărturie a dragostei.

— Am vrut mereu să te întreb ceva, zise Leigh după câteva minute lungi. Își ținea capul pe umărul lui Chad, în timp ce el se juca alene cu funda de la gâtul ei.

— Întreabă-mă orice vrei tu.

— În prima zi, în timp ce o nășteam pe Sarah, credeai că nu am fost căsătorită niciodată, așa-i?

— Da, zise el simplu.

— Dar nu am văzut nici urmă de judecată în ochii tăi.

El se mișcă, forțând-o să se ridice, apoi îi cuprinse fața cu mâinile. Își puse degetele mari pe colțurile gurii ei.

— Te-am iubit chiar și atunci, Leigh. Nu ar fi contat pentru mine ce erai sau ce ai făcut, ori ce trecut aveai. Te-am iubit din clipa în care te-am văzut. Ți-aș fi iertat orice.

— Of, Chad, zise ea ușor, apoi se aplecă și îl sărută.

O lacrimă se scurse din ochii ei încetoșați pe obrazul lui.

— Hei, hei, dacă îți dau acum cadoul de Crăciun, te oprești din plâns?

— Cadoul meu de Crăciun? Acum? Întrebă ea, îndreptându-se numaidecât.

— Nu e împachetat. Am vrut să îl port toată ziua la mine și

să aleg momentul potrivit. Cred că acum e momentul, zise el și scoase un plic mic din buzunarul de la cămașă.

O privi cu atenție cum deschise plicul cu unghia, după care vârî mâna și scoase din el două inele din aur cu safire.

— Sunt inele de protecție. Între ele o să fie o verighetă din aur alb. O să fie gata într-o săptămână. Îți plac?

— Sunt frumoase, șopti ea. Exact nuanța pe care o au ochii tăi.

— Eu mă gândeam că au aceeași nuanță cu ai tăi.

— Nu, nu, clătină ea din cap. Din pricina lacrimilor, văzu fațetele sclipitoare ale nestematelor în ceață. Ai tăi.

El îi puse inelele pe al patrulea deget de la mâna stângă. Se potriveau perfect. Leigh îl privi întrebătoare.

— Am ghicit, răspuse el la întrebarea nepusă, ridicând umil din umeri.

— Ba nu. Ești un geniu. Îmi plac la nebunie și abia aștept să primesc și verigheta.

— Nu știam ce ai avut înainte. Sper că o să-ți placă și cea de acum. Dacă ai prefera altceva, un diamant...

— Nu! Am avut o verighetă cu mai multe pietre. A trebuit să o dau jos când au început să mi se umfle mâinile în ultimele luni de sarcină. Nu am mai pus-o. Dar asta... e de la tine. E...

Nu își găsea cuvintele, așa că îi răspuse cu un sărut. El își vârî limba printre dinții ei și îi mângâie interiorul mioros al gurii. Ea îi răspuse la fel, frecându-se de el până ce simți umflătura tare de sub șolduri.

Dintr-un impuls, dar cu mișcări lente și languroase, se ridică și se duse la ușă. O închise și o încuie ușor. Se întoarse spre el, își dădu jos pantofii și începu să își desfacă nasturii de la manșete. Cureaua neagră din talie se desfăcu, rămânând atârnată de găici.

— Știi ce mi-ar plăcea să fac? întrebă ea seducător.

— Ce? răspunse el cu voce răgușită.

— Să mă joc de-a doctorul.

Rămase locului, de parcă ar fi fost lipit de scaun, în timp ce ea își desfăcu nasturii de la spate. Când termină, își dădu jos rochia, apoi ieși din ea și o așeză la capătul patului. Neglijelul roșu din mătase i se agăța de fiecare curbă a corpului. Judecând după pupilele dilatate și respirația greoaie ale lui Chad, își dădu seama că era nerăbdător.

Leigh zâmbi ademenitor și ridică tivul de mătase al neglijelului suficient ca să desfacă prima jartieră.

— Nu cred! zise el râzând.

— Crăciun fericit!

Își dădu jos ciorapii de pe picioarele lungi și zvelte și îi așeză peste rochia de pe pat. Urmară chiloții – o bucățică de nailon și dantelă roșie. Centura jartierei fu ultima, un articol senzual de satin și dantelă neagră.

Rămase în fața lui îmbrăcată doar în neglijelul roșu. Îi venea mulat, evazat puțin în dreptul șoldurilor și apoi îi cădea în pliuri sclipitoare până la genunchi. Îi îmbrățișa trupul, scoțându-i în evidență curbele feminine. Prin sutienul din dantelă, sfârcurile ei îl făcură să se miște în pofida transei erotice în care îl prinsese.

Se ridică și începu să se dezbrace cu aceleași mișcări pe care le făcuse ea. Când rămase, în sfârșit, doar în chiloții sport mulați care începeau să îi fie foarte cunoscuți lui Leigh, mădularul lui era ca o declarație plină de mândrie sub bumbacul întins. Apoi îi dădu jos și veni spre ea, gol și țăntoș, ca un Adam care tocmai îi fusese prezentat Evei.

— Tremur de dragoste pentru tine, Leigh, murmură el și întinse mâinile spre ea.

Și ea tremură sub atingerea lui. Îi aprecie trupul prin mătase, cu vârfurile degetelor, mângâind-o cu mișcări lungi, tihnite. Îi privi atent lumina din ochi, își puse mâinile pe soldurile ei și o trase spre mădularul lui tare.

Își coborî capul și o sărută pe sâni, prin dantela care îi acoperea. Își trecu limba peste materialul filigranat. Apoi îi coborî ușor bretelele din satin, îi eliberă sânii și profită de ei cu buzele. Se înfruptă de nenumărate ori din carnea moale, acoperind-o cu săruturi.

Se lăsară pe genunchi pe covor, în același timp. El o întinse cu blândețe. Își vârî mâna sub mătasea caldă. Cu mișcări domoale, o mângâie pe coapse, între ele, tot mai sus, tot mai aproape, până ce atinse locul care se deschise pentru el cu dragoste. Îi separă cu blândețe fiecare pliu, până ce fiecare secret al feminității ei fu dezvăluit.

— Scumpa mea Leigh, șopti el, iubind-o cu vârfurile degetelor până când ea nu mai putu îndura.

Atunci o acoperi și o umplu cu totul. Privirile li se uniră în timp ce o iubi, prelungind încântarea până la un extaz senzual extrem. Încă își zâmbeau când se ivi tumultul și esența lui țâșni spre pântecul ei.

*

Făcură schimb de cadouri de Crăciun de îndată ce Leigh și Chad coborâră cu Sarah. Lois se bosumflă că Chad îi dăduse deja cadoul lui Leigh și nu îi lăsase și pe ceilalți să se bucure de surprinderea ei. Se potoli când Leigh deschise cutia împachetată pe care Chad scrisese că ar fi a lui Sarah și găsi înăuntru o haină lungă din blană de linx.

Leigh țișă de bucurie, sări în picioare și se îmbrăcă în haina

de blană luxoasă.

— Nu cred că pe Sarah ar deranja-o dacă o s-o poți purta până ce o să ajungă ea la vârsta potrivită, zise Chad pe un ton sec, iar Leigh, spre încântarea soților Dillon și stinghereala părinților ei, se aruncă în brațele lui și îl sărută cu sălbăticie.

Sarah mai primi un carusel muzical pentru pătuț, un cărucior ce părea a fi un Cadillac și un urs polar de pluș, care avea să rivalizeze cu tigru ce domnea peste camera ei.

Când Chad deschise portretul fotografic înrămat al lui Leigh și Sarah, ochii îi deveniră misterios de sticloși și le strânse în brațe așa de tare, că Sarah protestă cu vehemență. O salvă bunica ei, în timp ce Chad o sărută pe Leigh atât de suav încât o făcu să lăcrimeze.

*

Săptămâna dintre Crăciun și Anul Nou fu agitată. Mutară treptat lucrurile lui Leigh în casa lui Chad, deși se hotărâră să aștepte o vreme înainte să vândă apartamentul. Chad îi flutură niște bilete de avion pe sub nas, iar când Leigh reuși să le prindă, văzu că în luna de miere aveau să meargă în Cancun.

— Două săptămâni superbe în care o să stăm la soare, în care o să ne fugărim goi prin nisip...

— Direct la închisoare, îi întrerupse ea itinerariul. Și amendă două sute de dolari.

— Nu o să ne prindă niciodată. O s-o facem noaptea.

— Și unde o să stea Sarah cât timp noi o să ne fugărim goi prin nisip?

— La casa bunicilor Dillon. Rearanjează mobilierul pentru ea sau oare pentru nuntă? E ca în iad acolo.

— Chad, ești sigur că mama ta vrea să facă asta? Mama e

mai mult decât dispusă să ajute.

De fapt, Lois nu primise prea bine vestea că soții Dillon găzduiau și nunta, și petrecerea.

— Mamei îi place la nebunie. Și i-am promis mamei tale că poate da o petrecere pentru noi când ne întoarcem din luna de miere.

*

Se iviră zorii, iar ziua de Anul Nou părea senină și rece. Leigh se trezi înviorată și odihnită. În seara de dinainte, ea și Chad fuseseră de acord să cineze în liniște acasă, iar el plecase devreme, bombănind că era nevoit să petreacă revelionul unul singur.

Toată dimineața împachetă, se coafă, își făcu unghiile și strânse lucrurile lui Sarah pentru șederea ei la fermă. La prânz, veniră părinții ei ca să o ducă la casa soților Dillon. Leigh era îmbrăcată cu o pereche de blugi. Avea părul plin de bigudiuri și nu arăta deloc ca o mireasă.

— Leigh, serios, o muștră mama ei.

— O să mă îmbrac acolo, mamă. Nu îți face griji! Până la ora patru, omida o să se transforme într-o mireasă superbă.

*

Așa fu. Ba chiar până la ora trei și jumătate. Costumul alb din lână și bluza de satin de un albastru ca gheața erau alegerea perfectă pentru a doua nuntă oficiată acasă. Își prinsese părul într-un coc mai larg la ceafă, iar câteva șuvițe îi atârnavu fascinant în jurul feței și pe gât. Singurele bijuterii pe care le purta erau o pereche de cercei din perle, pe lângă cele două

inele de protecție strălucitoare. Radia.

Și era emoționată. Fu surprinsă. Nu își amintea să fi fost așa de emoționată înainte să se căsătorească cu Greg. În prima noapte petrecută împreună, fusese virgină, și totuși era mai nerăbdătoare să își petreacă luna de miere cu Chad.

În ultimele câteva săptămâni, se întrebese de ce oare se culcase cu Chad înainte să fie căsătoriți. Principiile nu i se schimbaseră. Tot nu era de acord cu sex fără dragoste. Fu șocată să își dea seama cât de rapid cedase în fața lui Chad și în fața propriei dorințe. Ce se întâmplase cu scrupulele ei?

Poate că buna-cuviință se schimbase din pricina intimității pe care fuseseră nevoiți să o împărtășească atunci când o aduseseră pe Sarah pe lume. Sau poate că deplânsese prea des momentele în care ar fi putut să îl iubească mai mult pe Greg. Nu voia să piardă deloc timpul cu Chad. Momentele de dragoste erau prețioase. Își învățase lecția. Și nu regreta deloc orele încântătoare în care făcuse dragoste cu Chad înainte de nunta lor.

Dar clipele în care fuseseră împreună nu le stinsese dorința. Dimpotrivă, o accentuaseră. Cuvintele pe care pastorul avea să le rostească în acea zi aveau doar să legalizeze angajamentul pe care și-l luaseră unul față de celălalt de la prima lor unire. Leigh știa, fără îndoială, că erau meniți să fie împreună.

Și atunci de ce era așa de emoționată? De ce intuiția îi spunea că erau osândiți? Nu se mai simțise așa din noaptea în care îl implorase pe Greg să nu plece...

— Dumnezeu, nu, se rugă ea, și închise ochii ca să alunge gândul acela. Buchetul de gardenii pe care i-l trimise Chad îi tremura în mâini.

— Ai spus ceva, dragă? o întrebă mama ei.

Alungând neliniștea care o cuprinsese, Leigh îi răspunse:

— Nu, mă gândeam doar cum o să se comporte Sarah în timpul slujbei.

Câteva minute mai târziu, se întâlnea cu tatăl ei la baza scărilor împodobite cu ghirlande. O conduse în camera de zi, unde oaspeții – pe mulți dintre ei îi cunoscuse la petrecerea la care participase împreună cu Chad – erau adunați în fața unei arcade decorate cu flori și plante verzi. Chad o aștepta acolo, alături de pastor.

Își schimbă atitudinea, iar toate temerile din mintea ei fură alungate când îl văzu pe bărbatul cu care avea să se căsătorească. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin din trei piese, cămașă albă și cravată cu dungi gri și bleumarin. Soarele pătrundea prin ferestrele decorate acum cu coșuri cu flori, în locul pomului de Crăciun, accentuându-i părul strălucitor și închis la culoare. Părea s-o atingă cu privirea, cu intensitatea ochilor lui. Emană tărie și încredere în sine. Cum ar fi putut să se teamă vreodată cu un soț precum Chad?

Își rostiră jurămintele cu toată convingerea și deloc agitați. Sarah stătu liniștită până ce își puseră inelele pe degete. Imediat ce Leigh puse verigheta de aur pe degetul lui Chad, se întoarse spre mama ei, îi dădu buchetul de mireasă și își luă fiica în brațe. Sarah fu inclusă în rugăciunea de nuntă. Când mirele sărută mireasa, o sărută și pe noua lui fiică. Toată lumea aplaudă.

Pentru prima oară, Amelia cedase controlul asupra bucătăriei. Furnizorul de preparate culinare servi antreuri somptuoase și puncte. Întrucât Amelia nu era de acord cu băuturile spirtoase, se servi doar șampanie pentru a închina paharul în cinstea cuplului.

Chad mănca șapte pateuri cu salată de crab, o mână de

alune sărate, trei sandvișuri cu castraveți și două felii din tortul de nuntă. Ba chiar Leigh îl prinse dându-i glazură de tort lui Sarah, care pleoscăia din buze. Copila părea fericită să fie purtată pe umeri de noul ei tată și prezentată cu mândrie tuturor.

— Ești frumoasă goală, auzi Leigh vorbele trăgănate și lascive la ureche, iar o secundă mai târziu simți buzele lui Chad pe gât.

— Ai musafiri, zise ea cu buzele țepene, zâmbindu-i pastorului care îi privea din partea cealaltă a încăperii. Poartă-te frumos!

— Îți dau răgaz cincisprezece minute, după care plecăm. Pupă pe oricine trebuie să pupi, ia orice trebuie să iei, du-te să îți pudrezi nasul sau fă orice ai de făcut la baie, după care o să te scot de aici de păr dacă trebuie.

Fără să țină seama de pastor, se răsuci și îl sărută apăsător pe Chad.

— Să trăiți!

Își luă rămas-bun cu ochii umezi de la Sarah, agățându-se de fetiță cu o dorință sfâșietoare de a nu se despărți de ea. În timp ce cobora scările cu ultimele bagaje, Chad o privi în ochi, iar Leigh știa că înțelegea cât de dureros era să se despartă de fiica ei. Îi spuse pe un ton mângâietor:

— Ne întoarcem în zece zile, Leigh. Și poți suna zilnic dacă vrei.

— Nu e pentru că nu aș fi convinsă că o să aveți grijă de ea, o asigură ea repede pe Amelia.

— N-o să scape bebelușul... Ah, mă iertați, zise Stewart, întrerupându-se ca să răspundă la telefon.

— Ce voia să spună, continuă Amelia în locul soțului ei, este că nu o să scap bebelușul din ochi. Nici măcar o clipă.

— Știi că nu o s-o faci, rosti Leigh, zâmbind. Dar zâmbetul se transformă în confuzie când se întoarse Stewart.

Acesta îi evită privirea și spuse:

— Chad, la telefon.

Chad râse.

— Tată, aș prefera să notezi ce vor.

— E Grayson.

Numele acela păru să aibă puterea magică de a împrăștia mulțimea, de a alunga buna dispoziție. Oaspeții, parcă la comandă, se răsuciră și se întoarseră în liniște din hol în camera de zi. Conversația, până atunci animată, se reduse la un zumzet prevestitor de rău, de parcă s-ar fi aflat mai degrabă la o înmormântare, nu la o nuntă.

Sarah frământă obrazul alb ca varul al mamei sale.

— Chad... îngână Leigh cu voce răgușită.

— Nu sunt de serviciu, tată. Știa că mă căsătoresc azi. E un apel ca să-mi facă urări de bine?

Stewart își coborî privirea în podea.

— Mai bine vorbești cu el.

Chad se întoarse spre Leigh și o strânse de cot.

— Mă întorc imediat, zise el și îi zâmbi scurt.

Nu reuși să o păcălească. Ochii lui nu zâmbeau.

Rămase locului, de parcă ar fi prins rădăcini, urmărind silueta soțului ei care dispăru în camera din spatele holului, unde știa că se afla biroul lui Stewart.

— Ce-ar fi să iau eu copilul? zise Amelia încet.

Leigh nici măcar nu își dădu seama când îi dădu fetița soacrei sale. Se holba în continuare la ușă. De parcă l-ar fi invocat prin gândurile ei, Chad apăru în cadrul ușii câteva clipe mai târziu.

— Leigh!

Atât spuse, după care intră înapoi în cameră.

Crezu că picioarele aveau să îi fie prea grele ca să se miște, dar reuși cumva să străbată holul lung și să intre în încăperea cu pereți acoperiți de cărți. Chad stătea la fereastră, cu spatele spre ea. Își dăduse haina jos și trăgea de cravată. Ea închise din instinct ușa. Clichetul mânerului îl făcu pe Chad atent și rigid. Totuși, continuă să se holbeze preț de o clipă îndelungată și apăsătoare, după care se întoarse spre ea.

Leigh știu.

— Nu! strigă ea, ducându-și pumnul la gură. Nu!

— Îmi pare rău, Leigh. Își trecu ambele mâini prin păr, după care își acoperi fața cu ele, trăgându-le în jos peste ochi, nas și gură, după care le coborî inutile pe lângă corp. Dumnezeu, îmi pare rău, dar nu am ce să fac! Trebuie să plec.

— Ba nu o s-o faci, nu poți s-o faci. Știi că nu o s-o faci!

— În mod normal, nu aș face-o. Dar sunt forțat de circumstanțe. A izbucnit un incendiu la un rezervor din Venezuela. Cel care ar fi trebuit să meargă în locul meu s-a rănit la picior noaptea trecută pe o motocicletă. E imobilizat într-un spital din Dallas. Trebuie să mă duc, Leigh. Grayson și-a cerut iertare, a zis că nu ar fi sunat dacă...

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Că și-a cerut scuze că te ia din luna noastră de miere? Asta scuză totul?

El oftă exasperat.

— Nu, la naiba! Doar încerc să subliniez faptul că nu avem ce face. Nu e vina nimănui. Nu am de ales.

Ea făcu doi pași în cameră.

— Cum mi-ai zis tu cândva, Chad, ai multe opțiuni la dispoziție. De exemplu, ai putea refuza.

El clătină din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

— Nu pot face asta, Leigh. Știi că nu pot.

— Ai putea dacă m-ai iubi îndeajuns.

El înjură ușor, mai degrabă agitat decât furios. Leigh știa că se purta irațional, dar nu mai putea judeca limpede. Oare mireasa nu era îndreptățită să facă o criză dacă mirele ei trebuia să plece înainte de luna de miere? Oare nu i se îngăduia să își manifeste ura față de soarta amară? Promisese că avea să se împace cu pericolul pe care îl implica slujba lui. *Dar nu în ziua nunții ei!*

— Nu are nicio legătură cu dragostea pe care ți-o port, Leigh. Cu siguranță știi asta. Am o datorie...

— La naiba cu datoria! M-am săturat până aici de datorie! Țipă ea, trecându-și degetul peste gât. Mai întâi Greg și acum tu. Doar la asta vă gândiți voi, bărbații? La datorie? La responsabilitate? Pentru numele lui Dumnezeu, ai o responsabilitate și față de mine. Ți-ai asumat-o cu nici două ore în urmă, când ai rostit jurămintele.

— Leigh, tu auzi ce spui? mârâi el. Te iubesc. Plec pentru cine știe câtă vreme și nu vreau să o fac cât timp suntem furioși unul pe celălalt. Te rog să înțelegi!

Cu inima frântă, dar străduindu-se să își păstreze judecata limpede, îl imploră:

— Arată-mi că mă iubești. Rămâi cu mine. Nu pleca!

— Ceri prea mult, zise el îndurerat. Nu îmi cere ceva ce nu îți pot da. Mai făcu un pas spre ea. Nu te teme. Nu o să permit să pățesc nimic când știu că mă aștepți.

Cuvintele îi răsunară în minte. Ecouri din trecut. Cuvinte rostite atât de ușor, atât de neadevărate, de inconstante. Păli vizibil și se feri de brațele lui întinse.

— Nu, zise ea răgușit. Nu, Chad. Dacă pleci, nu o să te aștept. Nu o să-mi petrec viața luându-mi rămas-bun de la tine cu zâmbete vagi și seci și platitudini de genul „să nu mori

înainte să te mai văd o dată”. Nu o *s-o fac!*

Trăsăturile lui se înăspriă sub privirea ei. Lumina caldă din ochii lui Chad se stinse la fel de repede ca o lumânare. Se îndreptă de spate și trecu pe lângă ea. La ușă se opri și îi mai azvârli un cuțit în inimă.

— Mulțumesc că m-ai expediat cu atâta dragoste!

Ușa se trânti în urma lui.

capitolul 11

Tatăl ei intră în birou o oră mai târziu. Din fericire, îi respectaseră cu toții nevoia de intimitate și o lăsaseră să plângă singură.

Harve Jackson deschise ușor ușa și, când își văzu fiica trântită peste brațul canapelei de piele, cu capul îngropat în brațele ei, intră încet în cameră.

— Haide, scumpa mea. Hai să te ducem acasă.

O atinse ezitant pe umăr.

Leigh îl privi cu ochii umflați de plâns.

— A plecat toată lumea?

— Da.

Pufni, își șterse obrazii mânjiți de rimel și se ridică în timp ce tatăl ei o sprijini de cot. De parcă ar fi fost îndoliată, îi îngădui să o scoată din birou. Mama ei și părinții lui Chad îi așteptau pe hol. Amelia veni spre ea și o îmbrățișă cu afecțiune.

— Ce-ar fi ca tu și Sarah să rămâneți aici până ce se întoarce Chad? Ne-ar plăcea foarte mult să stați aici. Nu suport gândul că o să fii singură în casa aia mare.

— Cred că ar trebui să vină la Big Spring cu noi, interveni Lois. Ea și Sarah nu au mai stat cu noi de multă vreme.

Amelia vru să o contrazică, dar soțul ei îi puse mâna pe

braț, împiedicând-o, așa că tăcu. În schimb, Stewart zise:

— Suntem aici dacă ai nevoie de noi, Leigh. Oricând.

O podidură lacrimile – lacrimi despre care crezuse că secaseră deja – și spuse cu glas sugrumat:

— Vă mulțumesc pentru tot. Nunta a fost foarte frumoasă.

Lois o ținuse în brațe pe Sarah, care dormea, în tot acest timp. Leigh o lăsă pe mama ei să ducă fata în Buick, în timp ce tatăl ei îi puse haina din blană pe umeri și o conduse afară, pe urmele lui Lois. Leigh nu avu nevoie de niciun imbold ca să plece cât mai repede. O scârbeau rămășițele nunții și ale petrecerii care îi urmase. Nici nu se uită la tortul de nuntă care fusese cândva frumos și care semăna acum cu un hoit sfâșiat. Lumânările fuseseră stinse. Fitulurile care străluciseră ca o celebrare a dragostei erau negre și lipsite de viață. Florile îi aminteau de înmormântarea lui Greg. Trase în piept aerul rece când ieși pe veranda din față. I se păru că toate lucrurile frumoase din lume se degradaseră și nu reușea să scape de duhoarea lor.

Lois răbdase, mușcându-și limba, așteptând ocazia să îi spună lui Leigh fără echivoc ce părere avea despre modul în care se sfârșiseră lucrurile. De îndată ce i-o dădu pe Sarah, care stătea pe bancheta din spate, și se îndepărtară de casă, îi zise:

— Aș fi putut să te avertizez, dar tatăl tău mi-a zis să îmi văd de treaba mea.

— Iar acum te avertizez să îți vezi de treaba ta. Taci din gură, Lois! zise Harve.

— Ba nu o s-o fac. Nu acum. Nu ți-am zis că face o greșală îngrozitoare? Nu ți-am spus că se bagă în aceeași situație oribilă pe care a avut-o cu Greg? Am implorat-o să vină să locuiască împreună cu noi după moartea lui, dar nu, ea a vrut să stea singură. Altceva nu a avut de făcut, decât să nască în bena unei

camionete, și uite în ce s-a băgat! Nu se învață minte. Nu mă ascultă.

— E treaba ei.

Leigh îi lăsa să lămurească lucrurile între ei. Nu o deranja că vorbeau despre ea de parcă nu ar fi fost acolo. Nici nu se simțea de parcă ar fi fost. Mintea îi era departe, pe o autostradă pustie, pe care nu ar fi avut ce căuta singură în ultimele săptămâni de sarcină.

Oare nu îi spusese și el același lucru, muștrând-o pentru nesăbuiința ei, în timp ce o ajutase? „Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată”. Îi mai spusese asta și apoi îi zâmbise strălucitor, cu tenul bronzat și înăsprit de vreme. Cu barbă scurtă. Ochii albaștri. Ochi care râdeau. Ochi plini de înțelegere. Cu o bandană legată în jurul frunții, ca un renegat apaș. Cu părul închis la culoare și des căzându-i peste ea. De atunci nu mai purtase bandană. Trebuia să îi spună cât de tare îi plăcuse. Poate că într-o zi, când aveau să joace tenis sau...

Poate că nu avea să vină o astfel de zi. Dumnezeu, ce făcuse?

Pe bucata aceea pustie de autostradă, în ziua aceea de vară, chinuită de dureri și de teamă, avusese încredere în el. Deși atunci fusese un străin, își lăsase viața în mâinile lui. De ce acum, când era soția lui, nu avea încredere în el? Acum, când știa cum era, când îl iubea, de ce îngăduise fricii să se furișeze în sufletul ei? Oare dragostea nu era mai puternică decât teama?

„Ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Soțul tău o să fie atât de mândru de tine!”

Ba nu, nu avea cum să fie. Nu avea cum să fie mândru de o soție care îl lăsase să plece fără niciun cuvânt de alinare, fără să îl atingă, fără să îl sărute. Cu siguranță, nu avea să creadă că ea

îl iubea, că simțea acea dragoste altruistă despre care amândoi știau că era esențială pentru supraviețuirea unei căsnicii care își respecta jurămintele de a fi împreună la bine și la rău. Dacă nu știa cât de mult îl iubea? Dacă pățea ceva și nu avea să afle niciodată...

— Întoarce! zise ea brusc.

Lois se opri dintr-odată din predica ei despre cât de prostesc se purtase Leigh și se holbă la fiica ei peste spătarul scaunului.

— Poftim?

Ignorând privirea sceptică a mamei, repetă:

— Tată, te rog să întorci mașina! Mă întorc.

— Să nu îndrăznești cumva, Harve! Nu știe ce face. Scumpo, începu Lois, cu compătimire.

— Fie întorci mașina, fie mă lași să cobor aici. Mă întorc pe jos, cu Sarah în brațe dacă trebuie. O să stau cu părinții lui Chad cât e plecat.

— Harve, nu poți s-o faci, repetă Lois.

Dar Harve î ntoarse mașina, arătându-i că putea să o facă, așa că nu mai încercă să îl convingă și se î ntoarse iarăși spre Leigh.

— Leigh, e mai bine așa. Dacă rămâi cu el, o să fii nefericită toată viața.

— O să fiu mai nefericită fără el. Nu-i așa, Sarah? o întrebă Leigh pe fiica ei, care o privea și părea să zâmbească aprobator. Am fi nefericite și pierdute fără el, nu-i așa?

— Atunci mă spăl pe mâini de toată treaba asta, zise Lois. Nu te aștepta să...

— Nimeni nu se așteaptă la nimic de la tine, Lois. Și acum taci din gură!

Lois se holbă cu gura căscată la soțul ei, mișcându-și gura

cu o furie mută. Mai aruncă o privire veninoasă spre fiica ei, care o privi drept în ochi până când Lois își întoarse privirea. În cele din urmă, își îndreaptă spatele și adoptă o atitudine plină de indignare justificată.

— Mulțumesc, tată, rosti Leigh, coborând de îndată ce opri mașina.

Harve Jackson îi luă bagajul din portbagaj și îl așează pe scările din fața casei.

— Leigh, la bine și la rău, Chad e soțul tău. Faci ceea ce trebuie.

— Da, știu. Își sărută tatăl pe obraz. Se aplecă și spuse prin geamul mașinii: La revedere, mamă.

Nu primi niciun răspuns, dar nici nu se așteptase la vreunul. Mama ei avea să se liniștească. Crizele de îmbufnare ale lui Lois rareori durau mult.

Le făcu cu mâna părinților ei, apoi se întoarse și îi văzu pe soții Dillon așteptând-o la ușă. Amelia zâmbea larg și veni să o ia pe Sarah. Stewart își ceru iertare că nu o putea ajuta cu bagajele. Cracul pantalonului era gol, iar el se sprijinea în cârjă. Leigh se grăbi să intre în casă.

În pofida protestelor Ameliei, o ajută să strângă resturile de mâncare.

— Le-am spus tuturor – furnizorului, florăresei – să se întoarcă mâine, zise Amelia. Au înțeles cu toții, din pricina plecării lui Chad.

Clăteau pahare de puncte în bucătărie. Stewart urmărea ultimul meci de fotbal din ziua de Anul Nou și o distra pe Sarah, pe care o ținea în poală.

— L-am dezamăgit pe Chad, Amelia, zise Leigh încet. Când avea mai multă nevoie de sprijinul meu, nu i l-am oferit. Probabil că e foarte dezamăgit de mine.

— Înțelege și te iubește, Leigh, și în pofida modului în care te-ai purtat înainte să plece, știe că îl iubești.

Leigh își dorea nespus de mult să creadă asta, așa că se întoarse spre soacra ei și întreabă neliniștită:

— Chiar crezi?

Amelia o bătu ușor peste mână.

— Știu sigur. Nu o să fiu o soacră băgăcioasă și nu o să-mi bag nasul unde nu trebuie, dar sunt o bună ascultătoare dacă vrei să vorbim despre asta.

*

Curajul pe care Leigh îl regăsi în sinea ei fu pus la încercare când văzu la știri reportajele despre incendiul din Venezuela. Era un infern groaznic, care ajunsese la știri peste tot.

Din fericire, Leigh își făcu de lucru la mall preț de câteva zile, strângând decorațiunile de Crăciun și supraveghind depozitarea lor. Persoana pe care o recrutase ca să se ocupe de treburile ei cât timp urma să fie în luna de miere fusese chemată în afara orașului în ziua de 2 ianuarie. Ghivecele de flori folosite ca să înlocuiască Crăciunițele ofilite fură livrate și trebuiau aranjate în straturi.

Proprietarii din Saddle Club Estates aveau responsabilitatea de a-și da jos și de a strânge propriile decorațiuni. Leigh angajă doi studenți să o ajute cu cele de la casa lui Chad. Folosi cheia și le spuse să le depoziteze într-un dulap din garaj. În timp ce îi așteptă, stătu lângă camionetă și își trecu mâinile peste vopseaua ștersă și descojită, aducându-și aminte.

Serile erau cele mai grele. Amelia era încântată să stea cu Sarah peste zi, deși Leigh se oferise să o ducă la bona la care

apelase în oraș. Amelia protestase cu vehemență. Stewart nu părea câtuși de puțin tulburat să aibă alte două femei sub acoperișul lui, ci își văzu de treabă, administrând ferma de vite aparent neafectat.

Să își hrănească cireada devenise o adevărată provocare pentru el când veni un viscol dinspre New Mexico, lăsând în urma lui temperaturi scăzute și un strat de zăpadă de treizeci de centimetri. Nepregătită pentru mai mult de câțiva centimetri de zăpadă, comunitatea din vestul Texasului paraliză brusc. Autostrăzile se închiseră; școlile primiră o vacanță neașteptată; oricine avea simțul realității stătea în casă.

A doua zi, Amelia și Leigh erau în bucătărie, pregătind ciocolată de casă. Stewart intrase aproape înghețat după ce el și muncitorii lui hrăniseră cireada. Se uita la televizor în camera de zi, așteptând cu nerăbdare ciocolata.

— Leigh, Chad o să te iubească veșnic dacă înveți cum să o prepari. Băiatul ăla e în stare să mănânce singur o jumătate de kilogram, zise Amelia și puse o bucată mare din ciocolata preparată într-o cană gradată cu apă rece. Fii atentă acum, asta e partea complicată. Trebuie să te asiguri că e tare...

— Leigh, Amelia, veniți repede! le strigă Stewart din camera de zi.

Simțiră că era o urgență, așa că uitară cu totul de ciocolata de casă și țâșniră în jos pe hol. Primul gând al lui Leigh fu că Sarah pățise ceva, dar aruncă o privire în încăpere și văzu că bebelușul ei dormea în continuare pe salteluță.

— Stew... începu Amelia, dar el o întrerupse.

— Șșșt, ascultați! zise Stewart, arătând spre ecranul televizorului.

Reporterul de știri, cu o hartă a Venezuelei în spatele umărului stâng, anunța știri noi despre incendiul care vuise

necontrolat mai bine de o săptămână.

— Eforturile depuse de experții de la Flameco pentru a stinge incendiul s-au dovedit zadarnice. Astăzi, situația a devenit și mai grea, când alt rezervor cu mii de barili de țiței a explodat. Rezervorul e parte dintr-un grup, ceea ce face ca situația să fie critică. Din motive de siguranță, reporterii noștri nu se pot apropia la mai mult de trei kilometri de locație, așa că momentan deținem doar detalii sumare. Se spune că mai mulți bărbați au fost răniți în urma exploziei, dar identitățile celor răniți sau gravitatea rănilor nu au fost confirmate. O să vă ținem la curent cu situația pe măsură ce o să aflăm detalii. Revenim acum la programul obișnuit.

Stewart opri volumul din telecomandă. Leigh privi transfigurată cum o femeie câștigă un frigider nou și sări în sus de bucurie, plină de exuberanță, sărutând gazda emisiunii insipide, aproape sufocându-l cu cablul de la microfon. Lui Leigh i se părea obscen faptul că jubila pentru un frigider nou câștigat în timp ce unii bărbați puteau fi arși, răniți sau... pe moarte.

Soții Dillon fură îndeajuns de atenți încât să nu o deranjeze cu banalități. Leigh știa că și ei erau îngrijorați. Nu aveau de gând să îi spună să nu se îngrijoreze.

După-amiaza se scurse greu. Nimănui nu îi era foame, dar încercară să păstreze aparența unei normalități și mâncară tocănița pe care Amelia o făcuse la foc mic toată ziua.

Când sună telefonul, la scurtă vreme după ora șase, se holbară unul la altul, căutând pe chipurile lor mine liniștitoare, dar nereușind să le găsească. Stewart se ridică în cârjă și se duse să răspundă.

Vorbi încet, calm, dar Amelia și Leigh știau că apelul era despre Chad. Când în sfârșit se întoarse și se opri sub arcadă, li

se confirmară cele mai îngrozitoare temeri.

— A fost rănit, împreună cu alți câțiva. O să fie aduși cu avionul la Houston. De fapt, ar trebui să ajungă acolo în curând.

Leigh închise strâns ochii. Își împreună brațele la piept.

— Cum... cum...

— Nu știu ce a pățit, nici cât de grav e. A sunat un angajat al guvernului venezuelan. Engleza lui era la fel de proastă ca spaniola mea. Nu știu. Bănuiesc că am putea suna la Flameco, dar nu cred că cei de la sediu știu mai multe decât noi în momentul acesta. Putem doar să...

— Mă duc acolo, zise Leigh cu fermitate și se îndreptă hotărâtă spre scări, cu intenția de a le urca în fugă ca să se schimbe.

— Leigh! Amelia se întinse după ea. Nu poți să o faci. Nu fără să știi ce o să găsești când o să ajungi acolo. Nu o să te las să pleci la Houston singură. În plus, vremea...

Lăsă ca peisajul înghețat de afară să vorbească pentru sine. Crengile golașe ale nucilor pecan erau îmbrăcate în gheață.

— Drumurile și aeroporturile sunt închise.

— Mă duc, spuse Leigh hotărâtă. Chad are un avion. Are un pilot. O să mă ducă el la Houston chiar dacă trebuie să-l ameninț cu pistolul. Tu ai o camionetă cu tracțiune pe patru roți, îi zise ea lui Stewart. Ai cărat nutreț cu ea azi. Mă poate duce la aeroport. Plec! Îi privi cu o hotărâre de fier. După care expresia i se transformă într-una jalnică. Vă rog să mă ajutați!

*

Văzu luminile pistei tot mai aproape când pilotul începu coborârea spre terenul de aterizare privat din Houston. Fusesse

un zbor înfiorător. Până să iasă din furtuna de iarnă, mica aeronavă fusese lovită de un vânt rece ca gheața. Leigh nu găsisese alinare nici la pilot, care bombănisese întruna despre femei încăpățânate cu la fel de multă minte ca rățuștele de cauciuc.

Furtuna care făcuse ravagii în nordul Texasului lăsase doar o ploaie rece în urma ei în orașul de coastă Houston. Reflexiile luminilor de pe pistă erau neclare pe suprafața umedă. Aeronava trecu pe lângă hangare ce adăposteau avioane private, apoi rulă înspre terminalul mic.

Leigh se apucă de marginea scaunului și se rugă să o aștepte o mașină cu șofer care să o ducă degrabă la spital, așa cum îi promisesse Stewart. Chiar și așa, exista o șansă să ajungă prea târziu, sau ca... Nu! Chad avea să fie în regulă. Trebuia să fie.

Avionul se opri cu sunete tânguitoare, iar pilotul, nemulțumit, opri motoarele. Își vârî iar în gură trabucul umed pe care Leigh îl rugase să îl stingă și spuse:

— Am ajuns.

— Mulțumesc.

Își desfăcu centura de siguranță și se aplecă să coboare pe scările pe care le desfăcea pilotul. Nu avea bagaje voluminoase; o singură geantă în care împachetase în grabă lucrurile de bază. Îi mulțumi iarăși pilotului, care îi dădu geanta, după care se îndreptă cu pași apăsați și morocănoasă spre unul dintre hangare.

Zgomotul tocurilor cizmelor ei răsunară puternic pe beton în timp ce se grăbi spre clădirea luminată. Împinse ușa din sticlă și alergă spre singurul angajat pe care îl văzu în terminalul pustiu.

— Sunt doamna Dillon. Mă așteaptă cumva cineva?

Îngrijitorul o privi miop din cap până în picioare, holbându-

se la haina din blană de linx și la părul lung care se învoldura în jurul gulerului.

— Dacă vă așteaptă cineva? Zău că nu știu, zise el. Trebuia să vă aștepte cineva?

Înăbușindu-și imboldul de a-i trage una peste mătura pe care se sprijinea și de a urla, îi mulțumi oricum, după care țâșni spre partea din față a clădirii și ieși pe alte uși din sticlă grele. Trotuarul care se întindea de-a lungul ei era pustiu. Și strada era goală, cu excepția unui Cadillac Eldorado parcat lângă bordură. Se aplecă, dar văzu că era gol. Își încovoie umerii, neliniștită. Unde era mașina care trebuia să o ducă la spital? Stewart o asigurase că...

— Pe mine mă cauți?

Aproape că îi sări inima din piept. Se răsucii, iar haina de blană se învoldura ca o pelerină de matador. Se sprijinea de clădire ascuns în umbre. Dacă nu l-ar fi cunoscut, dacă nu l-ar fi iubit, ar fi fost îngrozită de el.

Avea hainele murdare. Un crac al blugilor fusese tăiat până la coapsă, ca să aibă loc ghipsul ce îi acoperea laba piciorului și gamba. Celălalt picior era încălțat cu o cizmă de cowboy acoperită de noroi și stropită cu petrol. Haina de blugi îi era desfăcută, scoțând la iveală o cămașă cu indecent de puțini nasturi închiși. Își legase șmecherește o bandană în jurul frunții. Lângă el, proptită de perete, se afla o cârjă.

Ea își aruncă geanta pe trotuarul umed, se împletici doi pași în față, după care se aruncă în brațele lui.

— Dumnezeule, Chad, iubitele, ești... Scumpule, ești bine? Ești rănit... Ești rănit?

— Stai ușor, stai ușor. Da, sunt bine și nu prea. Nu am nimic, doar că mi-am zdrobit tibia.

— Slavă Cerului, spuse ea încet. Am crezut...

Îl atinse, își trecu ușor mâinile peste fiecare centimetru din el, încercând parcă să se convingă că era viu și teafăr, în afară de piciorul rupt. Când răsuflă ușurată că nu era rănit, în afară de rana evidentă, își ridică privirea spre el. Se uitară unul la celălalt vreme îndelungată, cerându-și iertare.

Leigh își ținea mâinile pe pieptul lui, iar el i le cuprinse cu ale lui.

— Dumnezeu, cât mă bucur că ești aici!

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută. Chad o strânse tare în brațe și o trase spre el, într-o îmbrățișare zdrobitoare.

— Scumpa mea, dragostea mea, îi spuse el cu gura lipită de a ei, apoi o sărută.

Era un sărut mistuitor, înfometat, iar ea simți în el o dorință dureroasă, pulsantă, la fel ca a ei. Era un sărut prin care își înnoiau jurămintele de a se iubi la bine și la rău, în vremuri de bogăție și în cele de sărăcie, în timpuri de boală și în cele de sănătate.

— Chad, zise ea gâfâind când el îi îngădui în sfârșit să își elibereze gura, am fost așa de îngrijorați! Am văzut un reportaj la știri și a fost îngrozitor. După care ne-a sunat un angajat al guvernului din Venezuela și ne-a anunțat că ai fost rănit, dar nu știam mai multe. Abia vorbea engleza. Se opri să tragă aer în piept. Am stat la părinții tăi de când ai... Oricum, nu au vrut să vin, dar trebuia să te văd. Trebuia să aflu cum te simți, să fiu cu tine. Era zăpadă peste tot și a trebuit să...

— Știu tot.

Afirmația lui simplă o opri. Până atunci nu se gândise cum știuse unde să o aștepte.

— Știi...

— Am sunat acasă cu vreo două ore în urmă. Tata mi-a zis că i-ai înfruntat pe toți, că ai trecut prin foc și apă – sau, de

fapt, prin zăpadă – ca să ajungi la mine.

Se îmbujoră, jenată.

— S-ar putea să fi pierdut un pilot foarte bun. Sunt convinsă că o să demisioneze după scena pe care i-am făcut-o. Nu voia să mă aducă și...

— Tata mi-a repetat monologul tău cuvânt cu cuvânt. Gil nu o să treacă niciodată peste faptul că i-a permis unei brunete cu ochii albaștri de un metru șaizeci și șapte de centimetri să-l intimideze.

Chicoti, iar ea se bucură să îi audă râsul profund. Îi fusese așa de dor de el!

Îi atinse șuvițele de păr răzlețe ce cădeau peste bandană.

— Ce s-a întâmplat?

El o cuprinse pe după talie.

— Nimic dramatic. E o haină al naibii de groasă, divagă el, mormăind. Eram destul de departe când a explodat rezervorul. Instinctiv, ca toți ceilalți, m-am aruncat la pământ. Am aterizat greșit într-un șanț și mi-am rupt piciorul.

— Și ceilalți care au fost răniți?

— Sunt încă la spital.

— Chad, bineînțeles! strigă ea, îndepărtându-se de el. Pentru prima oară, acum că trecuse șocul inițial de a-l găsi acolo, în viață, își dădu seama că fusese rănit. Ce-i cu mine? Nu ar trebui să fii aici. Ar fi trebuit să rămâi la spital.

— Asta mi-a zis și asistenta-șefă. A încercat să mă îndoape cu pastile, dar am refuzat, să mă spele cu buretele, dar am refuzat, și categoric am refuzat să mă dezbrac. N-am mai văzut nicicând o femeie atât de pornită să dezbrace un bărbat.

— Și cum arăta asistenta asta mai exact? Întrebă Leigh, mijind ochii și prefăcându-se a fi bănuitoare. Genul drăguț, însuflețit și sprinten?

— Nu, genul urât, însuflețit și militant, zise el, șchiopătând până ce reuși să își fixeze cârja sub celălalt braț. Vino, zise el, îndreptându-se cu ușurință spre Cadillac-ul Eldorado parcat, în pofida rănii. Scuze, dar trebuie să îți duci singură geanta, și eu să te car în brațe peste prag data viitoare.

Alergă în urma lui, cu geanta azvârlită pe umăr, punându-i repede mai multe întrebări.

— Unde mergem? Ai condus singur până aici? Poți conduce? A cui e mașina? Ce o să facem?

— Să o luăm pe rând: spre cel mai apropiat hotel; da; da; al unui angajat Flameco care se întâmplă să îmi datoreze o favoare, iar ultima este o întrebare prostească.

— Dar piciorul tău, se împotrivi ea, urcând pe locul din față. Probabil că ai nevoie de tratament.

— Da, tu ești cel mai bun medicament care îmi vine în minte pentru orice durere. Apoi își puse cârja pe bancheta din spate, porni motorul și apoi se aplecă peste scaun și o sărută apăsător. O privi în ochi și zise: Am dreptul la o noapte a nunții și, chiar dacă nu suntem în Cancun, pregătește-te pentru o lună de miere.

*

— Mi-a fost așa de frică! îi mărturisi Leigh.

Stăteau întinși pe patul luxos din apartamentul nupțial al hotelului Warwick. Leigh s-ar fi mulțumit și cu o cazare mai modestă, dar Chad insistase să își petreacă luna de miere cu stil. Leigh se gândi că personalul de la recepție aveau să aibă un subiect de discuție ani la rând. Se așteptau la un cuplu care venea direct de la nuntă, așa că fuseseră peste măsură de surprinși când soții Dillon ajunseseră cu suspect de puține

bagaje. Mirele arăta de parcă ar fi supraviețuit unui război între bande de motocicliști, mireasa era îmbrăcată cu blugi, un pulover pe gât și o haină din blană de linx. Dar Leigh era încrezătoare că personalul sobru nu văzuse niciodată un cuplu mai fericit ca domnul și doamna Chad Dillon.

— Dar ai lăsat baltă totul, nu ai permis ca nimic și nimeni să te oprească și ai venit la mine, îmi zise Chad. Când am vorbit cu tata și mi-a spus că zbori în seara asta, nu mi-a venit să cred. Și totuși, am crezut. Ți-am spus de la bun început că ești cea mai curajoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea se jucă cu părul închis la culoare de pe pieptul lui. Acceptase de bunăvoie ca ea să îl spele cu buretele. Și întrucât era cinstit să facă pe rând, Chad avusese plăcerea să o spele pe ea. Acum stăteau întinși goi pe patul lat, în atmosfera romantică a unei încăperi decorate exclusiv în scopul acesta.

— Nu curajul m-a adus aici. Ci dragostea. Am vrut să vin la tine.

El își trecu iubitor degetul peste nasul ei, spre colțul gurii, și o tachină.

— Chiar și după ce am plecat în ziua nunții?

— A trebuit să o faci. Acum știu asta. Am știut și atunci. Iartă-mă pentru felul în care m-am purtat, pentru lucrurile pe care le-am spus!

— Aveai tot dreptul să o faci. Trase de părul înfășurat în jurul pumnului până ce Leigh își înălță chipul spre el. Îi acoperi gura hotărât, depărtându-i buzele, pătrunzând-o cu limba. Înainte să termine, o sărută de mai multe ori, ușor și plin de adorare, pe buze. Demisionasem înainte să ne căsătorim.

Ea se holbă la el uluită, inima bătându-i cu putere în piept.

— Ai... ai demisionat?

— Da. Ți amintești că ți-am spus că instruim recruți noi?

Demisionasem deja, cu condiția să-i ajut să instruiască pe cineva care să îmi ia locul. Le-am cerut o lună de concediu pentru nuntă – plănuisem o lună de miere lungă –, dar, când a izbucnit incendiul și și-au dat seama că era unul violent, au știut că noii angajați nu erau pregătiți pentru el. Singurul dintre ei parțial instruit era imobilizat în spital.

— De ce nu mi-ai spus toate astea înainte să pleci? Apoi o cuprinse un sentiment de căință. Nu ți-am dat șansa să explici, așa-i?

— A trebuit să plec, Leigh. Te rog să crezi asta.

— Te cred, zise ea cu sinceritate, apoi se aplecă și îl sărută pe obraz.

— Dar nu trebuie să te mai părăsesc niciodată. Din pricina piciorului, o să fiu indisponibil vreme îndelungată. Până o să se vindece, o să pot pleca din companie, știind că o să aibă pe cineva bine instruit. O să plec din Flameco definitiv.

— Nu îți pot cere să faci asta, Chad.

El rânji.

— Nu mi-ai cerut nici să montez pătuțul. M-am oferit eu. Chipul îi deveni solemn. M-am simțit al naibii de bine, Leigh, făcând ceea ce făceam. A fost o aventură pe care puțini bărbați au șansa să o trăiască. Am câștigat mai mult decât puteam cheltui, dar am avut în minte să îi investesc aproape pe toți și să nu-i irotesc. Mi-au plăcut la nebunie slujba, îndrăzneala pe care o presupunea, satisfacția de a ști că salvam alte vieți.

Cuvintele lui le oglindeau aproape într-un totu pe cele ale tatălui lui din seara în care încercase să îi explice lui Leigh ce simțise în privința muncii lui.

— Dar pe tine te iubesc mai mult. Pe Sarah o iubesc mai mult. Iubesc viața noastră împreună mai mult. Nu mă mai atrage să petrec timpul cu o droaie de inși gălăgioși, să

călătoresc prin toată lumea, pe care am văzut-o deja de mai multe ori, și să mă lupt cu incendii. Vreau să mă ocup de afacerile mele mai aproape de casă, să îmi cresc fiica și să mă apuc de făcut niște frați și surori pentru ea, să îmi iubesc soția.

— Ești convins, Chad? Sunt dispusă să accept orice faci. Nu aș putea suporta gândul că te-am oprit din a face un lucru care îți place la nebunie.

Râsul lui diavolesc și sclipirea din ochi ar fi trebuit să fie un avertisment pentru Leigh că discuția lor luase deja altă turnură.

— Îți spun eu un lucru pe care îmi place la nebunie să îl fac și pe care nu l-am putut face în ultimele săptămâni.

Își vârî mâna sub cearșaf.

— Îmi place să fac asta. Îi atinse fierbinte sânul. Îl mângâie cu o nonșalanță amăgitoare, ca un patinator expert, care făcea ca lucrurile să pară atât de simple, dar a cărui mișcare era calculată și repetată. Îmi place foarte mult să fac asta, zise el, seducându-i sfârșul cu mișcări măiestre ale vârfurilor degetelor. Îmi *place la nebunie* să fac asta. Dădu la o parte cearșaful, își coborî capul și o sărută. O devoră cu buzele, cu dinții și cu limba. Știi cât de mult te iubesc, Leigh? Întrebă el. Știi?

— Da, știu. Și eu te iubesc pe tine. Te iubesc, șopti ea, deși abia mai putea vorbi.

Mâinile lui îi căutară din nou trupul. O mângâie pe spate, pe sâni, pe talia uscățivă, pe coapsele zvelte, pe locul ascuns dintre ele.

— Dulce... zise el și trase scurt aer în piept când ea i se alătură în preludiul senzual. Te iubesc, Leigh. Te-am iubit de la bun început, din clipa în care ai avut încredere oarbă în mine. Of, scumpa mea, mai atinge-mă așa... Zici că sunt în rai. În paradis.

— Mi-a fost așa de teamă că o să pățești ceva și nu o să știi

că te iubesc. Te iubesc așa de mult!

— Nu m-am îndoit niciodată.

— Oh, Chad... Acolo, te rog... acolo!

— Plăcerea e de partea mea.

Cum se întâmpla mereu, atingerea lui o duse pe un tărâm sublim, unde simțurile i se săturară de el, fără să mai lase loc de altceva. Îi câștigase inima, sufletul, trupul într-un totul, cu consimțământul ei deplin. Se undui împingându-se în mâna lui, cu care o iubea cu o blândețe de neîntrecut, și se simți purtată de curentul iute de emoții care îi cotropi pe amândoi.

— Chad, piciorul tău? Ghipsul?...

— O să fie bine, o asigură el, acoperind-o cu trupul lui. Ai încredere în mine.

Mereu avusese încredere în el.

CĂRȚI ROMANTICE

Leigh Bransom conducea singură pe o autostradă din Texas, când își dă seama că primul ei copil își va face apariția mai repede decât se aștepta. Îngrozită de ceea ce i se poate întâmpla și neștiind ce să facă, se trezește cu un străin care oprește camioneta și se oferă să o ajute. Astfel, soarta îl aduce în viața ei singuratică pe chipeșul Chad, care reușește să umple golul lăsat de moartea soțului ei, ucis într-o misiune periculoasă.

Chad Dillon are o meserie care îl expune permanent pericolului și un trecut ce a rămas un mister pentru toată lumea. Cu toate acestea, este hotărât să rămână alături de Leigh, de care se îndrăgostește nebunește. Dar nu există nici o garanție că iubirea lui o poate proteja de cel mai crunt coșmar – acela de a-l pierde din nou pe bărbatul de lângă ea.

Deși Leigh își învinge temerile și se lasă pradă unei pasiuni așa cum nu mai cunoscuse până atunci, fericirea îi este spulberată când secretele lui Chad ies la iveală – iar trecutul amenință să se repete.

„Sandra Brown știe la perfecție cum să țeasă o poveste plină de dragoste, acțiune și suspans, care îl ține captivat pe cititor de la prima până la ultima pagină.”

Library Journal

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cărțile ei au fost traduse în 34 de limbi, în peste 80 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-4091-8

9 786063 340918